

Truyền Thuyết Phu Thê Vô Địch

Contents

Truyền Thuyết Phu Thê Vô Địch	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	20
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	24
13. Chương 13	26
14. Chương 14	28
15. Chương 15: Chương 15	31
16. Chương 16	33
17. Chương 17	34
18. Chương 18	39
19. Chương 19	44
20. Chương 20	46
21. Chương 21	49
22. Chương 22	49
23. Chương 23	52
24. Chương 24	52
25. Chương 25	54
26. Chương 26	56
27. Chương 27	61
28. Chương 28	62
29. Chương 29	68
30. Chương 30	72
31. Chương 31	75
32. Chương 32	77
33. Chương 33	81
34. Chương 34	84
35. Chương 35: Chương 35	88
36. Chương 36	92
37. Chương 37	96
38. Chương 38	103
39. Chương 39	108
40. Chương 40	110
41. Chương 41	114

Truyện Thuyết Phu Thê Vô Dịch

Giới thiệu

kể về một cặp vợ chồng kết hôn muộn nhưng cuộc sống hôn nhân của họ rất mỹ mãn và hạnh phúc, c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truyen-thuyet-phu-the-vo-dich>

1. Chương 1

Từ xưa đến nay ông xã tôi luôn ghét trẻ con.

Khi con gái của bạn tốt Dã Miêu đã học lớp năm, lúc đang nằm trên giường tôi vẫn phải kiên nhẫn thảo luận với anh ấy về vấn đề sinh hay không sinh.

Bình thường anh ấy luôn cắn cắn vào xương quai của tôi, sau đó kiên định đeo bao cao su vào cho tiểu huynh đệ của mình, rồi điên cuồng chạy nước rút trên cơ thể tôi.

Rồi tôi đột nhiên phát hiện, ở cái thời buổi hàng giả hoành hành này, bao cao su ông xã mua...

Chất lượng cũng không tệ lắm.

Đã năm năm kết hôn cùng nhau mà lúc nào tình trạng hôn nhân vẫn rất mỹ mãn.

Trong tất cả các chị em tôi là người kết hôn muộn nhất, thậm chí đã có lần tôi nghĩ rằng sẽ tình nguyện gả cho một người đàn ông nào đó. Nhưng có một ngày túi quần của Thượng Đế bị thủng, làm rơi một cái ánh nắng rực rỡ xuống người tôi – đó chính là một người đàn ông. Mà người đàn ông này chẳng những có xe có nhà có đầu óc, mà quan trọng nhất là bất kể lúc nào tôi giật mình tỉnh giấc lúc đêm khuya cũng có thể nhờ vào ánh trăng mỏng manh để nhìn thấy một khuôn mặt đẹp tới mức phải la hét cuồng loạn.

(Quần Lót: cách ví von của chị thật...lãng mạn =] ông Trời ơi, sao ông lại mặc quần rách thế *gọi to* nhưng mà *lắm bầm* còn may không phải rách đũng, nếu không ông tè vào đầu chị rồi đó =])

Tôi là người thi trượt đại học, trước lúc kết hôn đã rất bạo gan đi làm bằng giả, sau khi kết hôn thì được chồng thuê cho một cái cửa hàng nhỏ ở trung tâm văn hóa của thành phố, mở quán cà phê, sau đó chồng thuê một người mắt xanh có cái đầu dễ bốc hỏa làm điểm tâm sư phó*, sư phó này có một cái tên ngoại quốc rất thông dụng, John.

(*đầu bếp chuyên làm món điểm tâm.)

John không phải là kiểu người thích ở yên một chỗ. Bất cứ khi nào có hứng sẽ đeo balo lên vai bỏ đi, thường thì ba bốn ngày vẫn lặn mất tăm. Những lúc như này tôi sẽ an vị ngồi trên ghế, sau đó nếu có khách thì sẽ chỉ bán cà phê đen tinh khiết, không phải loại những người bình thường có thể tiếp nhận.

Quanh trung tâm văn hóa có rất nhiều trường học. Giờ tan học chính là lúc náo nhiệt nhất, đặc biệt là lúc mùa hè. Thường thì từng tốp các em nhỏ tràn đầy sức thanh xuân đẩy cửa bước vào, hỏi ở đây có bán kem không.

Khi đó tôi thường cảm thấy rất kì quặc. Tôi còn nhớ, ba mẹ tôi ly hôn vào kỳ nghỉ hè của năm tôi học cấp ba, sau đó họ ném tôi vào ký túc xá, mặc cho tôi tự mình xoay xở.

Năm ấy tôi có đến mười lăm cái lỗ tai, đeo trên người tổng cộng mười một cái khuyên đinh* và bốn cái khuyên vòng, còn cắt tóc theo phong cách PUNK**, nhuộm màu đỏ tím, trốn học với đánh nhau đủ kiểu, hoàn toàn không để tâm đến chuyện học hành.

(*thường khi nhắc đến khuyên đinh tớ nghĩ đến hai loại. Nhưng nói tóm lại để mô tả thì có hình ở cuối bài đây ạ. **Punk rock, giống kiểu của Avril hoặc Pink :”>)

Cho đến một ngày tôi đưa một người bạn cùng học đi bệnh viện nạo thai, lúc cô bạn mặt tái nhợt đi ra, tôi nhìn trộm vào tấm khăn loang lổ vết máu, đột nhiên cảm thấy ba mẹ tôi cũng không phải hoàn toàn vô tình với tôi, ít nhất họ cũng đã quyết định sẽ sinh tôi ra.

Cuộc sống của ba mẹ tôi là cuộc sống của ba mẹ tôi, còn cuộc sống của tôi thì phải do chính tôi quyết định. Chính vì thế mà hôm nay chồng tôi mới có cơ hội thối thối qua tai tôi, nói muốn xem nhiều lỗ tai như vậy thì có bị gió lừa không...

Chuyện cũ nghĩ lại mà thấy kinh, tôi quay trở về hiện thực. Không biết hôm nay John chạy đi đâu mất, tôi nhìn đồng hồ rồi ngồi chờ chồng mình tới đón.

Lúc đóng cửa John mới quay lại, trong tay là hai hộp điểm tâm rất tinh tế. Hắn đưa tôi một hộp, quay sang nói với chồng tôi vài câu bằng tiếng nước ngoài, rồi đẩy cửa đi vào.

Ở bên trong hộp có chứa mấy cái bánh ngọt nhìn rất cổ quái. Sau khi ăn xong cơm tôi liền ném thử, cảm thấy không ngon như bánh John hay làm, liền nhét hết vào miệng chồng yêu, sau đó ngồi xem tivi, rồi tắm rửa, rồi ngủ.

Hiện tại đang là tháng sáu, lúc ban đêm vẫn có một chút gió, tuy nhiên không biết tại sao nằm chợp mắt một lúc mà tôi bắt đầu thấy miệng lưỡi đắng khô, rồi toàn thân đổ mồ hôi, đầu óc trở nên hỗn loạn.

Tôi mơ mơ màng màng mở mắt ra, gọi nhỏ chồng yêu một tiếng. Rõ ràng ban nãy nghe thấy anh cũng hơi rên rĩ, suy nghĩ đầu tiên của tôi là có phải cùng bị ngộ độc thức ăn rồi hay không. Tôi đẩy anh một cái, bỗng nhiên cảm thấy không đúng, sau đó không khỏi khựng hoảng.

Bởi vì cái nhẫn hột xoàn tôi đeo trên ngón vô danh không biết vì sao lại lỏng lỏng...

Tôi căng thẳng, sau đó cố gắng bò dậy bật công tắc đèn...

Nhưng mà, ánh đèn sáng lên...

“A a a a !!”

Tôi bị một thằng bé đột nhiên xuất hiện trên giường làm cho sợ mất mật, đặc biệt là nhìn thằng bé rất quen. Tôi ngoại trừ việc hét lên thì không còn cách nào để biểu lộ cảm xúc kinh hãi của mình nữa.

Hơn nữa thằng bé đó đang mặc cái bộ quần áo ngủ của chồng tôi!!

Cái...cái gì đã xảy ra thế này!?

“Mặt Lị*?”

(*ở đây chính là Mặt Lệ Hoa đó, Mặt Lị có nghĩa là hoa nhài :”> ~ Rất lãng mạn nhá)

Thanh âm trẻ thơ của cậu bé kia cũng đầy khiếp sợ. Hình như thằng bé bị chính thanh âm của mình hù dọa, có lẽ là tiếng thét chói tai của tôi khiến cậu ta nghi hoặc, sau đó hình như nhớ ra cái gương ở bàn trang điểm trong góc phòng ngủ của tôi, liền nhanh nhẹn bò xuống giường.

Nhưng mà cái quần ngủ kia đương nhiên không hề thích hợp với thằng bé. Vừa mới chạm đất đã lập tức bị té ngã, nhưng là ngã với một tư thế rất tức cười!

Cái quần ngủ cùng quần lót đều bị kéo xuống, để lộ ra một cái mông nhỏ tròn vo rất đáng yêu...

Trước giờ tôi không biết khi đang sợ hãi còn có thể cười.

Nhưng tôi chắc một trăm phần trăm cái quần lót kia là cái tôi đã mua cho ông xã!

Bất luận là màu sắc và hoa văn hay là sợi tổng hợp, tôi đều biết rất rõ, hơn nữa đâu phải tôi chỉ lần một lần hai lột nó xuống từ trên người ông xã đâu!

Chỉ thấy thằng bé nhanh chóng che cái mông lại, sau đó then quá hóa giận trừng tôi. Thằng bé đứng đó đỏ mặt tía tai, nhưng nhanh chóng chọn chuyện quan trọng hơn, liền xách quần bò dậy, xông đến trước gương trang điểm.

Sau khi thằng bé đó nhìn được mặt mình trong gương, kinh ngạc trong ba giây, sau đó, quay sang nhìn tôi hét ầm lên...

“A a a a !!”

Tôi che lỗ tai. Quả nhiên giọng nói của trẻ con có lực sát thương rất lớn. Tôi cho rằng ngay bây giờ, như bao đứa trẻ khác, thằng bé sẽ khóc òa lên. Đột nhiên nào bộ vốn không thể chuyển động của tôi xoay vòng vòng, tôi nhìn đứa bé kia, nghi hoặc kêu lên “Ông xã?”

Giọng tôi có chút run rẩy, đại khái bởi vì bộ đồ ngủ kia quá lớn, còn có bộ dạng hét lên chói tai...

Thật sự rất buồn cười.

Oa oa... Trong cái tình huống kinh sợ này, tôi chỉ muốn nuốt trọn anh!

“Cười cái rắm!” Anh hình như đã nghĩ thông suốt cái gì, mãnh liệt trừng tôi một cái “Em nhìn lại mình đi!”

Tôi làm sao?

Tôi lại tiếp tục hoảng sợ. Mặc dù đồ ngủ không quá lỏng, cũng coi như bao bọc được tôi phần nào, nhưng bàn tay quả thật nhỏ hơn...

Tim tôi đập rộn lên, vội vọt đến nhìn mình trước gương. Mặc dù khuôn mặt vẫn giống như của chính mình nhưng mà nhìn cũng phải trẻ hơn trước đến mười mấy năm. Hơn nữa bao nhiêu nếp nhăn mà hôm qua tôi vẫn vừa nhìn vừa cảm phẫn, hôm nay... Không có?

Không có!

Đối với tôi, người vì sắp bước sang tuổi ba mươi mà ngày nào cũng lo lắng bất an, điều này quả thật là tuyệt vời!

“Chuyện gì thế này?”

Bé shouta* nhíu mày, vẻ mặt vô cảm, đột nhiên ôm ngực. Đó là thói quen của ông xã mỗi lần suy tư, nhưng mà hành động đó khiến cho cái quần ngủ suýt tụt xuống. Anh đành phải buộc cái quần lót lại, nhưng hình như vẫn chẳng khá hơn là bao.

(* những bé trai nhỏ nhắn đáng yêu, những bé mà khiến người ta vừa nhìn thấy đã muốn lao vào xâu xé)

Tôi phụt ra, rốt cuộc cũng cười thành tiếng, nhưng vẫn muốn khẳng định lại “Ông xã à?”

Anh buồn bực hừ một tiếng, sau đó bày ra bộ dạng cam chịu. Khuôn mặt non nớt đó làm người ta chỉ muốn bổ nhào vào cắn một cái.

“Anh nhỏ quá!” Qua dáng người của chồng yêu lúc này, tôi đoán chỉ tầm tám chín tuổi, cái đầu chỉ cao đến ngực tôi... Hơn nữa, tôi phát hiện ra tất cả những lỗ tai chi chít của tôi đều đã biến mất không thấy gì nữa, bởi thế tôi xác định mình đã trẻ lại đến mười mấy tuổi liền, ít nhất cũng là trước khi vào cấp ba.

Chẳng lẽ từ sau năm cấp hai đến giờ tôi không phát triển là mấy sao? = =

~“Em im miệng.” Anh đương nhiên không chịu chấp nhận sự thực mình đã nhỏ đi, đặc biệt là khi so với tôi còn nhỏ hơn nhiều, thở phì phì đi đến bên giường tính ngồi xuống, nhưng mà cái mông nhỏ vẫn chưa với tới thành giường.

Tôi nhìn anh giả vờ trấn tĩnh, kiễng chân mới miễn cưỡng ngồi được ở bên dọc giường. Tôi nhìn cái ống quần rộng lủng thùng, sau đó cảm thấy xuân tâm nhộn nhạo...

Chẳng qua là...

Nếu lỗi tai đã biến mất...

Như thế nghĩa là sau năm năm sử dụng hàng hóa quá độ, giờ phút này tôi đã được khôi phục nguyên đai nguyên kiện.

Còn ông xã của tôi, đương nhiên tất cả các bộ phận cũng đều đã được lắp ráp trở lại... Nhưng mà tiểu huynh đệ của anh xem ra còn cần một khoảng thời gian rất dài nữa mới có thể nhìn tôi đứng dậy chào mừng.

2. Chương 2

Hai người chúng tôi ngồi xếp bằng trên giường, mặt đối mặt, nhìn khuôn vừa quen vừa lạ của đối phương một lúc lâu mà vẫn không nói nên lời.

Cảm thấy không thể tin nổi...

Vấn đề đầu tiên, thế này là thế nào?

Chúng tôi trẻ lại hay là xuyên qua đây?

Không đúng. Rõ ràng ông xã lớn hơn tôi mấy tuổi liền, nếu hai người cùng nhau trẻ lại thì sao anh lại nhỏ hơn tôi được?

Mà bây giờ... Không gian không đúng, thời gian không đúng, tất cả mọi thứ bên cạnh chúng tôi đều không hề thay đổi.

Đèn đường bên ngoài vẫn sáng rực rỡ, hàng xóm ở tầng trên do bị đánh thức bởi tiếng hét chói tai của chúng tôi nên đang dùng cái gì đó rất nặng gõ xuống sàn nhà để trả thù, chiếc lịch điện tử ở đầu giường cũng vẫn hiển thị rất rõ ngày giờ.

Cái duy nhất đã thay đổi đấy chính là cơ thể chúng tôi.

Đáng buồn hơn là ông xã còn thay đổi nhiều hơn tôi.

“Ông xã...” Tôi nhìn cái ‘đứa bé’ đang nghiêm túc suy nghĩ ở đằng kia, dần dần không kìm được cảm xúc... “Em sợ!” Tôi đột ngột lao đến, ôm anh vào trong ngực, giả mù sa mưa* run rẩy.

(*vờ vĩnh, giả bộ)

“Mặt Lị Hoa...”

“Dạ?” Tôi vuốt mái tóc mềm mại của anh, thoải mái thở dài.

Anh chặt vật mãi mới nâng được cái đầu đang kẹp chặt trong ngực tôi lên, đẩy tôi nói “Em nặng quá.”

“Ông xã” Tôi nhéo má anh, híp mắt lại “Trước kia anh từng liều mạng đè lên em, em cũng chưa từng chê anh quá mạnh mẽ mà.”

“...”

Còn vấn đề thứ hai, tại sao lại phải xảy ra chuyện như thế này?

Chúng tôi nhớ lại tất cả mọi việc xảy ra trong ngày, có bữa tối cùng nhau ăn, sau đó hợp lực tiêu diệt cái bánh ngọt kia. Mà bữa tối thì vẫn như mọi ngày, còn cái bánh ngọt hình dáng cổ quái kia thì rất đáng nghi.

Trên thực tế, anh ăn nhiều hơn tôi, cho nên nhỏ hơn tôi. Nghe có lý đấy chứ.

“John chết tiệt!” Tôi cắn răng.

“...&@&\$(...) Ông xã cảm giận nói thảm, tôi nghe không hiểu, tự động dịch sang là “Chết tiệt John!”

(* những tiếng viết bằng kí tự không phải tiếng người ở trên chính là những thứ ngôn ngữ người bình thường chúng ta...không hiểu :”> mọi người đừng cố gắng để hiểu. Truyện này có nhiều ngôn ngữ thế này lắm)

Vấn đề thứ ba, làm sao bây giờ?

Điện thoại của John không liên lạc được, chúng tôi cũng không biết địa chỉ cụ thể của hắn ở đâu. Nửa đêm canh ba, chẳng lẽ chúng tôi lại đi tìm hắn? Với hình dáng hiện tại chỉ sợ gặp chuyện nguy hiểm, vì thế ông xã phán, đi ngủ tiếp.

Cũng đúng, như thế giúp máu lưu thông, giúp đường ruột tiêu hóa. Không chừng ngày mai tỉnh ngủ lại có thể sáng suốt giải quyết tất cả các vấn đề.

Nhưng mà...

“...Ông xã, nhờ ngày mai thức dậy em bị táo bón thì sao?”

Ông xã “...”

**

Được rồi, quả thật có đôi khi tôi rất vô tâm. Lúc tôi tỉnh ngủ, ông xã đang có kìm nén sự bức bối xuống, đứng trước cửa kính trong phòng ngủ, điệu bộ như đang lo nỗi lo của thiên hạ đi qua đi lại.

Tôi trừng mắt lên nhìn. So với ông xã đang phiền não, tôi có chút cảm thấy buồn cười, dù không đúng lúc.

Anh đang phải dùng kẹp kẹp ống quần lại, chân đi một đôi dép quá khổ, ống tay áo xắn lên rất nhiều mới lộ ra được một chút xù của bàn tay lúc này đang ôm trước ngực.

Cổ áo bị tuột xuống tận ngực, lộ ra một phần của cái vai trắng ngần, ở hông, anh dùng cái thắt lưng làm từ da cá sấu ghì thật chặt, khuôn mặt đẹp như một thiên thần hạ thế...

Tôi không ngờ ông xã cao to như vậy cũng từng có thời kì trẻ con thế này... Bản năng làm mẹ đã bị dập tắt nhiều năm nay bùng lại của tôi, tôi ngọt ngào kêu lên “Ông xã ~”

Đương nhiên, khi tự nhận thấy âm thanh ban nãy quá sến súa, tôi vội vàng thay đổi sắc mặt, sau đó phụ xướng phụ tùy* giống anh phiền não, nghiêm túc nhăn mày, vươn tay ra “Ôm một cái!”

(*cảnh đầm ấm, thuận hoà trong gia đình. Chồng đề xướng việc gì, vợ cũng đều nghe và làm theo)

“...” Cái điện thoại ông xã đặt ở đầu giường réo chuông ầm lên. Tôi liếc mắt nhìn lịch, đã là mười giờ sáng rồi, nhất định công ty anh đang nháo lên tìm người.

Ông xã có mở một công ty game, công ty chỉ có bảy người, nhưng danh tiếng và tiền lãi cũng không phải tầm thường. Gần đây hình như có game mới đang sắp ra phiên bản beta cho nên công ty đang rất bận.

Chỉ thấy anh nhăn mày, sau đó có chút phiền não cầm điện thoại lên đưa cho tôi, rõ ràng đang rất tức giận, thanh âm trẻ thơ mềm mại non nớt vang lên “Nói với bọn họ tất cả theo kế hoạch ban đầu, sau đó lấy có giải thích lý do vắng mặt của anh đi.”

“Có gì...” Chưa nói xong thì ông xã đã ấn nút nghe sau đó áp vào tai tôi.

“Lão đại? Bao giờ anh đến? Bên này...”

“Tiểu Chí, là tôi...” Tôi háng giọng một cái, nhận mệnh nói tiếp.

Quả thật, so với chồng tôi giọng nói đầy sức quyến rũ cùng gợi cảm bị biến thành giọng trẻ con thì tôi may mắn hơn, giọng nói tôi xưa nay chưa từng thay đổi nên bây giờ nghe vẫn vậy.

“Hả? Bà chủ? Lão đại đâu?”

“Anh ấy...” Tôi ngập ngừng một chút, đảo mắt một vòng sau đó nghiêm túc nói “Là vậy nè Tiểu Chí, lão đại của cậu đang phải phẫu thuật... Phẫu thuật gì à?” Tôi ngừng một chút “Cắt trĩ” Đúng thế, cái điểm hồng hồng nhỏ nhỏ này chính là lỗ hồng* duy nhất trên cơ thể hoàn mĩ không tỳ vết của ông xã tôi! “Không sao đâu, cậu bình tĩnh nghe tôi nói đây...”

(* phải giải thích chỗ này. Theo như Quần Lót nghĩ thì anh ấy không phải bị trĩ đâu ạ *nam chính ai lại bị cái bệnh khó nói thế chứ*, có lẽ chị ấy...nghĩ bừa ra chuyện này thôi.)

“Đúng thế, đêm qua anh ấy chảy máu không ngừng, nên phải đưa vào viện... Tiểu Chí, chuyện rất bất ngờ nên...” Tôi mặc kệ hàng loạt câu hỏi nghi vấn của Tiểu Chí, vẫn bình tĩnh không hoảng loạn “Cái này chính là thử thách cho nhân cách của cậu đấy... Cậu cũng biết chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến tự tôn của đàn ông, bởi vậy tôi mong cậu giữ bí mật... Hả, không cần, tôi nghĩ giờ anh ấy cũng không muốn gặp cậu đâu... Cái gì? Chuyện làm ăn?”

Tôi liếc mắt nhìn ông xã chờ mệnh lệnh, chỉ thấy anh thu vẻ mặt sầm sì ban nãy lại, sau đó cầm một quyển sổ viết viết hý hoáy rồi đưa cho tôi, tiện thể nhìn tôi bằng ánh mắt “Em là thiên tài ngu xuẩn (?)” nhìn tôi.

Tôi hí hóp mắt lại, đọc “Lão đại của các cậu ở trong phòng giải phẫu vừa thông báo, hai ngày nữa sẽ lên mạng liên lạc với các cậu, điều khiển mọi chuyện, bởi vậy không cần lo lắng. Còn hai ngày này thì chuyện làm ăn do các cậu chịu trách nhiệm hoàn toàn... Tốt rồi Tiểu Chí, tôi cũng rất lo lắng, rất sợ hãi... Tôi cúp máy đây, có chuyện thì liên lạc sau... Ừ, được rồi, tôi thay mặt ông xã và bệnh trĩ của anh ấy cảm ơn cậu.”

Nói xong tôi nặng nề thở ra một hơi, không nhìn đến khuôn mặt đàn thôi của ông xã.

Bây giờ tôi mới thấy dễ giải thích cho người khác những chuyện không tưởng như thế này phiền chết mẹ đi được. Tôi CAO*, lỗ như chuyện này để lộ ra ngoài thì nhất định bọn tôi sẽ bị lôi ra làm vật thí nghiệm mắt thôi.

(* là một câu chữ =__= cũng từng nghĩ thế nhưng không chắc *tại đã nghe thấy bao giờ đâu*, sau một hồi Baidu mới chắc được.)

Ông xã giật cái điện thoại lại, sau đó vang lên giọng nói của người Âm rất kì quái “Thật đáng tiếc, bây giờ anh không bị bệnh trĩ.”

“Không có việc gì đâu ông xã.” tôi an ủi “Lần này hãy cố tận hưởng quá trình trưởng thành nhé!”

Vừa dứt lời ở bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Người nào lại không biết dùng chuông cửa thế?

Cái cách gõ cửa nặng nề, từng tiếng một này khiến tôi và ông xã cùng giật mình, quay sang nhìn nhau.

Cha mẹ chồng?

Ý nghĩ này khiến tim tôi đập hụt nhịp. Vốn dĩ tôi rất may mắn vì cha mẹ chồng ở thành phố khác nơi chúng tôi đang ở. Bố mẹ chồng tôi đã có em chồng và vợ chú ấy phụng dưỡng, cho nên chúng tôi có thể tạm thời dấu diếm chuyện này, tránh việc khả năng chấp nhận sự thật của bố mẹ không tốt lại bị dọa đến mức bệnh tim tái phát, nhưng bây giờ... Bố mẹ đến đây kiểm tra sao?

Không đúng. Chuông cửa của nhà chúng tôi đâu phải là đặt ở chỗ khó thấy đâu, hơn nữa bố mẹ cũng biết vào lúc này tôi và ông xã đều đang đi làm, chắc chắn sẽ không chọn lúc này để tới. Như vậy thì bố mẹ chồng là không thể rồi, còn ai nữa được chứ? Chẳng lẽ là hàng xóm vì chuyện ồn ào hôm qua nên giờ tới tính sổ? Hay là bạn cũ lâu không liên lạc tới thăm?

Sau một hồi đoán mò, ông xã ra dấu không được lên tiếng, sau đó đi ra khỏi phòng ngủ để tìm hiểu...

A, tôi thương xót cho chiều cao của anh quá! Bây giờ anh đến cả mắt mèo* cũng không với tới được nữa!

(*là cái lỗ ở trên cửa, giúp nhìn ra bên ngoài để đảm bảo an toàn.)

Tôi âm thầm cười trộm, hai bước tiến lên, kéo anh ra phía sau, sau đó thông qua môn kính nhìn ra bên ngoài...

Người đâu? Tôi bắt đầu thấy sợ, bởi vì đáng sợ chính là tôi không nhìn thấy ai cả, nhưng tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục...

“Cốc cốc cốc...”

Da đầu tôi càng run lên. Tôi cúi xuống nhìn ông xã để tìm kiếm sức mạnh. “Làm gì thấy ai đâu!”, tôi lắc đầu, cố gắng nói.

Sắc mặt ông xã bắt đầu đông cứng.

Đúng vậy đấy. Bị kích là nếu bây giờ chúng tôi báo cảnh sát thì cũng không thể giải thích thân phận của mình = =

~“...*&#&*...” Ngoài cửa có tiếng người vang lên. Mặc dù tiếng nói nghe là lạ nhưng cũng có chút quen thuộc. Cho đến khi có một câu tiếng phổ thông vang lên vẫn bằng giọng nói đó “Mặt Lị ~ Hoa...”

Chết tiệt, tên John kia! Cái tên đầu sỏ kia đây rồi!

Tôi lửa giận ngút trời, chính là cái tên vô liêm sỉ đã đưa bánh ngọt cho tôi đây mà!

Tôi mở cửa, lửa giận đang muốn phát tiết, nhưng mà...

Người đâu?

Người đâu rồi người đâu rồi!?

Tôi kinh ngạc, sau đó nghe thấy ở bên dưới tầm mắt đang phát ra một lô những tiếng (#*\$& bằng giọng nói của trẻ nhỏ.

Tôi nhìn theo hướng âm thanh phát ra... Một đứa nhóc tầm hai đến ba tuổi tóc vàng mắt xanh, nhưng có vẻ khá chín chắn đang đứng trước cửa nhà tôi. Bốn mắt giao nhau, nhìn nhau chằm chằm. Tên nhóc kia đầu tiên là ngây ra, sau đó kích động nắm chặt lấy tay tôi, lại tung ra một tràng %*^#(#).

Jo...John?

Sau khi chắc chắn với ý nghĩ này, tôi há hốc mồm kinh ngạc, hồi lâu sau mới tìm được giọng nói của mình “Ông xã... Chúng ta đại khái... Có con rồi...”

Tôi CAO, rõ ràng đó là người nước ngoài mà.

3. Chương 3

Những người ngoại quốc thường có dáng người tương đối to, bởi thể trạng phục cũng tương đối rộng rãi.

Tôi nhìn John mặc chiếc áo T-shirt ngắn tay mà bình thường hắn vẫn hay mặc, có điều giờ cái áo giống như một chiếc trường bào* đời Hán, hơn bốn phần năm của chiếc áo phải buộc lại ở bên hông, còn chiếc quần lót thì được cải trang thành cái váy dài. Cái cảnh tượng này làm tôi nhin không nổi, lăn ra cười.

(* là kiểu áo dài như của các vị quan lại ngày xưa đó ạ :> ~)

John ơi là John, tên tiểu tử mi luôn coi thường một siêu mỹ nữ như ta, không ngờ cũng có ngày hôm nay!

“Bắt vợ anh câm miệng ngay cho tôi!”

Thanh âm non nớt của John không bật ra được nửa phần uy hiếp.

Nói gì thì nói hắn cũng đã lăn lộn ở Trung Quốc mấy năm, cho nên tiếng Trung cũng không làm khó được hắn, thỉnh thoảng còn có thể phun ra hai ba câu thành ngữ tôi chưa từng nghe đến. Nhưng đáng tiếc là không biết vì sao tôi và hắn luôn có xung đột, bởi thể hắn với tôi lúc nào cũng mặt nặng mày nhẹ, chết cũng không chịu nói với tôi một chữ bằng tiếng Hán.

Dĩ nhiên những lúc tôi tức giận đến mức không nói câu nào với hắn thì hắn sẽ nghiêng răng nghiêng lợi nặn ra ba chữ “Mặt Lị Hoa”.

Tôi cười đến thỏa mãn rồi mới mở cửa ra, nhưng lại đứng trước mặt ngăn hắn lại, quyết ra luật rõ ràng. Chỉ là đối với một đứa nhóc thì tôi vẫn rất nhân hòa bác ái, tuyệt đối không quá phận “Johnie* à, nếu tí nữa nhóc còn phát ra bất kì câu tiếng Anh nào mà chị đây không hiểu thì chị nhất định sẽ cắt tiểu đệ đệ của nhóc ném tới Thái Bình Dương cho cá mập ăn nghe chưa, ha ha ha...”

(* gọi thân mật ấy mà)

Trước kia tôi không đánh lại hắn, giờ thì lão nương đã lật ngược tình thế rồi, giải phóng vạn tuế.

Johnie xì cái mặt bánh bao của hắn ra, lông mi sáng tỏa con ngươi xanh thẳm, lấp lánh như một làn sóng thần diệu mạng nhìn tôi chăm chăm, hại tôi không tìm được liền ôm hắn vào lòng cương nung.

“Buông tôi ra!”

“Buông hắn ra!” Về mặt ông xã chỉ có thể là về mặt ghen tuông, cau mày trách tôi “Bây giờ hắn chính là yêu quái mang hình dáng trẻ con trong truyền thuyết, em cẩn thận chút đi.”

“Dạ.” Tôi lẩm bẩm rồi buông Johnie ra, sau đó đóng cửa lại, chỉ thấy ông xã kéo cổ áo John lôi xềnh xệch đến phòng khách.

John “Thông...Nhan?”

Ông xã “Cái này cậu không cần hiểu, chỉ cần cách xa vợ tôi ra một chút!”

John kháng ngữ “Nói vớ vẩn!”

Ông xã mặt vô cảm bác bỏ “Huyền thuyên!”

...

Nhìn hai đứa nhỏ kia tôi đã chắc chắn vật tai họa là cái bánh ngọt ấy. Lúc đó trong tay John quả thật còn một chiếc, hắn lại chẳng có ai để chia sẻ, khó trách sẽ bị biến thành như vậy.

Ngược lại... Tôi cẩn thận nói trong lòng, mình thật may mắn.

Kết hôn rồi thật là may mắn.

Tôi ngồi trên ghế sa lon, ông xã bò bò đến ngồi trên lòng tôi tuyên bố chủ quyền, sau đó nghiêm trang mở miệng “Cái bánh đó mua ở đâu?”

Ông xã luôn ra lệnh cho tôi phải đề phòng John, nói người ngoại quốc như hắn thích nhất là những cô nữ sinh nhỏ nhắn xinh xắn giống tôi, hơn nữa tôi còn có một cái tên rất Trung Quốc, Mạt Lệ Hoa*. Mặc dù tôi luôn cố gắng nhấn mạnh vào chữ thứ hai để ai cũng nghĩ là Ly, nhưng thật ra trên CMND ghi rất rõ ràng: Mạt Lệ Hoa.

(* Mạt Lệ Hoa là Hoa Nhài. Tên chị là Mạt Lệ Hoa, nhưng nghe rất giống Mạt Lệ Hoa nên có rất nhiều người gọi chị bằng cái tên kia.)

Johnie mặt nhăn nhăn nhí nhí, hồi tưởng một lúc mới trả lời “Không phải mua. Hôm qua lúc tôi giúp một bà lão chuyển hành lý thì bà ấy cho tôi bánh.”

“Bà ấy ở đâu?”

John kích động đập vào ghế sa lon “Sao tôi biết được?!”

A... Tôi chơi nghĩ ra... “Cái vớ!” Sau đó cắt ngang lời hai người kia “Hình như trên vỏ hộp có ghi địa chỉ liên lạc với điện thoại hay sao đó.”

Ông xã cúi đầu suy tư một chút, đột nhiên vươn bàn tay bé nhỏ ra xoa xoa đầu tôi, sau đó nhìn John “Cậu, đi tìm.”

“Sao lại là tôi?”

... Không thể phủ nhận tôi thấy rất hưng phấn, a, cái mặt bánh bao vô tội kia rồi.

Ngay lập tức ông xã xoay mặt tôi lại, không cho phép tôi nhìn John nữa, sau đó quay sang liếc tên nhóc kia một cái, trong mắt rõ ràng viết mấy chữ “Không tìm thì rút khỏi nhà tôi ngay”. Cho nên Johnie oan ức mím môi, an phận nhảy từ trên sofa xuống, sau đó đến thùng rác bối tìm vỏ hộp.

Kì quái là John với tôi luôn mặt nặng mày nhẹ, nhưng đối với ông xã tôi luôn kính nể sợ sệt, tôi thật sự nghi ngờ hắn có phải là cái đó*...

(* không biết vì sao nghi ngờ cái đó ở đây là G A Y = =)

Dù sao cùng tình địch đối đầu cũng rất thỏa mãn. Tôi nặng nề hừ một tiếng, sau đó vô mộng ông xã nói “Chồng, anh đổi sang ngồi đùi còn lại đi, em tê chân rồi.”

Ông xã im lặng.

Quả nhiên ở trên vỏ hộp có viết mấy chữ, nhưng không biết làm sao hôm qua lúc bóc vỏ tôi lại không chú ý đến. Giờ cẩn thận nhìn kĩ thì mới thấy bên trên có viết mấy chữ sau: Trở về quá khứ.

Bên cạnh có ba dòng chữ bé như con kiến:

- 1, Khi ăn bánh nên uống với đồ uống lạnh, sẽ ngon hơn.
- 2, Xin tặng cái bánh này cho những người không tin vào phép thuật.
- 3, ***** (mã hóa).

...

Phép thuật... Mã Hóa... Tôi đau đớn đớn đầu. Cũng may cái bánh hôm qua không phải là bánh “đi tới tương lai” = =

~“Giờ phải làm sao đây?”

Ông xã nhìn tôi một lúc, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm trang “Vấn đề bánh ngọt này quá đáng ngờ. Tuy nhiên đầu tiên chúng ta phải nghĩ ra lý do để có thể đột nhiên biến mất, sau đó lại phải giải thích bây giờ chúng ta đang ở đâu. Cũng may anh đã kịp thời nhờ vả một số người tạm thời thay anh quán xuyến công việc. Nhưng chuyện này tạm bỏ qua, trước hết phải giải quyết vấn đề với người ngoài đã. John, bây giờ cậu có còn liên lạc với bạn bè nào khác không?”

“Không có.” Cái đầu bé nhỏ lắc lắc.

“Cậu có dự định gì không?”

“Tôi...”

“Ném vào cô nhi viện đi.” Tôi nhếch miệng, chen vào “Nếu không thì giao cho đại sự quán, trục xuất về nước.”

“... Mặt Lị ~ Hoa!” John rống lên, sau đó cái mặt bánh bao nhăn nhó, hai mắt to tròn nhìn ông xã “Boss à, xin cho tôi ở nhờ đi mà.”

“Vì sao phải thế?”

“Tôi từ chối.”

Tôi ngừng một chút, không ngờ tôi với ông xã cùng lúc mở miệng, hơn nữa còn quyết đoán hơn tôi nữa. Tôi hài lòng ôm eo ông xã. Không sai, hai đứa trẻ như thế ở chung với nhau, không nên không nên ><>

~(như đã nói, chỵ nghi ngờ John là G A Y nên đương nhiên là...sợ hãi việc ‘lửa gần rơm lâu ngày cũng bén’ rồi.)

Tiểu bánh bao cắn cắn môi nhìn tôi, bất ngờ nói “Tôi biết nấu cơm.”

“Tôi cũng biết.” Ông xã nói xong, mặt vẫn vô cảm như cũ.

Không ngờ lại có ngày được nhìn ông xã bắt nạt trẻ con... Tôi lén cười thầm.

“... Tôi còn biết làm điểm tâm, pha cà phê, quét dọn và giặt quần áo.”

Ừ, tôi gật đầu. Đề nghị này thì hấp dẫn rồi, tôi thật sự bắt đầu lung lay. Ông xã sau khi đổi đùi xong, thẳng sống lưng nhìn John từ trên cao xuống rất khinh bỉ, nói “Cậu lấy được nôi ư?”

Tôi sững sốt một giây sau đó nhanh chóng phản ứng. Tý nữa thì bị lừa rồi “Không sai, anh lấy được nôi không?”

John: ...

Cuối cùng chúng tôi khinh thường nhìn John. Khuôn mặt hắn nhỏ bé, mặc dù vừa trắng vừa mềm nhưng vào những lúc quan trọng thì dày lên đột xuất. Không ngờ hắn dám lặn lội trên sàn nhà ăn vạ.

Khi nhìn thấy một đứa bé xinh đẹp như vậy la khóc tôi cũng không khỏi mỉm cười, bèn lay lay ông xã. Hình như anh cũng không muốn để hàng xóm chú ý, cắn răng cắn lợi gật đầu, sau đó chọc như chọc chó “Đi, đầu tiên nhặt rác vào thùng.”

John nhìn chúng tôi đầy biết ơn, sau đó hấp tấp chạy đi.

Cuối cùng hắn còn quay lại nhìn tôi đắc ý cười... Mẹ kiếp, tôi biết ngay mà! Tên này nhất định là đồng tính!

4. Chương 4

Từ sau quãng thời gian nổi loạn khi vẫn còn là học sinh, tôi phát hiện ra khả năng chấp nhận sự thật của tôi đã đạt đến mức độ bảo vật quốc gia rồi.

Lúc đó tôi chơi chung với đám người PUNK kia, cuộc sống thường xuyên là một ngày bị ba nhóm chặn cướp, cùng hai nhóm khác gây lộn, còn bị chó hoang đuổi theo khắp các ngõ.

Khi ấy tôi luôn cảm thấy ham muốn nổi loạn chảy trong huyết quản của mình, khiến tôi ngang ngược và ngỗ nghịch vô cùng. Chỉ cần cho tôi một chai brandi là tôi có thể bay sang Italy gây chiến với mafia ngay!

Dĩ nhiên để ngăn chặn chuyện này, rượu gì tôi cũng uống, nhưng tuyệt đối không động đến brandi.

Tên John kia lúc nào cũng sùng bái nhìn ông xã tôi. Từ trước đến nay tôi không tài nào moi được tuổi của hắn, nhưng người ngoại quốc tương đối già, tôi đoán hắn chắc chưa đến ba mươi tuổi, chẳng qua là hơi già trước tuổi thôi.

Bởi vì không biết tiếng Anh cho nên tôi không nghe được hắn gọi ông xã là gì. Kết quả sau khi tôi tra sang tiếng trung quốc thì biết được, tên khốn đó gọi ông xã là Hàn ca ca, còn gọi tôi là...

Dì Hoa...

Tên chết tiệt! Đáng lẽ ra ngày xưa tôi không nên vì khả năng nấu nướng mà thuê hắn về!

Người bắt nhân ta bắt nghĩa, đồ con rùa*!

(* không hiểu lắm, chắc ngang với đồ con lợn hay gì đó ở)

Quá trình John tới nhà chúng tôi thì giống hệt như một truyền thuyết. Bởi vì bây giờ hắn tí hon nên cái gì cũng không vừa, phải dùng khăn quấn chân lại làm giày, sau đó chen vào đám người đông đúc đi xe buýt, thừa dịp bảo vệ không chú ý mà bò bò vào đây.

Lúc nói chuyện với Hàn ca của hắn, John còn tỏ vẻ đắc ý rằng đã đi đây đi đó bao lâu, cuối cùng hôm nay hắn cũng được đi xe buýt không trả tiền.

John nói xong liền rất lễ phép hỏi mượn nhà vệ sinh. Lúc trước khi lắp đặt hệ thống vợ chồng tôi đã thống nhất sẽ dùng bồn cầu, bởi thế mới có chuyện một lúc John mặt đỏ bừng chạy ra, hỏi nhà chúng tôi có ghế đẩu không.

...

Khá lắm, xem ra thằng nhóc nước ngoài này vẫn chưa cao đủ để với tới bồn cầu.

Tôi cố nén cười, nhớ đến hắn cũng đã rất nhiều lần làm bánh ngọt cho tôi ăn, tôi cười trên nỗi đau của hắn nói “Hay là để tôi bế anh?”

Ông xã vội chạy đến trước mặt tôi, tay khoanh trước ngực lạnh lùng buông một câu “Em dám?”

Sau đó liếc John một cái, bình tĩnh nghĩ biện pháp. Anh kéo tôi sang một bên, mặt thối hoắc cứ như phân bò, cảnh cáo tôi trong lúc anh cho tên kia đi vệ sinh tuyệt đối không được xông vào.

Cái này thì ông xã nhất định không có kinh nghiệm bằng tôi rồi. Thật ra nằm sấp nghe lén sẽ không có những cái kịch tính giống như nhìn đâu.

**

Tôi rất nghiêm túc suy nghĩ về tương lai của cái gia đình này.

Ông chồng mười một tuổi, con là người ngoại quốc ba tuổi, còn tôi lớn nhất, không biết đã qua tuổi mười lăm hay chưa.

Sao cái chương trình “thế giới này thật kì diệu” không mời tôi làm người phát ngôn đi? Đúng là lãng phí tài năng trẻ mà.

Ông xã đòi đi ra ngoài mua quần áo.

John cũng đòi đi sang nhà thuê của hắn dọn đồ.

Tôi không có yêu cầu gì, chỉ hy vọng lần trở mã này tôi có thể chăm chút hơn, như thế vòng một sẽ to hơn chút nữa, chiều cao sẽ tăng thêm chút nữa.

Xe ông xã không xài được, nếu không cảnh sát giao thông xe thấy xe chạy mà không có người lái...

Còn John, chân hắn còn không với tới bàn đạp.

Tôi không còn cách nào để thoát thác, đành phải đi theo hai bé shouta* ra đường mua quần áo, còn phải đi giúp John chuyển đồ nữa. Lúc đi thang máy xuống tôi mới đau khổ phát hiện, tôi đã thành sức lao động duy nhất trong nhà.

(* những em trai từ 12 trở xuống thì phải)

O ()o

~Ông trời ơi, ông còn có thể mù hơn chút nữa không?!

Vấn đề là dất hai thằng nhóc bắt đồng quốc tịch xấu xa này ra đường, tự nhiên cảm thấy rất kịch tính. Bảo vệ của khu đứng lên chặn đường chúng tôi, sau một hồi đánh giá mới nhướn mày hỏi “Em gái à, sao em không đi học? Em ở nhà nào?”

Oh my lady gaga... Tôi cũng quên mất chuyện này.

Khu nhà của chúng tôi là khu của tầng lớp thượng lưu, lúc tôi dọn đến đây các chị em đã ghen tị mãi, tôi cũng thấy rất có phong cách. Lúc bọn họ tới thăm tôi đều phải báo tên họ rõ ràng, sau đó bảo vệ sẽ gọi điện xác nhận, ghi tên lại rồi mới cho vào.

Bởi thế tôi luôn cảm thấy những đồng tiền chồng tôi phải trả cho căn hộ này là rất đáng giá. Cộng thêm việc tôi rất hòa thuận với hàng xóm nên với bảo vệ cũng khá quen mặt, bình thường gặp nhau cũng sẽ chào hỏi và nói vài ba câu. Nhưng bây giờ tôi bắt đầu sợ anh ta sẽ nhận ra giọng mình...

Tôi khẽ cắn răng, nặn ra khuôn mặt tươi cười, dùng giọng giả đáp lại “Em chào anh, em là...cháu gái của cô Mạc Lệ Hoa sống ở tầng 5A ạ.” Nhìn anh ta vẫn đang dò xét, tôi vừa định mở miệng bổ sung thì anh bảo vệ đã vỗ trán như vừa nhận ra chân lý “Khó trách! Anh đang nghĩ sao em nhìn quen thế! Em với cô em giống nhau như đúc.”

Không dám ạ...

“Thằng bé này...”

“À, đây là...”

Đúng lúc ông xã ngẩng đầu, anh bảo vệ đã hưng phấn thốt lên “Chẳng lẽ là cháu của Hàn tiên sinh?”

Ặc... “Anh giỏi quá... >

5. Chương 5

Tôi nhìn Viên Viên như nhìn một quả bom hẹn giờ... giống như đang có tiếng đồng hồ đếm ngược vang lên trong không khí...

Tôi không nói hai lời đã quyết định xong: Chạy!

Cô ta nhảy qua cánh cửa nhanh như chớp. Đừng có đùa, nếu để Viên đại tiểu thư bắt đầu mở loa, cộng với sức khỏe dẻo dai kiên nhẫn của cô ta, đêm nay tôi sẽ được đưa lên chương trình “Tiêu điểm*” của CCTV** mất thôi.

(* giống chương trình tiêu điểm của Việt Nam, đại loại là các sự kiện tiêu biểu trong tuần hoặc ngày. ** là viết tắt của China Central Television nghĩa là ‘đài truyền hình trung ương Trung Quốc’)

Không có gì là lạ khi sau mấy giây không khí đông băng đột nhiên tóe ra một luồng sóng xung kích, chính là thanh âm chói tai của Viên Viên gào to Mạt Lị Hoa cùng với tiếng động khủng khiếp của đôi giày cao bẩy tắc khi cô ta điên cuồng đuổi theo tôi.

Tôi không ngu, tuyệt đối không dừng.

Trước kia Viên Viên có thể chạy rất nhanh, bởi thế một dài gian dài cô ta mù quáng tin tưởng rằng có thể theo đuổi ông xã của tôi... Có điều tối qua tôi soi gương cả buổi, phát hiện hai bắp chân vì lười biếng mà mềm oặt khi trước giờ như có kìm kẹp, đã sẵn sàng trở lại. Nghĩ kỹ thì cũng không có gì khó hiểu, đó là thời kỳ hoàng kim của tôi, đương nhiên là phải hơn bây giờ rồi...

“Cô, cô... Học học, đứng lại đó!”

A? Tôi kinh ngạc quay đầu lại nhìn kiện tướng năm nào, bây giờ mới chạy chưa được nửa con phố mà đã phải thở hồng hộc, vịn vào cột đèn nghỉ ngơi... Tôi đổ mồ hôi, nhưng nghĩ tới việc hai ngày trước mình cũng vậy tôi lại không dám cười cô ta. = =

~Tôi cũng không nghỉ lâu, tóm lại chạy càng xa càng tốt.

Chỉ là lúc đi trong đoàn người hối hả, nhìn những tòa cao ốc mọc lên san sát như rừng, ngựa xe như nước, cảm giác mới lạ ban nãy đã mất đi, trong lòng đột nhiên cảm thấy bất an, mờ mịt.

Tôi bước chậm dần, cho nên khi rời khu trung tâm náo nhiệt mới dừng lại.

Ông xã nói giờ dùng thẻ tín dụng sẽ phiền phức, đặc biệt cho tôi xài tiền mặt. Nhưng lúc trả tiền tôi vẫn thấy sự nghi vấn hiện lên trong mắt người bán hàng.

Đơn giản là một cô bé lại dắt hai thằng bé ăn mặc kì quái đến mua quần áo, lại còn mang theo nhiều tiền như vậy, hơn nữa còn xách một cái túi rất không phù hợp lứa tuổi...

Ai da...

Khi còn bé chỉ muốn lớn thật nhanh, sau khi lớn lên rồi lại bắt đầu mơ màng về thời còn trẻ. Nhưng ngày hôm nay khi đã trở lại rồi, rõ ràng mọi thứ vẫn vậy, nhưng lại không hề giống lúc trước.

Ví dụ như nếu hiện tại tôi cao hừng cho ông xã hôn kiểu Pháp, sau đó để anh sờ sờ bộ ngực còn chưa phát dục hoàn toàn của mình thì đã thành hành vi phạm tội = =

~Ai da...

Tôi lại thở dài một tiếng. Trước kia khi trời sắp có bão vai ông xã chống đỡ, giờ thì bờ vai anh còn thấp hơn bờ vai tôi... Chẳng lẽ tôi phải ngồi xổm xuống sao?

Lôi điện thoại di động từ trong túi, chuẩn bị gọi ông xã thì họa vô đơn chí* lại ập đến. Vai trái tôi bị va đập mạnh, sau đó khi tôi còn chưa hoàn hồn thì cái điện thoại của tôi đã bị cướp đi!

(* họa đến dồn dập)

Mắt nhìn thấy một người mặt mũi bình thường chạy thật nhanh phía bên phải.

Ánh mắt hắn vừa nhìn tôi chân vừa chạy, cái túi trên vai tôi bị giật đi, dường như chỉ chạm nhẹ vào vai tôi một cái là mọi chuyện đã xong, hắn ta nhanh chóng bỏ chạy!

Nhìn hai tên ăn cướp tay nắm tay mười* bỏ chạy, tôi có chút lơ mơ, cướp... Não lớn trực tiếp đưa ra phán đoán, tôi hướng bên trái đuổi theo “Ăn cướp!”

(* làm hai việc cùng lúc)

>

6. Chương 6

Nếu cậu ta không quan tâm đến nỗi khổ của người khác, hung hăng nói: 1000 vạn, cậu trả nổi không?

Vậy sẽ là nam chính của ngôn tình Đài Loan.

Nếu cậu ta chỉ thờ ơ không quan tâm, sau đó ra vẻ suy nghĩ một lúc rồi nói: 1 xu.

Vậy chắc chắn là nam chính của một bộ phim thần tượng.

Nếu cậu ta giật mình, sau đó vô lại nói: ba trăm nhân dân tệ đi!

Như vậy chỉ là một tên lưu manh bình thường.

Nhưng cậu ta chỉ nhìn tôi, không chút chần chừ do dự hỏi lại “Cậu có bao nhiêu?”

...

Đây là nhà tư bản.

Tôi bất ngờ nhìn cậu ta, chỉ thấy cậu chậm rãi thở ra một ngụm khói, ánh mắt rõ ràng đang nói chỉ cần tôi dám cho, cậu ta sẽ dám nhận.

Hiện tại trẻ con đều có cá tính thế sao? Tôi nhíu mày, tứ lạng bạt thiên cân*, nói “Cậu đoán xem.”

(* là một thuật ngữ của võ thuật, thường gặp trong Thái Cực quyền, đại ý là khéo léo đánh lạc hướng đối phương, đấu trí với đối phương và dùng chính ‘lực’ của đối phương để đánh lại hắn.)

Học sinh A miệng há hốc, trầm mặc...

Còn cậu học sinh kia cong môi lên, đập điều thuốc xuống “Túi để lại, người có thể đi.”

Tôi a một tiếng, đột nhiên nhớ ra mình đã không còn nhỏ nữa rồi, đáng ra đây chính là lúc phải tiến hành giáo dục tư tưởng cho đứa nhóc kia...

Ví dụ như, hút thuốc là sai! Nhân lúc cháy nhà mà đi hỏi của là không được! Thờ ơ trước sự khó khăn của người khác là tội lỗi!

Hơn nữa, dù là người khác chủ động muốn tặng mình cái gì đó, bất kể mình có muốn hay không cũng phải nho nhã lễ độ nói một tiếng: cảm ơn, không cần đâu ạ.

Thế mới là con ngoan, trò giỏi chứ.

Chẳng qua là tôi cũng từng ở thời kì nổi loạn, trải qua rồi nên hiểu, rõ ràng hiểu rằng không nên nhưng vẫn không kìm được cáu giận ba mẹ, ở trên lớp bốc đồng lên đọc truyện tranh tiểu thuyết, đối với yêu cầu của giáo viên luôn bằng mặt nhưng không bằng lòng...

Lúc ấy trong đầu lúc nào cũng nghĩ “đây là lần cuối cùng” và “thật sự là lần cuối”, sau đó lại tiếp tục lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần...

Tôi nhìn cậu ta, lại nghĩ đến mình của ngày hôm nay, đột nhiên thấy hoài niệm thời kì đó.

Tóm lại, dù có nói lý lẽ cũng vô dụng thôi. Tôi hí hóp mắt lại, dứt khoát trả lời “Điện thoại thì sao? Lấy điện thoại được chứ?”

“Hăng? Đòi máy?” Cậu ta vẫn trả lời nhanh như chớp.

“Quên rồi.” Tôi nghĩ một lúc “Nhưng rất giỏi chịu rơi, nếu muốn cậu có thể thử.”

“Cậu thường xuyên làm rơi?” Cậu ta liếc tôi.

“Tạm tạm.”

“Còn đáng tiền không?”

“Tôi có thể cùng cậu đi hỏi giá thị trường.”

“...” Cuối cùng cậu ta cũng dừng lại một chút, thái độ vẫn ngang ngược như trước, nhưng đôi lông mi lại nhú lại, quả nhiên vẫn là một đứa trẻ con “Thật sự?”

Tôi cười “Cậu nói xem?”

Nhân cơ hội này, học sinh A liên tục khoát tay với tôi “Đừng nghe tên này nói bậy. Thật ra cậu ta tốt lắm, chẳng qua là đang nói giỡn với bạn thôi, chứ giúp người khác là việc nên làm mà.”

Tôi mỉm cười tinh tế, ánh mắt lại di chuyển đến hai ngón tay đang cầm thuốc của bàn nam sinh tên Giản Hạo kia, là ngón giữa và ngón áp út. Tôi đột nhiên tò mò “Cậu hút thuốc như thế không thấy khó sao?”

Cậu ta nhìn tay mình, sau đó nhìn tôi. Có lẽ bởi vì thái độ của tôi rất tự nhiên, không có vẻ giả tạo, nên cậu chậm rãi gơ bàn tay phải đang cầm thuốc lên, ép năm ngón tay lại gần nhau. Nhưng ngón trỏ của cậu ta cử động không được tự nhiên, hình như không co gập được... Cậu ta cầm thuốc bằng ngón giữa và ngón áp út, làn khói mờ ảo tỏa ra, sau đó cười thản nhiên “Thế này dễ hơn.”

Tôi nhú mày, từng bị thương à?

Học sinh B cười dấu diêm, như là sợ nhắc lại chuyện gì, đột nhiên liếc qua một bên rồi quay lại làm tư thế chiến thắng với tôi “Về rồi kia!”

Tôi nhìn theo, thấy hai nam sinh kia đã chạy trở về, khuôn mặt đỏ ửng lên, nhìn ra đã tốn không ít thể lực, nhưng lại nở nụ cười thắng lợi. Học sinh C chạy tới gần, đưa điện thoại cho tôi “Của bạn nè” sau đó nhắc tôi “Điện thoại bạn đổ chuông mấy lần liền. Có điều sau đó tên trộm kia bị ngã, không biết điện thoại có bị sao không nữa. Còn tên trộm nhảy xuống đê chạy mất rồi, bọn tôi cũng không đuổi theo nữa.”

Ồ, là ông xã.

Tôi vội vàng nhận lấy, vừa hành lễ vừa nói “Cảm ơn, cảm ơn rất nhiều!”. Ngẩng đầu lên, nhìn năm người bọn họ “A... tôi...” Tôi chần chờ một lúc, không biết nên làm thế nào để cảm ơn. Nếu là tặng tiền liệu có quá ra vẻ không nhỉ? Hay giống như mấy bộ phim trên TV, mời bọn họ ăn cơm? Ăn kem? Bánh ngọt?

Chỉ thấy học sinh C trực tiếp khoát khoát tay “Không có gì, nếu muốn cảm ơn thì chúng ta kết bạn luôn đi.” Lại cười sảng khoái.

“A...” Lúc trước nghe các chị em phàn nàn là lớp trẻ ngày nay không hiểu chuyện, tôi còn toàn đi theo phụ họa, chặc chặc thật sự là... “Không cần báo đáp sao?”

“A...” Học sinh A cười “Cái này là câu cửa miệng của lão Khoang đấy. Vậy chúng tôi đi trước.” Thuận tay đẩy Giản Hạo.

Cậu ta đã quay lưng đi, đương nhiên không có ý tiếp tục đề tài ban nãy, cho nên... Ôi, tôi lại vì suy nghĩ lúc trước của mình mà hoảng mãi... Thật ra người khác cũng đâu có tệ lắm? Đương nhiên, người ta nói ngư tử ngư mã, bốn người kia hăng hái làm việc nghĩa như vậy... Chẳng lẽ ban nãy thấy tôi bị cướp nên tinh thần cậu ta hoảng loạn... Đó là cách che giấu sự hoảng loạn của cậu ta à?

...

Chỉ thấy cậu ta vẫn nhét tay trong túi quần, chiếc quần đồng phục đã bị thiết kế thay đổi đến 9 phần, có chút kì lạ nhưng cũng không mất đi tính học sinh.

Giờ mới nhận ra cậu chàng này không phải kiểu người lảm nhảm, thậm chí còn có vẻ khá trầm tĩnh, nhưng như thế ngược lại càng thu hút ánh mắt người khác hơn. Tôi không nhịn được mở miệng “Mọi người không nên hút thuốc ah.”

Học sinh B hiểu ra, cười cười “Bọn tôi sẽ khuyên cậu ta. Đúng rồi, bạn học trường nào?”

“A, trường trung học Tân Thành.”

“...”

Sau khi sáng khoái trả lời, tôi phát hiện ánh mắt mấy người kia có phần hoang mang... Sao thế nhỉ?

Ách... Tôi cười khan một tiếng. Vừa rồi mới nghĩ ra, trường cũ của tôi hình như bị phá rồi còn đâu = =

~**

Cho dù có cùng nhau hàn huyên như thế nào thì cũng đến lúc phải chia tay. Huống chi tôi và bọn họ cũng chỉ là khách qua đường.

Nhưng mà cuộc gặp gỡ này lại khơi lên trong lòng tôi ước mơ một thời. Tôi đã từng muốn dấn vào trường tốt, cầm bằng giỏi, tìm được việc, trở thành một nữ cường nhân cơ mà.

Đột nhiên lại muốn... đến trường...

Tôi tự cảm thấy mình quá vẩn vơ, nhưng không cách nào nghĩ đến cái khác được. Càng lúc ý nghĩ này càng mãnh liệt hơn...

A, không được. Tôi cố sức hồi phục tinh thần, tranh thủ thời gian kiểm tra lại điện thoại... Sản phẩm trong nước quả nhiên chịu rơi rất tốt, không hề vỡ tí nào. Tôi cười cười, lập tức gọi lại cho chồng. Nhưng mà sau khi máy thông, tôi gọi vài tiếng mà ông xã vẫn không mở miệng, không khí lạnh lẽo xuyên qua điện thoại đến thẳng trái tim tôi. Tôi méo miệng, nhớ tới bao nhiêu chuyện vừa xảy ra, trong lòng lại trào lên uất ức “Người ta bị cướp, làm sao có khả năng nghe điện thoại chứ?”

Tôi còn hào phóng cho ông xã mấy giây phản ứng, chỉ thấy âm thanh mềm mại ôn nhu cùng một chút căng thẳng của anh vang lên “Có bị sao không?”

“Đuổi theo trộm nên chân hơi đau.” Tôi nói thật lòng, im lặng nửa ngày đột nhiên có cảm giác nao nao “Chồng à, nếu chúng ta không trở lại như cũ được thì biết tính sao?”

Cũng không thể nói rằng sẽ một lần nữa bắt đầu lại được. Trong thân phận mới này, trong cuộc sống mới này, nếu em gọi anh là chồng thì sẽ có rất nhiều ánh mắt khác thường nhìn chúng ta, mà anh có lẽ đã không cách nào nâng được em lên...

Anh còn có thể yêu em sao?

7. Chương 7

Yêu một người đàn ông như ông xã thật ra không hề dễ.

Anh nghiêm túc, không dễ dàng yêu ai, nhưng thật ra rất chu đáo.

Tôi gặp anh tại mùa hè sáu năm trước.

Khi đó cuộc hôn nhân của Tứ Nguyệt bạn tôi trở nên rất khó khăn, cô ấy bảo tôi rằng chồng mình dấn với một người phụ nữ khác ở bên ngoài. Tứ Nguyệt ở nhà khóc lóc âm ỉ đến sức cùng lực kiệt, thật sự không còn cách nào đành khóc lóc nữa mới kêu tôi đi uống rượu.

Bạn bè của tôi hầu hết tính tình đều đặc biệt, ít nhất cũng không chú ý đến những chuyện vặt vãnh.

Tôi vốn nghĩ Tứ Nguyệt cũng thế. Nhớ lúc trước khi kết hôn cô từng hào khí vượt mây nói nếu chồng sắp cưới thế nào thì mình sẽ thế nào. Không ngờ cuối cùng cô lại thu lại tất cả sự mạnh mẽ của mình, cứ bất lực như thế ngồi trước mặt tôi, nước mắt chảy ra từng giọt, rượu mạnh chảy vào từng ly.

Tôi không nói nổi một lời an ủi. Lúc trước khi ba mẹ nói với tôi họ sắp ly hôn tôi cũng thế, chỉ biết dạ một tiếng, cái gì cũng không nói được. Đôi khi tôi thấy mình rất yếu đuối, chỉ biết dùng nụ cười để che dấu tâm tư.

Lúc ông xã xuất hiện chính là lúc tôi không tin vào hôn nhân, nhưng lại mâu thuẫn muốn tìm một người đàn ông cùng chung sống.

Anh đến gần tôi, vẻ mặt vô cảm hỏi có cần giúp không.

Ban đêm ồn ào náo động, ánh đèn neon của quán bar vẫn nhấp nháy sau lưng, tiếng nhạc trong vũ trường truyền ra, xập xình đình tai nhức óc.

Tôi đỡ Tứ Nguyệt say đến đứng không vững, nhìn người xa lạ lo chuyện bao đồng này. Lý trí nói rằng phải từ chối, không chừng người này là mặt người dạ thú, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại gật đầu.

Có lẽ là vì trên người anh toát ra mùi gì đó, khiến người ta có cảm giác an toàn, làm ai cũng muốn tin tưởng.

Tôi không thể không nhận tôi là người có giác quan của động vật, chuyên làm việc theo trực giác.

Sau khi ngồi lên xe của anh tôi cũng không có thời gian mà nói địa chỉ của mình với anh. Tứ Nguyệt ôm tôi khóc đến mức làm ai cũng thương tâm. Cô nói: Mặt Ly, tớ muốn về nhà.

Về sau Tứ Nguyệt lôi điện thoại ra gọi cho chồng mình, vừa mắng vừa khóc, chừng mười phút đồng hồ sau chồng Tứ Nguyệt vội vàng vàng chạy đến. Tôi vốn tưởng rằng Tứ Nguyệt sẽ giống như lúc say làm ầm ĩ cả lên, nào ngờ cô như một đứa trẻ tựa vào vai chồng mình, lặng lẽ như đang say ngủ.

Tôi để mặc chồng cô ấy đưa cô ấy đi, bởi vì lúc này tôi mới nhớ ra tửu lượng của Tứ Nguyệt rất tốt, tốt đến mức chỗ rượu đêm đó căn bản không đủ để cô ấy say.

Rượu không say nhưng người tự say. Lúc bọn họ đi rồi, tôi nói với người đàn ông kia: Tứ Nguyệt cô ấy xứng đáng được hạnh phúc.

Ông xã... A... Lúc ấy anh vẫn còn là người xa lạ nhưng lại không tránh đi, đứng bên cạnh tôi lạnh lùng quan sát tất cả.

Tôi thấy anh không có ý bỏ đi liền hỏi anh đã kết hôn chưa.

Có phải có một người phụ nữ đang ở nhà đợi anh không?

Thật ra trong lòng người đàn bà nào cũng đều có một câu thần chú, cho nên hơi đám đàn ông, các anh phải biết về nhà trước 12h đêm đấy.

Anh lắc đầu, sau đó nói “Tôi tên Hàn Lượng.”

Đến lúc này tôi mới nhận ra anh có ý muốn làm quen với tôi. Tạm thời dù vì lý do gì thì tôi cũng đã bắt đầu quen anh.

Sau này lúc sống chung đã lâu tôi mới phát hiện ông xã cũng không phải loại người nhiệt tình, thậm chí không thích tham gia vào việc của người khác, cho nên lần đó anh chủ động ra tay quả thật là một câu đố với tôi. Có hôm buổi tối ra ngoài tản bộ anh cũng không quên nhắc tôi, sau này nếu có ai lạ đến gần, dù có ý tốt hay không cũng đều phải tránh xa.

Tôi cười đồng ý. Nhưng mà nếu quay lại hôm đó thì tôi vẫn sẽ gật đầu.

Thật ra khi mới bắt đầu anh cũng không thuộc kiểu người tôi để ý. Anh quá đẹp trai, lại có tiền, đầu óc cũng rất thông minh.

Đối tượng như vậy quá nguy hiểm, tôi tự giác không chế bản thân không lại gần.

Người đàn ông lý tưởng của tôi chỉ cần trung thực, thành thật, khỏe mạnh, giọng nói không quá to, sẽ đặt gia đình vợ con lên đầu là được, và chưa từng ly dị nữa.

Còn những người như anh khi muốn ra đi thì làm sao tôi giữ lại được?

Nhưng thật sự anh muốn theo đuổi tôi. Mặc dù chưa bao giờ tỏ ra là như vậy nhưng luôn bắt kể mưa gió đưa đón tôi đi đi lại lại, mời tôi đi coi phim, ngày nghỉ tự mình xuống bếp nấu cho tôi ăn, còn gọi điện dặn tôi uống thuốc mỗi khi tôi bệnh.

Sau đó tôi mới từ từ phát hiện, anh không phải loại đàn ông thích mua quà tặng đắt tiền nhưng lại chính là kiểu người đem lại ấm áp cho tôi khi đông đến.

Là một người rất biết lễ tiết, tuyệt đối không đi chệch bước nào, trong ví còn giấu ảnh của tôi.

Là một người mỗi khi tôi thấy chán sẽ dùng máy tính cấu hình cao chơi game với tôi, còn cố ý thua tôi.

Là một người không bao giờ về nhà muộn, cứ 20 phút sau khi đưa tôi về lại dùng máy bàn gọi cho tôi.

Là một người không bao giờ biết ngọt ngào, nhưng lại ngọt ngào hơn bất kì người đàn ông nào.

...

Cứ như thế suốt một năm. Một hôm khi cùng tôi đi bộ trên bờ sông, anh hỏi tôi rất đơn giản: em muốn kết hôn không?

Thế là lại một lần nữa ma xui quỷ khiến, tôi gật đầu.

Lúc đó anh mới nhẹ nhàng thở hắt ra, dĩ nhiên cũng lòi ra một chiếc nhẫn, nhưng màu đỏ của cái hộp không giống như mới mua.

Nước mắt làm mắt tôi mờ đi, nhưng tôi thật sự tin tưởng:

Anh yêu tôi.

Năm năm hôn nhân rất bình thường, nhưng anh năm năm như một ngày. Gần 2000 ngày như nhau nên tôi mới nói, cuộc hôn nhân của tôi mãi mãi hơn dự kiến.

Nhưng mà... Sau này thì sao?

Ông xã đại khái nghe ra giọng tôi khang khác, cho nên tôi mới cảm thấy như anh đang nín thở ở đầu dây bên kia. Anh hỏi tôi “Em ở đâu?”

Tôi cười, thả lỏng cảm xúc, nửa thật nửa đùa nói “Chồng này, nếu em không chờ được anh thì sao?” Tôi nhìn bầu trời xanh lam dịu mát nói tiếp “Một năm, hai năm, năm năm, hay là mười năm?”

Anh kiên nhẫn nói “Em ở đâu?”

Tôi báo địa chỉ, cầm CMND bỏ vào túi quần, đi đến bờ đê mà bọn ăn cướp vừa chạy trốn ngồi xuống, ngoan ngoãn chờ anh.

Lúc anh đến bộ dáng gấp gáp, hết nhìn đông tới nhìn tây, quẹo trái rồi lại quẹo phải. Lúc vẫn còn trưởng thành tôi chưa bao giờ thấy anh thế này.

Tôi vẫn ung dung vỗ vỗ mông đứng lên, xấu tính không lên tiếng gọi, mục đích là để thưởng thức bộ dạng sốt ruột của anh.

Quần áo mới mua là quần áo trẻ em bao bọc lấy thân hình mảnh khảnh của anh, bởi vì hình dáng dễ thương, cộng thêm khí chất bẩm sinh của mình... A... Sự kết hợp của trưởng thành và ngây thơ thật sự dễ khiến người khác mê loạn.

Tôi cười cười, chỉ thấy anh đã phát hiện ra tôi, nhíu mày chạy đến chỗ tôi, sau đó cái gì cũng chưa nói, giơ tay lên nới cổ áo kéo tôi xuống, dùng tư thế người lớn ôm tôi thật chặt.

Tôi rất phối hợp gối đầu lên bờ vai bé nhỏ của anh, cảm nhận được tình cảm ấm áp không ngừng truyền tới của anh khiến sự sợ hãi trong tôi nhạt nhòa dần, lại nghe thấy anh cắn răng, hung hăng nói:

“Cái cô bé ngốc này.”

Ai da, thật sự dọa anh đến mức này sao?

Tôi sờ mái tóc mềm mại của anh, sau đó cẩn nhẹ vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang hung hăng của anh một cái, cười trấn an, dùng giọng điệu rất nghiêm túc nói với anh “Nếu thật sự thế thì một năm, hai năm, năm năm hay mười năm đều sẽ chờ anh. Em sẽ cướp lấy từng cái đầu tiên của anh, mỗi tình đầu, nụ hôn đầu, đêm đầu...”

“Hừ...” Anh lăm bằm, thân thể nhỏ bé bắt đầu thả lỏng, bỗng đứng lại nghiêm túc cảnh cáo “Không được trèo tường*.”

(* ngoại tình.)

“Dạ.”

“Không được thay lòng đổi dạ.”

“Dạ.”

“Không được nghĩ lung tung.”

“Dạ.”

“Còn phải yêu anh cả đời.”

“A...” Tôi liếc anh một cái. Biết nhau sáu năm anh chưa từng nói yêu tôi, tôi cũng thế.

“Mặt Lị!” Anh nhú mày, giục.

“Ông xã.” Tôi đột nhiên thò tay ra捏捏 khuôn mặt nhỏ nhắn “Thật ra... Có phải anh không được em yêu thì sẽ chết không?”

“...” Cả người anh đột nhiên run lên, lại hung hăng ôm tôi, nhắc lại “Cái cô bé gốc này!”

8. Chương 8

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Tôi cúi người nhìn ông xã, hỏi.

Bước chậm rãi dọc theo bờ đê, trên mặt sông gió thổi mái rượt, thổi vào người cực kì dễ chịu. Tôi thừa nhận, dù cơ thể anh nhỏ đi nhưng đầu óc thì vẫn tốt hơn tôi nhiều.

“Tôi nay có hẹn đi ăn cơm.”

“Ah...” Đại khái theo lời ông xã nói thì chúng tôi sẽ tìm bạn bè làm đồng minh. Tôi méo miệng, bất ngờ nói “Mấy người đó nghe được giọng nói này của anh, chắc không tưởng đây là trò đùa chứ?” Không đợi anh trả lời, tôi vừa cười vừa ôm hòng giả giọng trẻ em, “Này, tôi là Hàn Lượng Lượng ~ “

“...” Ông xã không nói gì, liếc tôi “Mặt Lị tiểu thư, tiểu thư bao nhiêu tuổi rồi?”

Tôi cười hì hì. Anh cũng không nói gì thêm, chỉ vươn tay ra dắt tôi đi.

“Dạ?”

Tôi tưởng anh có gì muốn nói, nhưng anh cứ nhìn thẳng phía trước, chỉ dùng bàn tay nhỏ của mình nắm chặt tay tôi, hại tim tôi loạn nhịp mà không có lý do. Tôi mỉm cười, cầm ngược bàn tay anh, đóng đũa.

“Mặt Lị,” Anh gọi tôi, bởi động tác đóng đũa tay của tôi quá khoa trương nên bả vai thẳng tắp, thấy tôi nhìn lại anh nói tiếp, mặt vô cảm “Em vùng tay mạnh quá.”

>

9. Chương 9

“Điều kiện gì?” Tôi bị biểu hiện buồn vui thất thường của Tô Đình làm cho khó hiểu.

Tô Đình ngẫm nghĩ, trực tiếp mở miệng, “Chồng tớ nói Hàn Lượng nhà cậu lúc đi học đánh đấu thắng đó; không gì cản nổi, năm nào cũng đứng nhất, không người nào có thể địch lại.”

“Haiz, cái này đều là quá khứ rồi mà...” Nói thì nói như vậy nhưng trong lòng vẫn thoáng chút đắc ý... == ~“Có xem show truyền hình thực tế* mới chiếu không?”

(* nguyên văn là ‘tiết mục’, nhưng Lót nghĩ chắc là kiểu những chương trình truyền hình như kiểu đuổi hình bắt chữ hay chiếc nón kì diệu gì đó thôi)

” Show truyền hình thực tế?”

“Chính là cái chương trình bắt một vài sinh viên chưa tốt nghiệp hay nghiên cứu sinh đi làm bài tập học sinh tiểu học ấy.”

“Có ấn tượng.”

“Đúng không, để chiến thắng cũng không phải dễ dàng đâu.”

“Cho nên?”

“Có thấy nên để Hàn Lượng nhà cậu tới chứng minh chính mình không?”

“Cái gì?”

“Đám nhóc ở lớp tớ thật sự khiến người khác phải đầu đầu!”

“Bọn nào cơ?”

“Đồng phục tiểu học của Đông Phương được công nhận là đẹp nhất thành phố, có muốn nhìn ông xã cậu mặc lên người, đeo khăn quàng đỏ, chế phục dụ hoặc*.”

(* chế phục dụ hoặc là nét hấp dẫn người khác vì mặc đồng phục ~ tạm hiểu vậy.)

“...”

“Thật ra gần đây tớ với hai đồng nghiệp đang cạnh tranh chức chủ nhiệm, trên tay chưa có thành tích nào nổi bật.”

“À?”

“Nếu Hàn Lượng nhà cậu muốn xin nghỉ, tớ nhất định duyệt. Nghỉ dài hạn cũng duyệt!”

“Duyệt giả?”

“Đi để tự tìm hiểu về cuộc sống học đường, về sau có thể hướng dẫn con hai người, tương đối có kinh nghiệm.”

“...”

“Dù sao cậu cũng muốn đi học, một mình anh ấy ở nhà, dễ buồn chán mà học thói xấu, tớ có thể giúp cậu theo dõi!”

“Tô...”

“Chẳng qua có thể thuyết phục chồng cậu đồng ý cũng không phải chuyện dễ dàng, chồng cậu có yêu cậu hay không yêu cậu chính là thể hiện ở hành động này rồi.”

“Tô Đình...”

“Như thế nào đây?” Cô nhìn tôi không đến ba giây đồng hồ, ngay trước khi tôi mở miệng đã cướp lời, “Quyết định vậy nha? Vậy được, tớ đi giúp anh ta xử lý thủ tục nhập học! Đương nhiên ~” cô vừa cười vừa nghiêm mặt nhìn tôi, “Đây là điều kiện để tớ đi thuyết phục cha tớ!”

Thật ra tôi muốn nói...

Tô Đình cậu mà làm chủ nhiệm lớp học đó... Thật sự là khiến đám học sinh lớp cậu phải đau đầu rồi! >

10. Chương 10

Sơ nhị (5) ban.

Tôi lặng lẽ nhớ lại. Trường tiểu học là trường trẻ em, tất cả các lớp đều đánh theo số Ả Rập, lớp nào cũng độc nhất vô nhị, 71, 72, 73 lớp đều như vậy, duy nhất không rõ ràng là năm học. Giống như bây giờ cũng không tệ.

Quay đầu ngẫm lại, sau khi lớn lên, thỉnh thoảng cũng sẽ có suy nghĩ “nếu như quay lại khi đó”.

Đến khi loại ước muốn này thành sự thật, tôi chỉ cảm thấy lòng hân hoan đấy, vui vẻ đấy, căng thẳng đấy, đồng thời hưng phấn.

Thầy Lý xin gặp giáo viên tiết này một chút, thì thăm hai cậu, rồi bảo tôi cùng vào theo, nhìn một cái lớp có khoảng 50 người, bị đến 50 đôi mắt đồng loạt nhìn, tôi thìm nín thở, kỳ thật tôi là lão Ngưu ah lão Ngưu ah*.

(* chắc ý chị là “trâu bò” = “can đảm” = “nguy hiểm”)

“Bạn này từ hôm nay chính thức là một thành viên lớp ta, mời bạn mới giới thiệu qua một chút, mọi người vỗ tay hoan nghênh!”

Tôi đứng hành lễ tại chỗ, sau đó ngẩng lên cười thật tươi, giới thiệu sơ qua về bản thân, rồi được sắp xếp chỗ ngồi.

Thầy giáo chỉ tôi ngồi tại hàng cuối cùng, có hai chỗ trống, lại nằm bên trái bảng.

Tôi sau khi ngồi xuống đặc biệt nhìn quanh, hai bàn lớn cũng không có khác nhau, nhưng sau một giây cửa đã đẩy ra, chính là cái cậu Giản Hạo đứng phải trước cổng trường, một tay khoác ba lô qua vai, sau đó chậm rãi đi đến phía tôi.

Đồ mờ mờ... Chúng tôi là cùng lúc đi từ cổng trường vào mà...

Tôi lại nhìn đồng hồ, hẳn có cần chậm thế không?

Thuận tiện liếc quanh, các bạn học đều để đầy sách trên bàn, hoặc đặt hộp bút bình nước các loại, còn bàn hẳn sạch không một hạt bụi, cặp thoát nhìn cũng rất mỏng...

Thầy giáo rõ ràng nói, trước dùng chung sách giáo khoa với bạn cùng bàn... = =

~Mặc kệ thế nào, chào hỏi trước đã, “Chào cậu.”

Thế giới thật nhỏ.

Giản Hạo liếc tôi, nhíu mày ngồi xuống, lại nhìn tôi, cũng không thềm quăn tôi, tựa vào mặt bàn ngủ.

Tôi có chút sững sờ ngồi nguyên chỗ, ngẫm nghĩ có nên mặt dày hỏi mượn tạm sách người khác.

Một góc bên trên đột nhiên ném đến một cục giấy, nhìn nhìn, hóa ra một trong những người hôm trước đã rút dao tương trợ, nhưng là tôi đã quên hẳn là AB hay là CD...

Hắn nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, sau đó lại ném cho tôi một quyển sách, tôi tự nhiên cảm động đến rớt nước mắt, người nọ đã quay người lại, tôi nhìn cái tên trên quyển sách, Trình Gia Thượng, lặng lẽ ghi nhớ, sau đó nhìn về phía bảng đen, thầy giáo đang cho mọi người làm đề, trên đó viết

~[Cho hình, L1 // L2 // L3, AB/BC = m/n, chứng minh: DE/DF = m/(m+n.)]

= ~... Đây là cái gì?

Tôi thật sự có học qua những cái này sao?

Tôi lấy sách lật tới lật lui, không hiểu gì hết, vừa thấy thầy giáo bộ môn đi đến phía mình, loại cảm giác kinh hãi này khiến tôi nghiêm chỉnh chờ đợi, sau đó nhớ ra cái gì, tranh thủ thời gian dùng một loại cảm xúc hoài niệm phức tạp đẩy Giản Hạo, nhắc nhở hắn, “Thầy giáo đến kìa!”

Hắn không để ý đến tôi, mà thầy giáo kia rõ ràng cũng hoa lệ xem nhẹ đi qua, đến gần nhẹ giọng hỏi tôi, “Thế nào, có nghi vấn gì không?”

Có! Hoàn toàn không hiểu gì hết!

Nhưng mà chuyện này liệu có bị báo cáo đến tai hiệu trưởng hay không? Trong tích tắc, tôi như nhìn thấy vô số khuôn mặt khinh bỉ... Xuất phát từ lòng tự trọng của người lớn, hơn nữa thầy giáo này thoát nhìn như vừa mới tốt nghiệp, nói không chừng tuổi còn nhỏ hơn tôi, vì thế tôi kiên định lắc đầu, cười bưng bít, “Không có ạ.”

“A, vậy là tốt rồi. Chăm chú làm bài, có gì không biết cứ hỏi.” Sau đó thầy giáo kia lại hoa lệ tiếp tục xem nhẹ Giản Hạo, đi về chỗ khác xem xét.

“...” Lúc nhỏ cảm thấy không có gì, nhưng đột nhiên tôi thấy rất phản cảm với hành động này của thầy giáo, đánh chữ đã không nên, xem nhẹ học sinh lại càng không nên a, tôi nhú nhú mày, sau đó chọc chọc cánh tay Giản Hạo, ý muốn đánh thức hắn, “Này, trang hai mấy?”

Hắn ngẩng đầu lên khỏi cánh tay nhìn tôi, sau đó chậm chạp gục đầu xuống, đúng lúc tôi đang muốn tiếp tục chọc hắn, hắn lại cúi người, rút quyển sách trên tay tôi, mở đến một trang, rồi lại gục xuống.

“Chờ một chút, cái này là kí hiệu gì?” Tôi chỉ cái chữ “//”.

“Song song.” Hắn cũng không nhìn.

A! Có ẩn tượng rồi. Lại nhìn cái hình kia, lại tiếp tục hoảng loạn rồi, “Trên hình vẽ không thấy m và n...”

Hắn gồi trên cánh tay yên tĩnh nhìn tôi, một lúc lâu sau mới nhắm mắt lại đáp tôi một câu, “m và n chỉ là giá trị đại số.”

Tôi thiếu chút nữa buột miệng hỏi cái gì là giá trị đại số, nhưng đầu óc tôi đột nhiên mở ra, giống như đã hiểu ý của hắn, vì vậy tôi lại lần nữa nhìn vào đề bài, ba đường thẳng song song, hai tỉ lệ đồng dạng... Đầu tôi đột nhiên đầy nghi vấn, có chút khó hiểu chỉ vào tranh, “Cái này không cần chứng minh chứ, vừa nhìn đã biết mà.”

“...” Hiếm khi thấy được bộ dạng không biết nói gì của hắn, “Cậu cần ghi tường tận quá trình.”

“Vì sao?” Chuyện rõ ràng như vậy còn muốn chứng minh cái gì?

“Cậu phải dùng định lý tỉ lệ đường thẳng song song cắt đoạn thẳng, liệt kê quá trình.” Một bạn học ngồi đằng trước đột nhiên quay đầu, trả lại.

“... À.”

Thật ra tôi vẫn cảm thấy, cái bài này chẳng khác nào chứng minh Tiểu Minh là con của cha Tiểu Minh, mẹ Tiểu Minh là vợ của cha Tiểu Minh, mẹ Tiểu Minh và cha Tiểu Minh chỉ sinh ra một đứa con trai, chứng minh Tiểu Minh là con mẹ Tiểu Minh, rất không cần thiết...

Tôi vượt qua tiết một trong một loại cảm xúc phức tạp.

Không ngờ mấy bạn học lần trước giúp tôi bắt cướp, rõ ràng đều cùng lớp với tôi, bốn người đều hưng phấn chạy qua, hỏi ta không ít vấn đề, sau đó nhỏ giọng nhắc nhở tôi, trong lớp đám nữ sinh đều có phân nhóm đấy, để tôi đứng vị trí tốt*.

(* đại khái là không bị lạ lẫm khi mới vào ==~)

Nói chuyện vài câu, tiết hai là ngữ văn liền bắt đầu, chương trình học mới sửa đổi không ít nội dung, trước khi sách ngữ văn của chúng tôi trừ bì có màu, còn lại đều là đen trắng, hơn nữa chữ tương đối nhỏ, ngày này đã sinh động hơn không ít.

Hết tiết hai còn phải tập thể dục giữa giờ.

A ha...

Tôi không biết!

Tôi chỉ nhớ mỗi bài tập chăm sóc mắt thôi... ==~

11. Chương 11

Tôi mờ mịt nhìn các học sinh xung quanh, ăn mặc toàn đồng phục màu trắng, chỉ có mình tôi mặc áo T-shirt màu xanh nhạt. Sau đó vang lên tiếng hô khẩu hiệu to rõ mà trầm ổn

~“Động tác kéo người! Một hai ba bốn năm sáu bảy tám, hai hai ba bốn năm sáu bảy tám, ba hai ba bốn...”

Ánh mắt thoáng trượt qua khuôn mặt nghiêm túc của sao đỏ, băng đỏ treo trên tay, đang đi đi lại lại qua từng lớp...

Nếu không tập thì lớp sẽ bị trừ điểm thi đua! Tôi căng thẳng nghĩ.

Tôi còn nhớ thể hệ chúng tôi, đều nghịch ngợm mặc kệ, trong lúc công bố kết quả thi đua từng lớp, còn rất vinh dự là lớp mình đã gây shock*, khi còn bé đánh bóng bàn thua người ta, mỗi ngày về nhà đều luyện tập với bức tường đến nửa tiếng đồng hồ, mấy cái loại kiên cường bất khuất kiểu này sớm đã bị ý nghĩ “thua thì thua chứ, chẳng liên quan” trong đầu che khuất.

(* điểm thấp đến mức bất ngờ luôn ==~)

Nhưng hiện tại... Tôi rõ ràng đứng cuối cùng của hàng nữ sinh, nhưng vẫn nghiêm túc đi theo đại chúng hoạt động cánh tay, ý đồ lừa dối đã là quá khứ...

Cái này gọi là hoàn cảnh thay đổi quyết định.

“Động tác xoay người, một hai ba bốn...”

Nhưng mà cái cậu Giản Hạo kia định ngủ một mạch đến lúc tan học hay sao? Tôi có chút mất thăng bằng quay trái quay phải, thất thần một lúc, quay trái ~ á, làm tôi sợ nhảy dựng lên, đưa bé bên cạnh kia vậy mà đang trừng tôi... ==

~Đồ mờ mờ, chẳng lẽ là quay phải?

Bèn cố trấn định bản thân, bỏ mặc ánh mắt buồn cười kì lạ của vài người bên cạnh ~ dù sao tôi cũng là người lớn, không thèm cùng trẻ nhỏ so đo.

Chỉ là vì cái gì trong trí nhớ của tôi không có chuyện này? Tôi nhíu mày nghĩ, trước kia tôi giống như luôn treo biển tên là thiếu nữ bất lương mà, không thịnh hành bộ dạng này...

“Này! Mạc Lệ Hoa, cậu đang làm gì đấy?” Một nam sinh có gương mặt quen thuộc trong hàng không nhận được gọi tôi.

Vung tay... Động tác này của tôi rõ ràng là rất tốt, sau đó nhận không được nói rõ, “Tôi là Mạc Lệ Hoa, hoa Hoa, tiếng thứ hai, cảm ơn.”

“Cái gì?” Đại khái bị tiếng hô át đi, hẳn nghe không rõ.

“Tôi nói, tôi là Mạc Lệ Hoa!”

“Ly Hoa...” Hắn lặp lại, “Tôi không có gọi sai a!”

“Không phải ~” Tôi còn muốn nói tiếp, ngữ điệu tiếng hô đột nhiên biến đổi ~ “Động tác nhảy! Một hai ba bốn! Hai hai ba bốn!” Con mịa nó! Tôi căng thẳng nhảy lên, may mà ngực tôi không lớn.

Vừa vịn ánh mắt dời đến bên trên, lại nhìn thấy Giản Hạo đang đứng ở cửa sổ nhìn xuống. Ranh con, tên trộm lưỡi biếng lại còn quang minh chính đại như vậy, thực cần ăn đòn.

“Cái kia,” được rồi, dù sao tôi cũng là tới để thử nghiệm sinh hoạt học đường nha, trước thời điểm tập trung tôi liền gọi Trình Gia Thượng kia, đi thẳng vào vấn đề, “Bạn Trình, chiều tan học, bạn dạy tôi tập thể dục theo bài nhé?”

Trình Gia Thượng: “...”

&&

Cảnh quay về phòng học có thể nói là đồ sộ, khoảng một nghìn học sinh đều chạy về phía dãy nhà học sinh, tôi đối với “quay lại lớp học” không có dự vọng quá lớn, cho nên chậm rì rì đi cuối đội ngũ.

Bốn người kia coi như đối với tôi thân thiết, cũng đi cùng tôi.

“Đúng rồi, vì sao thầy giáo lại không để ý đến Giản Hạo?” Tôi đột nhiên nhắc tới.

“Giản Hạo a, hắn ở trường chúng ta là truyền thuyết a. So với chúng ta lớn hơn hai hay ba tuổi thì phải. Chẳng qua vì thành tích không tốt nên bị đúp hai lần, về sau phân đến lớp chúng ta, một mực đọc lai độc vãng*, cũng không còn người tiếp cận hắn. Nhưng mà lần trước Cường Tử đắc tội một sư huynh, bị một đám người chặn trước trường, Giản Hạo rõ ràng chỉ nói một câu liền xong, rất lợi hại đấy!”

“À.”

“Cậu không hỏi nói gì sao?”

Trình Gia Thượng đặc biệt bày ra cái dạng buồn chán của Giản Hạo, “Hắn hít một ngụm khói nói, ‘Đánh hắn hay vẫn là bị tao đánh?’ a a a~”

“...”

Tôi thấy thằng bé mừng rỡ như cô bé nhỏ tựa như cũng không dễ dàng, nhẹ gật đầu, hùa theo, “Đúng vậy a đúng vậy a.”

Quay đầu nghĩ lại trước kia tôi cho người khác lựa chọn, khụ, bình thường sẽ là...

Mày đi hay là tao chạy? >

12. Chương 12

“Mặt Lị! Cậu có nghe thấy tớ nói cái gì không?”

Tôi bỗng lại nhớ ra cái gì đó liền cười ngây ngô bên điện thoại, sau đó cố ra vẻ đứng đắn hòa nhã nói, “Tớ Đình cậu không đúng rồi, Hàn Lượng nhà chúng tớ đã ghi được hiểu biết chính xác như vậy, cậu nên ghim lại thành một tấm hoành phi, bên trên đề ‘thiên tài’ mới đúng.”

“... Mặt Lị!”

“Được rồi được rồi, thời gian nghỉ trưa không nhiều lắm, làm học sinh thật là vất vả quá, bye!” Vẫn nắm bàn tay ông xã, mím môi tiếp tục cười trộm.

Một chuyện khó quên nhất... Ah, tôi đều đã quên mất đề bài này...

Nhớ lại, lúc trước lớp tôi đại khái có một phần năm số người ghi là đi trên đường nhặt được túi tiền... O()o

~Đoạn thân bài, một phần ba sẽ mặc kệ nắng nôi, mồ hôi đầm đìa trải qua gian khổ đem vật bị mất giao cho cảnh sát, sau đó được chú cảnh sát khen ngợi rất vui vẻ vân vân...

Còn có một phần ba lựa chọn đứng tại chỗ đợi người bị mất quay lại, lại như đợi quá lâu, ngẫu nhiên còn gặp phải một hồi mưa rào sấm chớp, sau đó trong nội tâm đấu tranh kịch liệt, cuối cùng nhất quyết quyết định sẽ kiên nhẫn đến cùng. Lúc nào, trong cái nóng như kiến bò trên chảo, người mất đồ sẽ đứng lúc quay lại, liền mỉm cười hai tay trả lại vật bị mất, sau đó quay đầu chạy. Cuối cùng cái chú/dì rơi đồ sẽ hỏi với theo, “Cháu tên là gì?” Đáp viết: “Cháu là Lôi Phong!”

Cuối cùng một phần ba còn lại, giống như vốn có ý tham, đem túi tiền làm của riêng, sau đó thấy người bị mất của sốt ruột trong lòng liền bối rối, lộ chân tướng, tiếp theo người bên cạnh hiểu chỉ dĩ* lý động chỉ dĩ tình**, cuối cùng thừa nhận sai lầm.

(* dùng đạo lý thuyết phục đối phương | ** dùng chân tình tác động đến đối phương)

Sau khi viết xong, thường sẽ viết đến một câu kết luận ~ A, hôm nay thật sự khó quên!

Trên cơ bản bởi vì cái đề bài này có tỉ lệ xuất hiện rất cao, tất cả những chuyện khó quên của tôi đều kể ra cả rồi, trộm tiền của mẹ đi mua kem này, ném rác bữa bãi làm một đì ngã xấp xuống này, hoặc ném rác bữa bãi khiến bác lao công cực khổ này, ngày nghỉ đi giúp hàng xóm chần trâu này, quét dọn vệ sinh này, làm chuyện tốt không lưu tên này, còn có chà đạp hoa cỏ các loại. Còn có chuyện sau khi làm vỡ bát lại đổ cho con mèo của nhà...

Ai, nhà chúng tôi thật sự đã từng nuôi mèo hay sao? Đều là [Học sinh tiểu học ưu tú viết văn*] đấy. = =

~(* đại loại như kiểu văn mẫu ấy mà.)

Tôi nhìn qua khuôn mặt phấn nộn, xinh đẹp của ông xã, chọc chọc anh, cho đã mắt hiểu kì, “Ông xã, nói thật thì, lúc còn bé anh viết như thế nào?”

“Em chờ chút.”

Nói xong ông xã buông tay tôi ra, đi vào siêu thị gần trường tôi.

Chắc chắc, muốn đi mua đồ cho tôi ăn sao? Hừ...

Tiểu tử, tôi có ý giả bộ như không biết đi theo sau, ah chocolate, cái tôi yêu nhất!

Ông xã đi qua...

Vậy nhất định là khoai tây chiên! Tôi nhắm vào những cái túi rực rỡ bên cạnh.

Ông xã bỏ qua...

Có thể là muốn mua cho tôi bánh a.

... Nhưng nó được xếp rất cao, ông xã khả năng không phát hiện...

Có phải là mì ăn liền không? Dù sao cái tên John con nít còn chưa mọc lông kia ở nhà một mình cũng không có khả năng biến ra một bữa tiệc đầy đủ hương vị... Nhưng ông xã lại đứng lại ở khu bán sữa, sau đó ôm hai hộp sữa tươi trong tay.

= =

~Tôi nhớ tới lời Trình Hạo Đông nói lúc học cấp 3 ông xã coi sữa như mạng kia, sau đó lại cầm một hộp trong tay, đặc biệt cười dung túng, “Anh trước kia không phải mỗi ngày uống hai hộp sao?”

Tôi chỉ cần một hộp là đủ rồi.

Ông xã nhìn tôi, lại yên lặng thả một hộp lại dây hàng, sau đó mặt vô cảm mở miệng, “Anh là hai hộp, em không cần.”

“Vì sao?” Tôi khiếp sợ, anh không nghĩ sẽ cho tôi một hộp hay sao? Tôi tự mình lấy, anh lại muốn trả lại một hộp? Trước kia có cái gì cũng chia tôi một phần, hoặc là tôi phần lớn anh phần nhỏ, hiện tại người nhỏ đi rồi, lòng cũng nhỏ đi hay sao?

Âm thanh anh nghe như kiên định, thực ra cũng để lộ vài phần mất tự nhiên, “Trước khi cơ thể anh cao to hơn em, những vật này em cũng nên bỏ đi.”

Nhìn thấy ánh mắt không vừa ý của anh, tôi lập tức chết đứng, cái gì ah, tôi không ngại ông xã thấp hơn tôi, anh rõ ràng chú ý vọt cao hơn mình.

Tôi tiến lên một bước, hơi ngồi xổm xuống một tay ôm anh vào lòng, sau đó thừa dịp không có ai để ý, lại bí mật hôn anh một cái, được rồi, tôi sẽ cố đem mình làm ô sin, giúp anh cầm một hộp về nhà!

“Không cần.” Ông xã lại lần nữa lên tiếng.

“Không có việc gì.”

“John sẽ uống trộm.”

Ồ? Ông xã không phải người nhỏ mọn như vậy ah...

“Hắn cao như vậy là đủ rồi.”

Đồ mờ hôi...

Tôi giúp ông xã đem hai hộp sữa tươi đi tính tiền, sau đó lại quay lại cái đề tài kia, anh nhìn tôi thật sâu, hai tay vươn đến bàn tính tiền, sau đó bỏ sữa bò vào túi xách, vừa đi khỏi siêu thị vừa nói, “Anh ghi, sau khi bị một học sinh lớn hơn ở trường bắt nạt, bèn đi báo thù.”

“A? Báo thù là không tốt!”

Về mặt anh vô cảm, “Giáo viên cũng bình như vậy.”

“...”

13. Chương 13

Ông xã đã hình thành thói quen dùng xe thay đi bộ, cái loại thói quen này, để hình thành cần một quá trình, để thay đổi cũng cần một quá trình. Cho nên hành động ôm ngực trừng mắt ở trạm xe bus của ông xã, tôi đột nhiên cảm thấy có thể thông cảm.

“Lúc nào xe bus mới đến?”

Đây là lần thứ ba ông xã hỏi tôi vấn đề này.

Từ trường đến phòng Mạnh Xuyên cho mượn, ước chừng có ba điểm dừng, nếu như thuận lợi, chừng mười phút đồng hồ có thể đến, nếu đi bộ thì cần hao phí ít nhất là gấp đôi thời gian đó.

Chỉ là hôm nay lãng phí chờ đợi hơn 10 phút, đã khiến tính nhẫn nại của ông xã mất hết, lông mày đã nhanh nhúo lại, hiển nhiên còn chưa quen với một loạt thay đổi sau khi nhỏ đi.

“Sắp rồi.” Tôi vội trấn an.

Sau đó giờ tay vuốt vuốt mấy sợi tóc đen, lại cầm tay anh. Trong nội tâm lén thở dài, cái loại sinh hoạt như thế này, hoàn toàn cần một ít thời gian để thích ứng.

Nếu so sánh, rõ ràng tôi thoải mái hơn ông xã.

Lúc trước khi tôi quyết định sống phóng túng, từ thay đổi kiểu tóc, tạo hình, cử chỉ ăn nói, chỉ cần làm trong một đêm, thậm chí trước đó tôi chưa từng về nhà muộn, dù là bài tập phức tạp cũng có thể tự mình hoàn thành.

Cho dù là về sau rời bỏ con đường lầm lỡ, việc cắt đứt tất cả thói nát lúc trước tôi cũng quyết đoán hơn bất kì ai, ngoại trừ những người bạn tôi thật lòng coi trọng.

Đối với vùng duyên hải thành thị mà nói, tháng sáu là đã bắt đầu khô nóng.

Nhiều năm về trước kì thi tốt nghiệp đã chuyển từ tháng bảy sang tháng sáu, Thập Nhất cũng không phải là địa điểm thi, cho nên trong không khí oi bức còn có xe bus đỗ trong trường, trong một tuần sẽ đưa toàn bộ thí sinh thi ra ngoài.

Tất cả đều được tiến hành trong khí thế hùng hục, tất cả mọi người cũng đều xoay theo quỹ đạo cuộc sống.

Ngày hôm qua còn có một trận mưa to, hôm nay đã xuất hiện mặt trời rực rỡ, chiếu sáng toàn bộ thành phố ồn ào náo động này, xe cộ cùng con người đi qua đi lại, trong chợ trung tâm tràn ngập quý dị nặng nề.

Không có điều hòa, trên người chảy ra lớp mồ hôi dính dính, lại thấy các học sinh tụ tập tốp năm tốp ba chờ xe, tôi hiểu anh đang nôn nóng.

Anh nắm tay tôi trong lòng bàn tay nhỏ bé, chỉ có bàn tay anh ấm áp, tôi quay đầu lại nhìn mấy chữ “Thập Nhất trung học” sơn vàng to to, nghĩ đến anh dễ dàng tha thứ cho tôi, bất giác hít một hơi, muốn giải thích, “Cảm ơn anh... Em chỉ là...”

Anh nao nao, tùy tôi cầm ngược lại, có chút nghiêm túc nói, “Anh hiểu mà.”

Anh hiểu mà.

... Tôi cảm thấy hốc mắt bỗng dưng có chút ướt át... Thân thể đột nhiên có chút mềm, ngồi xổm xuống, bị ba chữ của anh khiến cho suy nghĩ có chút phức tạp, như là bị người ta nắm rõ tâm tư.

Anh khẽ thử dài một cái nhìn tôi, trên khuôn mặt non nớt đột nhiên có tia thành thực vượt quá tuổi tác, sau đó anh nhìn tôi, một lần nữa lặp lại, “Anh hiểu mà.” Sau đó anh dừng một chút, nhẹ nhàng nói, “Xe bus sắp đến rồi đó.”

“... PHỤT.” Tôi vừa cảm thấy muốn khóc vừa cảm thấy muốn cười.

Những ngày kia tôi chịu qua không ít trách cứ, còn có áp lực đến từ bốn phương tám hướng, nói thế này có lẽ là có chút khoa trương, nhưng nếu có một ngày, khi bạn phát hiện ra bạn bè học với mình từ lớn đến bé, bạn bè từng cùng mình tâm sự tất cả, hoặc là bạn bè luôn chơi thân với nhau, đột nhiên toàn bộ đều bỏ đi, có lẽ bạn sẽ hiểu.

Biến đổi của tôi, không kéo được sự chú ý của ba mẹ với tôi, mà như là ngòi nổ, dẫn đến những cuộc cãi vã càng lúc càng kịch liệt ồn ào hơn, sau đó phải trở mặt nhìn bọn họ vì vấn đề phân chia tài sản mà đánh đập tàn nhẫn.

Những tiếng bạt tai chan chát, còn có tiếng ngã đập, mỗi lần nhớ tới, đều rõ ràng như trước lướt bên tai.

Mà chuyện cuối cùng, bọn họ cũng không muốn tôi.

Cuối cùng có lần tôi thừa dịp ông xã đang bận rộn, hỏi anh, “Anh không muốn biết quá khứ của em là như thế nào sao?”

Từ khi quen biết đến khi kết hôn, anh chưa bao giờ đề cập đến những quá khứ đó.

Khi bọn họ muốn li hôn, tôi không hiểu, không ủng hộ, bất an an ủi, không khuyên giải, mà là dùng một cước khiến sự tình càng phức tạp hơn.

Tôi xác thực là một đứa trẻ xấu, khi mới đầu liền cố ý tùy hứng, càng về sau mọi người càng quen bỏ mặc tôi... Tôi lại cảm giác mình không quay lại được nữa, cũng chẳng còn ai để tâm.

Có lẽ chỉ có ngồi sau xe mô-tô phóng như bay, mới có thể tìm được cảm giác mình thuộc về nơi nào đó.

Thế nhưng mà ông xã, anh sẽ tạm ngừng công việc, quay lại nhìn tôi, “Em nói đi.”

Tôi sẽ thấy không nói nên lời.

Lúc đó tôi luôn luôn nghĩ, sao anh lại không giống như tri kỷ mà nói “Anh không ngại quá khứ của em” chứ? Tôi không muốn anh biết rõ quãng thời gian hoang đường của tôi, không muốn anh giống như những người khác, tỉnh táo phân tích tất cả sự kiện lúc trước, không muốn anh trách cứ tôi lúc đầu nên làm thế nào thế nào, không cần không suy nghĩ...

Tôi cũng chưa nói cho anh biết tôi cảm thấy tất cả đều đã được định trước, định trước quay lại khoảng thời gian kia, để cho mọi thứ quay lại, một lần nữa bắt đầu.

Tôi chỉ là muốn lại để anh ở bên tôi. Không phải bỏ mặc tôi một mình như đồ ngốc, xen lẫn trong một đám trẻ nhỏ...

Nhưng mà... là bởi vì anh hiểu rõ, nên anh mới đeo cặp cùng tôi đi học sao? Là bởi vì anh hiểu rõ, nên anh mới yên lặng nhận lấy tất cả sự thay đổi hay sao?

Tất cả đấy, không nói ra nhưng anh đều biết.

Tôi chỉ là...

Chỉ là đột nhiên phát hiện, thì ra anh yêu em.

Tôi giờ hai tay ra xoa mặt anh, dùng một sự dịu dàng rất hiếm thấy mà nói, “Buổi chiều tan học, chúng ta đi mua xe đạp đi.”

**

Mạnh Xuyên cùng Văn Văn chỉ có một tiếng nghỉ trưa để ăn cơm, cho nên không thể về nhà, khách quan mà nói, thời gian học sinh nghỉ trưa vẫn là rất đầy đủ khiến những trụ cột tương lai của quốc gia đang trong thời kì phát dục có thể thoải mái nghỉ ngơi.

Về đến nhà, mở cửa ra, chiếc TV trong phòng khách phát ra âm thanh vui nhộn, là một cái quảng cáo vui vẻ.

Cái tên người nước ngoài nhỏ bé tự xưng là biết nấu cơm nào đó, dùng một loại tư thế đương nhiên chiếm cứ cái sofa, chiếc remote trong tay rơi xuống sàn nhà. Lỗ mũi đại khái là bị nước mũi làm nghẹt, phát ra tiếng lẩm bẩm yếu ớt, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch lên hỗ trợ việc hô hấp, sau đó một chất lỏng trong suốt từ khóe miệng chảy xuống chiếc ghế sofa bằng da thật.

Nếu tôi đoán không nhầm, cái chất lỏng trong suốt kia hẳn là nước miếng a, ngày hôm qua tôi còn để đầu ở ngay vị trí đó mà xem TV nữa... Da đầu tôi run lên một hồi, “John!”

John phản xạ có điều kiện bật dậy, huyền thuyên một câu gì đó, sau đó dụi dụi mí mắt ngáp, chùi nước miếng nhìn chúng tôi, một bộ dạng bất mãn, “Cô đánh thức tôi rồi, Mạt Lị Hoa.”

Ông xã nói, “Cậu chọn lựa tranh chấp với vợ tôi rồi đấy, John.”

John mồm lưỡi nhả, sau đó nghĩ đến cái gì, sôi nổi chạy đến cái tủ lạnh to đùng trong bếp, dùng tay nâng một cái bát bánh flan lớn có hình đồ vật, sau đó cố hết sức đặt cái bát trên cái bàn không cao hơn hẳn là bao, rồi mặt mũi tràn đầy xu nịnh, “Hàn đại ca, anh thử xem.”

“Anh không có làm rớt nước miếng vào đó chứ nhỉ?” Tôi hồ nghi nhìn hắn.

“Cô làm thế này là đang vũ nhục thân phận đầu bếp chuyên nghiệp của tôi!”

Công nhận, toàn thân cao thấp của hắn cũng chỉ có khuôn mặt là còn dư lại một chút thân phận đầu bếp chuyên nghiệp, còn đây là cái đồ chơi gì? Được rồi, tại cái thời tiết oi bức như thế này, tôi rút cái thìa cho ông xã, một lần nữa ném cho John ánh mắt: Đây, look at me!

Sau đó...

“Ông xã...” Tôi ngọt ngào hô một câu, hơi hé miệng, ah ~ “Ah!”

14. Chương 14

Không biết có phải vì giữa trưa đã ăn những cái bánh pudding có hình đồ vật kia không, vừa tới phòng học bụng tôi đã bắt đầu làm loạn, nhìn lớp học ít đi một nửa số người, mặt mũi tràn ngập bức dọc.

“Đều đi kiểm tra rồi.” Bởi vì tự học không có người trông, giọng nói của tiểu tử Trình Gia Thượng kia cũng không còn thu nhỏ, “Lớp ca nhạc, ca hát.”

Ý muốn nói cái bài kiểm tra này sẽ tiến hành đến khi lớp hết người, những đứa đã hát xong có thể trở về phòng học.

“Tôi chưa từng gặp học sinh nào cuối năm mới chuyển đến đây, cậu không phải thi à?” Bạn cùng bàn với Trình Gia Thượng là Lưu Tử Vũ đột nhiên quay lại góp chuyện.

“Các cậu đều thi xong rồi?”

“Thứ tự thi xếp theo mã số học sinh đấy, Giản Hạo là người cuối cùng, trong đám bọn tôi cũng chỉ còn lại tên đó.”

Người khác còn chưa tới... Tôi sờ bụng, cảm thấy vẫn trong phạm vi có thể nhẫn nại, nghĩ thầm dù sao mọi người ngồi ở đây cũng đều là con nít, mà vẫn tùy tiện hát hai ba câu, quan trọng là có tham dự. Vì vậy đập bàn mà nói, “Được rồi, tiểu tử, cho bác gái tôi mượn sách âm nhạc của cậu!”

“Phụt...” Cả hai người đó đều bị tôi chọc cười rồi.

“Nói đi,” Tôi cũng không thêm phản ứng, “Phòng âm nhạc ở đâu?”

Phòng nhạc nằm ở lầu bốn thư viện, cái kiểu thiết kế này thật tuyệt.

Tôi vừa xuống lầu vừa xem qua quyển sách, sau đó nặng nề đóng lại ~ rất tốt! Tôi hình như không biết lấy một bài! Đẹp đường hồi phủ!

Vừa muốn quay người, lại nhìn thấy Giản Hạo đang chậm rì rì tiến đến bên này... Suy nghĩ một lúc, số thứ tự của hắn ngay trước tôi, không thể nhanh như thế đã đến lượt, liền chờ hắn cùng đi lên, vỗ vỗ vai hắn nói, “Bạn Giản a, hai ta đoàn kết hữu tình một chút đi,” Sau đó chớp mắt mấy cái, “Dạy tôi hát một bài đi!”

“...” Trong mắt hắn hiện lên chút cảm xúc khó tin, sau đó nhếch miệng một cái, không biết đã tìm đâu ra một cái cột để dựa vào, bày ra một loại tư thế mị hoặc chúng sinh, nghiêng nghiêng nhìn tôi, “Bạn Mạt Lị Hoa, các bạn nữ bình thường hữu tình với tôi, đều biểu hiện một loại hình thức khác.”

... Đã hiểu.

Tuổi còn trẻ không lo học hành, lại đùa bốn trưởng bối là không được! Tôi nhún nhún vai, trước kia chẳng phải tôi cũng cho rằng hắn cũng không xấu hay không?

“OK, từ hôm nay, tốt nhất bạn Giản cứ tiếp tục coi như tôi không tồn tại là được.” Tôi chính là cái mây bay khói nhẹ* kia a.

(* có cũng được không có cũng chẳng sao)

Không ngờ hắn đột nhiên túm lấy cánh tay tôi, dùng sức kéo tôi về phía bên cạnh, tôi bị bất ngờ không kịp đề phòng đập vào ngực hắn một cái... Công nhận so với trẻ con bình thường rắn chắc hơn chút ít, còn chưa kịp kêu đau, hắn đã xoay người, một tay để ngay sát tai tôi, chống trên cột.

Tôi bị ép sát với cây cột, thuận tiện dùng một loại tư thế rất mập mờ nhốt gọn trước ngực hắn, một mùi thơm cùng mùi thuốc lá lập tức bao phủ tôi.

“Nếu tôi không đồng ý?” Hắn bỗng đứng lại thêm vài phần bất cần đời.

“Bộp ~!” Tôi lập tức dùng quyển sách âm nhạc đập vào lưng hắn, thật ra tôi muốn đập vào đầu hắn hơn, nhưng mà người thấp bé, tay không với tới. Tự nhiên cũng không còn xấu hổ tim loạn nhịp nữa, cầm lấy chút thịt trên cánh tay hắn ~ tôi nhéo

~Nhìn hắn nhú mày cười lạnh ngắm tôi, tôi mạnh mẽ đập vào mí mắt hắn một phát, lại hung hăng dẫm hắn một cái, sau đó thừa dịp hắn bị đau nhắm mắt, chạy thẳng đi, mịa nó, nếu ông xà tôi mà biết, về sau tôi chắc gì đã được đi học?

Sack, dù sao cũng là người lớn, đối với một đứa trẻ lạ lẫm cũng chỉ hận sắt không rèn thành thép*, tôi dứt khoát cũng lười khách khí, “Nếu cậu không chăm chỉ học thành, đề lần này cũng lưu ban, tôi quyết nhắm mắt làm ngơ.”

(* ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn)

Nói xong tôi tự mình tìm đường đi đến phòng học, quyết định sẽ hát cho giáo viên một bài hát đang thịnh hành.

**

Thư viện là một tòa nhà nhỏ, có năm tầng, tầng một tầng hai là phòng đọc, tầng ba là phòng mỹ thuật, tầng bốn là phòng nhạc, tầng năm là thư viện, kết cấu coi như hợp lý.

Vừa tới cửa phòng học, truyền đến một giai điệu dị thường quen tai, lòng tôi vui lên, đoán chừng ban này chỉ tùy tiện nhìn qua sách đã bỏ lỡ trọng điểm rồi, liền gõ cửa phòng học, giải thích qua tình huống của mình, sau đó ngồi xuống cuối hàng tiếp tục xem sách.

Hát xong là có thể đi, từng người hát xong lần lượt rời đi, tôi yên lặng chuẩn bị xong xuôi, thoáng nhìn đến cánh cửa lớn vừa bị một chướng đẩy ra, một bóng người cao ngất tựa thần thánh đứng thẳng trước cửa, ánh mặt trời rực rỡ lóe sáng sau lưng hắn.

Sau đó toàn bộ lớp đều sợ hãi trừng mắt, bạn học sinh đang biểu diễn bên trên kia còn quên lên giọng, hẳn ương ngạnh đứng ở đó, nhìn thấy nhiều chỗ trống như vậy, Giản Hạo lại công bằng đi tới chỗ tôi.

Ồ, cánh tay đã hết đau? Con mắt đã hết đau? Bàn chân cũng hết đau rồi?

“Đặng đặng!” Giáo viên dùng piano nhắc nhở toàn bộ học sinh đang thất thần.

Tôi cũng thuận tiện chú tâm trở lại, thấy hắn ngồi xuống, bờ mông cũng không thềm dịch chuyển, tiếp tục yên lặng luyện tập “thanh xuân vũ khúc” của tôi, cái tên bài hát này tôi thật sự không biết, nhưng ca từ thì quen vô cùng ~ thái dương hạ sơn minh tảo y cự ba thượng lai, hoa nhi tạ liễu minh niên hoàn thị nhất dạng đích khai*.

(* ánh sáng mặt trời buổi sớm lại bò lên, cỏ hoa cảm ơn sang năm còn đua nở = ~)

“Tôi nghe thấy rồi.”

Thấy hắn không đầu không đuôi phun ra câu này, tôi tùy ý đáp lại, “Cái gì?”

“Nhắm mắt làm ngơ.”

“À.”

Hắn hừ nhẹ một tiếng, khoe miệng đột nhiên cười phản đối, “Người đến ký hiệu song song còn không biết có tư cách gì nói những lời này?”

“...” Ranh con, tôi không thềm để ý đến cậu.

“Tiết anh cậu cũng ngăn người a.”

“...” Hắn không phải ngủ sao? Tôi cắn răng.

“Tiết vật lý cậu còn nhầm chán đến mức cậu phải tự mình kéo căng mí mắt ra.”

“...” Tôi bỗng nhiên cười vờ vịt, dịch chuyển 10cm, bà nó, chính vì hắn nói đúng sự thật, tôi căn bản không cách nào phản bác, ah, lòng tự tôn bị tổn thương rồi.

“Người lưu ban sẽ là cậu chứ...” Tên nhóc chết tiết kia còn chưa buông tha, bằng giọng nói dăm mùi thuốc lá* lại tiếp tục oa oa nói, căn bản không nhìn ra tuổi của hắn.

(* cái này chịu nha = ~ đoán chừng hút thuốc nhiều cũng có ảnh hưởng đến chất giọng, lần trước hút thuốc xong giọng mình khàn đi nghe thấy a = ~)

“Tên nhóc hai lần lưu ban, có tư cách gì nói lời này?” Tôi thở dài, vốn muốn tỏ vẻ không quan tâm, lại nhin không được so đo với tên nhóc đáng ghét này.

Hắn nhẹ nhàng dịch ghế vào, có vẻ hài lòng, “Hát bài gì?”

“Mấy bạn đằng sau yên tĩnh chút!” Giáo viên âm nhạc đột nhiên nhin không được mở miệng.

Tôi không có mở miệng, ngón trỏ đặt trên môi làm tư thế không được lên tiếng, mắt lại nhìn một người rời đi. Các bạn còn lại đều tỏ vẻ bồn chồn, liên tục quay lại nhìn cái vị khách không mời mà đến ngồi đang cạnh tôi.

Đường như sự xuất hiện của hắn là chuyện bất khả tư nghị*.

(* không tin nổi)

Lại nhìn hắn, hắn rõ ràng đang nhắm mắt, cứ như nghỉ ngơi, nhưng sau đó thì sao? Nếu tôi dần dần móc cút mũi một cái chắc hắn cũng vẫn nhìn được?

Mà thôi, tôi lại dịch chuyển 10 cm.

Biệt đích na dạng u, biệt đích na dạng u, ngã đích thanh xuân tiểu diệu nhất dạng bất hồi lai*

~(* Chia tay như vậy, chia tay như vậy, thanh xuân của tôi tựa chú chim bay đi không trở lại ~ *lời bài hát ấy mà*)

“Giản Hạo.”

Giáo viên đột nhiên gọi tên Giản Hạo, ánh mắt tôi liếc xéo qua cánh cửa, thoáng nhìn thấy mấy người vẫn trốn ngoài đó thập thò, ló đầu vào nhìn lên.

Giản Hạo chậm rãi mở mắt ra, sau đó miễn cưỡng cười, rồi đứng lên đi về phía giáo viên.

“Hát bài gì?” Giáo viên kia thoát nhìn trẻ tuổi, đối mặt với một tên nhóc đẹp trai cũng không kìm được liếc một cái.

Hắn nhếch miệng cười, “Hoa Nhài*.”

(* Mạt Lị Hoa)

Chết tiệt, bụng tôi đột nhiên quặn đau. Bởi vì một nguyên nhân đặc thù, lời bài hát này tôi thuộc lòng...

Hảo nhất đoá mỹ lệ đích Mạt Lị hoa

Phân phương mỹ lệ mãn chi nha

Hựu hương hựu bạch nhân nhân khoa

Nhượng ngã lai tương nhĩ trích hạ.

15. Chương 15: Chương 15

Đại ca à, tuổi anh còn nhỏ, yêu sớm vậy là không tốt.

Chỉ là, tôi nghĩ không chừng người ta chỉ đang tìm trò vui, tôi cũng chẳng có tư sắc gì hơn người khiến người ta vừa ý tôi. Trùng hợp giáo viên đàn nốt cuối cùng, che được tiếng ọt ọt phát ra từ bụng tôi, trấn đồ mồ hôi dử dội, lập tức ý thức được chuyện nghiêm trọng ~ xúc động gì đó đã thành thật...

A, chuyện bị kịch nhất trên đời, là bị tiêu chảy đúng lúc thi!

Lập tức không nhịn được, nhớ tới lúc mới lên lầu thoáng thấy toilet ở chỗ rẽ, lúc này không kịp nói tiếng nào, cũng không kịp thưởng thức màn trình diễn bi tráng của anh trai nhỏ Giản Hạo, cũng không quay đầu chạy ra ngoài.

Cố kìm nén chạy đến toilet, cuối cùng... vật X dơ bản chui ra, đổ đến biển không thể quay lại.

Mẹ nó, về nhà tôi không lột một tầng da của John, ba chữ Mạt Lệ Hoa của tôi sẽ đảo lại!

Xong việc tôi sờ túi quần.

...

...

Trên đời này chuyện bị kịch hơn chuyện bị kịch nhất, chính là lúc tiêu chảy không mang theo giấy...

Lúc này cảm xúc gì tôi cũng không có, chỉ có lá xanh bay tán loạn trong đầu, một hàng lệ chảy ra... T^T

Trường học này mọi góc ngách đều không có giấy rác, vừa nãy sách âm nhạc gấp quá không mang, nếu không cũng còn có một công dụng, dù sao cũng có thể giúp tôi “sạch sẽ ra ngoài”, tuyệt, không, đáng!

Giờ gặp phải tình huống này...

Hỏi: Làm sao bây giờ?

Tôi quyết định ôm cây đợi thỏ, đặt ra hết khả năng. Toilet lớn như vậy lại ở chỗ này không thể không có ai, đúng không.

“Xin hỏi có ai không?”

Có khăn tay không... Không có người trả lời một tiếng a... Chân tôi có chút run rẩy, hiện tại bắp chân đều rần rần như kim cương. Đứng lên thì quá hèn mọn bỉ ổi, chẳng lẽ bắt đắc dĩ gọi cho ông xã tới đón sao, nhưng để đợi đến lúc đó... Tôi lo lắng cân nhắc khả năng của đôi chân, sẽ không thể chết cứng ở chỗ này a...
-_-|

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh! Đột nhiên một đôi tay giơ lên từ trên cánh cửa, bàn tái sống sờ sờ khiến trái tim đã sống hai mươi mấy năm cứng như thạch của tôi sợ đến mức nứt ra.

Cũng may trong bàn tay kia cầm mấy tờ giấy, phân tán sự chú ý của tôi, lại thêm giọng nữ trong trẻo, nhẹ nhàng vang lên phá vỡ sự yên tĩnh, “Cho đây.”

T^T... Đại ân đại đức, kiếp sau báo đáp!

Sau một hồi dày vò tôi dường như là vịn tường để đứng lên, cảm giác gai góc đau đớn, từ lòng bàn chân chạy thẳng lên não, mở cửa ra muốn nói tiếng cảm ơn, cô bé kia đang có chút mất tự nhiên đứng đó che mũi, thấy tôi đi ra, một câu cũng chưa nói đi thẳng ra ngoài.

Tôi dùng tốc độ của con rùa bò ra khỏi toilet...

Lúc đến ngã rẽ liền thấy tên nhóc Giản Hạo kia tự tiểu phi tiểu nhìn tôi, từ đáy lòng tôi cảm thấy phiền phức khó chịu, cô bé kia lại sôi nổi đi lên, bộ dáng giống như vừa hoàn thành nhiệm vụ, giờ đến lấy kẹo.

Giản Hạo ngoảnh đi không nói gì, một ánh mắt lướt qua khiến một bụng oán khí của nàng chuyển hướng, nghiêng đầu trừng tôi rồi bỏ đi.

Tôi nhìn sân trường an tĩnh, trong lòng nghĩ chẳng lẽ lại lâu như vậy, rõ ràng còn chưa có hết giờ...

“Vào học rồi.”

Hắn dường như biết suy nghĩ trong lòng tôi, sau đó nhếch miệng, dùng tốc độ dày vò người ta, chậm rì rì quan sát tôi từ đầu đến chân.

Tôi bởi vì ánh mắt trắng trợn kia cảm thấy không được tự nhiên, đột nhiên sắc mặt trở nên nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, cũng lưỡi quanh co, “Nhóc con, tôi với cậu không có hứng thú, OK?” Sau đó cắn răng chịu đựng cảm giác tê dại như có hàng nghìn con kiến bò trong người.

(^ chắc chỉ bị tê chân =v= chứ không phải có tình ý gì với Giản Hạo đâu nhỉ?)

Phát hiện cửa phòng âm nhạc đã đóng lại, chẳng lẽ buổi chiều chỉ mình lớp tôi có tiết âm nhạc? Cộng với việc đã cuối kì, các loại hoạt động giải trí bán thời gian đã dừng lại, khó trách không có người...

Hắn cũng lại không cười tôi tự mình đa tình, nghiêng người tựa vào hành lang.

Bên ngoài tầng bốn là bầu trời xanh thăm thẳm, trên đó là ánh mặt trời, dưới tầng bốn là sân trường rộng rãi, cây xanh tươi mát.

Người nào đó giơ tay, một nhấc chân, cột nả không nói lời nào, giờ phút này dường như đang tìm cái gì thú vị, khóe miệng cười cười, “Không cần tôi đi qua đỡ cậu sao?”

Tôi lườm hắn một cái, quay người xuống lầu, cái này đúng là tốt rồi, hát không được, lại còn biến chân thành cả nhấc.

Lần này tê chân thật sự nhiều, cứ đi hai bước lại phải dừng lại một tí, cố gắng xuống cầu thang, hấn nhưng lại đi theo, không biết từ lúc nào đã lòi ra một miếng thuốc, kẹp trong ngón tay trái.

Lúc rě, ánh mắt tôi nhìn thoáng qua, không cần đến cái tay đang cầm thuốc kia, tôi lại nhanh chóng tưởng tượng, miếng thuốc màu trắng đang di chuyển linh hoạt trên bốn ngón tay trừ ngón cái, lại thêm cảm giác quen thuộc, giống như trước kia có ai cũng làm thế trước mặt tôi... Suy nghĩ không hiểu sao bay xa.

Người đó, trên con đường trở lại thanh xuân càng lúc càng xa, tôi đã từng nhìn bóng lưng cô đơn kia khóc nức nở.

Thở dài, nhịn không được mở miệng, “Rút thiếu hai miếng.”

Chẳng qua nam sinh đều ghét bị thuyết giáo, như người kia, thường tựa tiểu phi tiểu nhìn tôi, nói Mạt Li Hoa a, liên quan rắm gì đến cô.

Ý muốn nói đơn giản, cậu là cái thá gì của tôi.

Sao lại đột nhiên nghĩ tới? Tôi cười đến có vài phần cảm khái, trước khi gặp được ông xã, tôi hiếm khi gặp tên nhóc nào như vậy, cũng là bất đồng với Giản Hạo, là một người tính tình táo bạo, miệng luôn khinh thường người khác, là tên gây chuyện thị phi bốn phía, ở đâu cũng cho người ta lựa chọn, không nói hai lời trực tiếp tháo dỡ cục diện.

Nhưng ít ra tại độ tuổi năm đó của tôi, một tên nhóc như vậy mới được gọi là anh hùng.

Quả nhiên, hấn xùy nhẹ một tiếng, không chút dấu vết chuyển chủ đề, “Bụng không kêu.”

“... Vẫn còn hai tờ giấy.”

Hấn cười không đồng ý.

“A, sách âm nhạc...”

“Đã thi xong rồi.”

“...” Cho nên tôi mới nói phải giữ lại làm kỉ niệm, a đúng rồi, “Thật sự không nên có ý gì với tôi, bố tôi rất dữ đấy.”

Ông xã gần đây cũng chán ghét trẻ con.

16. Chương 16

Tiết thứ hai là một bài kiểm tra nhỏ vật lý, vừa vào cửa đã nghe đang tiếng bút sần sật trên giấy, cả phòng đều nghe thấy, áp lực a, chính là mùi giành giật từng giây.

Tôi không thoát được bạn Giản, đành một trước một sau vào cửa phòng học, không ít người nghe thấy tiếng ngắc đầu, cũng có người thừa cơ liếc trộm bài bên cạnh, giáo viên vật lý dùng đôi mắt lãnh leo quét ngang ngàn đội, lại nhíu mày nhìn bọn tôi, gật đầu đặc xá cho chúng tôi vào lớp.

Càng đi về phía trước càng thấy rõ ràng hai cái bàn sạch sẽ kia của chúng tôi, bài thi đang yên tĩnh nằm đó.

Tốt lắm, tôi chết chắc rồi.

“Thể tích khối lượng một đơn vị vật chất nào đó, gọi là vật chất...” Không biết có phải sau một thời gian quá dài không dùng đến não, không dễ dàng tập trung nữa, một đề bài mà nhìn đi nhìn lại vẫn như không, chỉ có thể yên lặng đọc nhỏ, ý đồ tìm về năng lực thông hiểu.

“Mật độ.” Giản Hạo đại khái thấy tôi suy nghĩ đã lâu, đột nhiên mở miệng, cũng không thèm nhìn tôi.

“...” Tôi nghĩ đáp án, còn giống như tính toán hợp lý, yên lặng điền vào, sau đó lại tiếp tục niệm, “Bình thường dùng... kí hiệu mật độ...” Nói xong không tự giác nhìn hấn.

“rou.”

... Thịt*? Tôi có chút mù mịt.

(* thịt là rêu nên chị nghe nhầm rou)

Lông mày hẩn ngả ngớn, khoe miệng hơi cười, trong mắt rõ ràng viết “trình độ của cậu...” Giờ mới phát hiện hẩn không thêm lỏi bút ra, trực tiếp lấy trong tay tôi, viết xuống kí hiệu “ ”.

A, giống như là bá kiến... = =

~Mắt thấy hẩn đột nhiên lưỡi biếng bắt đầu lè mề trên bài thi, sau đó cứ những câu tôi không hiểu, chậm rãi khoan trên giấy, hàng vĩa hè rộng lớn hiện ra trước mắt tôi, phẳng phất như dừa cột tôi hết thấy... Tôi nghĩ nghĩ lại lấy ra một chiếc bút khác, nhìn không chớp mắt.

Sự tình là như vậy, những câu trắc nghiệm là tôi tự mình thử thời vận a, nhưng đáp án vẫn khiến lòng tự tôn của tôi tổn thương, tại sao lại sai toàn bộ...

Sau giờ học tôi cảm thấy như được giải thoát chạy ra ngoài, mơ hồ nghe được Trình Gia Thương đang gọi tôi, tôi chỉ làm như không nghe thấy, liếc thấy ông xã đang đứng trước cửa trường học, cảm thấy lòng mềm nhũn, một giàn ụy khuất bắt đầu tuôn ra.

Nhưng mà bọn họ chỉ có hai tiết thôi a, buồn bực lại tăng thêm, cộng thêm lộ trình dài từ trường anh đến trường tôi... Đến đã lâu rồi?

Bỗng dưng lòng có chút đau, đi qua, cũng không dám làm động tác quá thân mật, liềm mạng vuốt tóc anh, lại nhớ ra tội nợ lúc chiều, “Chiều nay bụng có chỗ nào không thoải mái không?”

Anh lắc đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn tôi, tự nhiên đi ngang hàng với tôi, “Ban nãy nhìn qua tình hình giao thông, đi xe đạp không an toàn.”

Tôi liền nhớ tới lời tùy ý lúc trưa đã nói, trong lòng ảm áp, cười, “Không có chuyện gì đâu, anh phải tin tưởng trình độ lái xe của em chứ.”

“Trình độ lái xe?” Anh dường như nhìn thấu ý của tôi, nghiêm túc mà bình thản nói, “Xe xích lô?”

>-

17. Chương 17

Tuy nói là gọi tôi, nhưng đương nhiên ông xã cũng quay đầu theo.

Tôi thấy Giản Hạo là cố ý không nhìn ông xã, rõ ràng là khinh bỉ chiều cao của anh... Khoe miệng mang theo một chút hương vị dạy dỗ.

Ông xã đương nhiên cũng nhận ra chuyện này, chỉ là vẫn như trước, dù đỉnh Thái Sơn có sụp đổ mặt cũng không đổi sắc.

Tôi tự hào, hừ ~ đúng thế, nói ngây thơ chính là ngây thơ a, với cá tính ông xã nhà tôi, sẽ không cùng đồ con nít chưa mọc lông là cậu so đo...

“Muốn đánh nhau sao?”

Đúng vậy a đúng vậy a, muốn đánh nhau... Sao?

... Ack, giọng nói này... = =

Chỉ thấy ông xã thế mà buông lỏng tay tôi ra, dứt khoát xoay người lại, khuôn mặt bình tĩnh đối diện với Giản Hạo rõ ràng cao to hơn anh, mở miệng khiêu khích.

Lật bàn, Lượng Lượng nhà chúng tôi bình thường không như thế!

Tôi nhẹ nhàng kéo áo ông xã, ý muốn nhắc anh: tuy rằng rất tổn thương tự tôn, nhưng bây giờ anh đánh không lại người ta... = =

~Trình Gia Thượng đột nhiên vui vẻ, ngồi xổm xuống trước mặt ông xã, cười như cáo già, “Nhóc à, ha ha, vị đại ca này chỉ cần tùy tiện gảy em một cái, em sẽ từ chỗ này, “Vèo!” một cái, bay đến bên kia!” Giọng hân khoa trường, chỉ chỉ một thân cây đối diện.

Mồ hôi chảy như nước sông hoàng hà... Ông xã tôi còn không thèm nhìn hân.

Giản Hạo bỗng đứng ở bên cạnh lạnh lùng mở mắt, vẫn híp mắt nhìn tôi, “Tôi không bắt nạt trẻ nhỏ.”

Tôi chỉ bắt nạt cậu.

... A Di Đà Phật, tôi chắc là nghe nhầm rồi.

Ông xã đột nhiên chậm rãi khoanh tay trước ngực, ai ua, thật ra có một câu nói tôi đã giấu trong lòng đã lâu, thật ra tôi vẫn cảm thấy động tác này của anh rất lạc hậu... Hiện tại vẫn còn có người động bất động ôm ngực suy tư sao?

Chỉ thấy sóng mắt anh di chuyển, nói như tình tiết cổ lỗ sĩ, “Trò chơi kia thế nào?”

“...” Hôm nay đi học tiêu hao quá nhiều tế bào não, tôi giật mình, lại nhìn biểu lộ dị thường bình tĩnh của ông xã... Mới mạnh mẽ hiểu ra

~Ông xã, anh đây là đang bắt nạt trẻ nhỏ a. >

Ông xã rất xấu rồi, tôi nhìn anh căn bản chính là quyết tâm đè chết bọn kia!

Giản Hạo lại nhìn ông xã, trong mắt hiện rõ hứng thú, nhưng nhìn không ra nguyên do.

Giọng ông xã vẫn bình dị như trước, tôi cảm thấy anh thử thật lâu mới tìm được điểm cân bằng này, bình thường ngữ điệu cao thấp phập phồng khiến giọng nói non nớt của anh như đang hát nhạc thiếu nhi, nhưng mà khi nói ra lại khiến người ta thấu hiểu, “Cuối tuần này tôi có thể tự mình dạy cậu cách qua cửa,” sau đó liếc nhìn cái ba lô nằm trên đất, “Cho nên cậu cũng tự mình nhặt lên.”

Shock...

Ông xã hỏi người ta có biết chơi không, sau đó nói sẽ dạy cho bí quyết, nhưng thật ra lại... bo bo giữ cho mình, tránh cho gió tanh mưa máu? Anh đã ở bên cạnh ngắc đầu nhìn tôi, “Đi thôi, Mạt Lị.”

Ông xã anh ~ “Đây là...”

“Em còn không hiểu anh?” Giọng anh không lớn không nhỏ, đủ khiến người bên cạnh nghe rõ.

Tôi chớp chớp mắt, vừa định đáp lại, anh lại nói thêm, “Anh không so đo với lũ trẻ ngây thơ đó.”

Tôi yên lặng...

.
. .
.

Tôi đột nhiên quay đầu nhìn biểu lộ đám người kia, vẻ mặt bị chấn động đến kinh ngạc.

Quả thật...

Nếu nhìn bề ngoài mà nói, ông xã hoàn toàn không có tư cách nói câu kia. Ngẫm lại mới bật cười, không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy anh như vậy rất đáng yêu.

Trước kia tôi chưa bao giờ dùng từ này với ông xã, tôi chỉ chính là tính cách.

Anh đối với người đối với việc đều có sự chăm chú, không hay nói giỡn, cũng không hiểu sự đùa giỡn của tôi. Trước kia tôi vẫn cho rằng anh là một khối bùn thép lẫn lộn, cho dù thế nào cũng nghiêm túc, hiện tại mới phát hiện hóa ra anh là hợp kim nhôm và inox, dùng sức đập một cái, miễn cưỡng sẽ để lại một dấu tay.

Anh kỳ thật có chút căm ghét Giản Hạo, a, vì sao? Bởi vì... trực giác của đàn ông sao?

Tôi cũng liền nhìn Giản Hạo nhếch mép một cái, muốn dùng giọng điệu người lớn nói tiếp, nhưng hấn lại không để ý đến tôi, mà ghé sát vào tai Trình Gia Thượng nói gì đó, sau đó Trình Gia Thượng cười chân chó*, chống lại ánh mắt dò xét của tôi, giống như đang có ý đồ gì đó không tốt.

(* nịnh hót)

Bởi vì ông xã vẫn đang bước đi, tôi ôm một bụng nghi vấn quay đầu đi theo vài bước, càng lúc càng thấy có chuyện gì đó không ổn, liền vừa đi vừa quay lại.

Trình Gia Thượng nhất định có ý đồ xấu...

“Này.” Giản Hạo đột nhiên xoay đầu, thành công lôi kéo sự chú ý của tôi, sau đó không nhanh không chậm vươn tay chỉ phía sau tôi, “Cậu nhìn bên đó ~”

Chỗ nào?

>< bạn=“” phải=“” biết=“” tôi=“” không=“” có=“” gì=“” hơn=“” người=“” chỉ=“” có=“” phản=“” ứng=“” thân=“” kinh=“” quá=“” nhạy=“” cảm=“” đầu=“” lại=“” không=“” khổng=“” chế=“” được=“” nhìn=“” theo=“” hướng=“” đó=“” ánh=“” mắt=“” lướt=“” qua=“” trình=“” gia=“” thượng=“” lúc=“” này=“” đang=“” dùng=“” tốc=“” độ=“” bao=“” tố=“” tiên=“” lên=“” bay=“” thẳng=“” đến=“” chỗ=“” ông=“” xã=“” rõ=“” ràng=“” là=“” tính=“” đánh=“”>

Dáng điệu khom lưng này, cánh tay hạ xuống này, ánh mắt hèn mọn bỉ ổi này, nụ cười gian trá này, động tác nhanh nhẹn này...

Theo kinh nghiệm của tôi, cái này đã thật lâu rồi chưa gặp, hấn là muốn... tụt quần?

Tôi bị ý nghĩ này làm dở người, may là đại não nhanh chóng bắt kịp nhịp điệu, căn bản không hề nghĩ đến sau khi ông xã gặp được chuyện này sẽ có biểu lộ, phản ứng, tâm tình như thế nào... Chiếc cặp đồ trong tay đã ném thành một đường vòng cung vào tên đánh lên kia! Bà nó, dám bắt nạt người đàn ông của tôi sao?

Cặp xách vừa rời tay, tôi liền dùng tư thế của gà mái, hai tay xách nách ông xã, sau đó dễ dàng nhấc lên, đặt anh ra sau tôi...

Đồ mờ hôi, ông xã, sao anh lại nhẹ như vậy?

Trình Gia Thượng ở trước mặt bị cặp xách chuẩn xác đập vào mặt, oa oa quát to một tiếng, sau đó rống lên, “Mặt Lị Hoa!”

Cường Tử kia cũng đi tới, mục tiêu ngược lại vẫn không phải tôi, vẫn là ông xã đáng thương.

Tôi lúc này mới ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, đánh thì đánh không lại, chạy thì chạy không được, trong mắt đám trẻ con này, chẳng qua chỉ là trò cù nhây, nhưng mà...

Tôi đột nhiên không cách nào hiểu được loại hành vi này, quả nhiên là đã già rồi sao?

Ông xã đứng sau không biết có phải đã thấu hiểu toàn bộ sự việc không, bỗng dưng bước sang bên cạnh, thẳng thắn chống lại ánh mắt Cường Tử, tất cả biểu lộ đều nghiêm túc tới cực điểm.

Trên sân khấu, cả nụ cười lẫn động tác đùa cợt của Cường Tử đều cứng ngắc.

Cái trò đùa quái đản, trong lúc không khí không ổn này, vẫn có người đang theo dõi, Cường Tử đương nhiên vẫn còn chút tế bào não, sau đó nhận ra mình vừa bị một thằng nhóc hù dọa, có vẻ không cam lòng.

Chuyện này đến đây cũng nên kết thúc, nhưng mà tôi vẫn cảm thấy không khí không ổn, lại nhìn ông xã, vẻ mặt anh vô cảm, ánh mắt cũng lạnh lùng... Anh thật sự nổi giận rồi. Tôi không hiểu sao có chút căng thẳng, tất cả dây thần kinh đều căng lên, lại muốn hippie một chút*. Nghĩ nghĩ, liền nhìn bọn người kia nhú mày, “Các cậu muốn làm gì?”

(* câu này không hiểu = ~ chắc đại loại muốn nghịch ngợm?)

Trình Gia Thượng thấy bầu không khí này không hiểu sao xấu hổ, nhanh chóng tìm ra manh mối, ôm túi xách pha trò, “Này, A Hoa, bọn tôi chỉ là cùng em cậu đùa chút thôi mà.”

Ông xã trầm mặc xong đột nhiên tiến lên, cầm lấy quai đeo, lôi cặp xách trong lòng Trình Gia Thượng trở về, sau đó đeo lên lưng, mặt vô cảm liếc hần một cái.

Chỉ là nhìn thoáng qua, tôi cảm thấy cho dù nhìn bằng góc độ nào cũng không có sát ý, nhưng đám Trình Gia Thượng lại có chút sững sờ.

Nhưng anh lại không nhìn Giản Hạo, yên lặng quay về bên cạnh tôi, mặt nhìn bọn người kia, đại khái không muốn tiếp nữa, gơ tay ra, nói, “Điện thoại.”

Tôi ngoan ngoãn móc di động ra đưa cho anh, sau đó nghĩ đến ông xã làm thế không phải tỏ rõ quan hệ chúng tôi không bình thường sao, chỉ thấy anh bấm một dãy số.

“Tiểu Chí, là tôi.” Anh nói, “Tôi đang ở cổng trường Thập Nhất, lái xe đến đây.”

Tiếp đến không nói gì thêm ngắt điện thoại, lại bình tĩnh ngược nhìn bọn người kia, không mở miệng nữa, cũng không làm gì thêm.

Khụ... Nếu là tôi, tôi sẽ nói thêm một câu: lái xe tới đây, gọi nhiều người vào!

Bất luận thế nào, đứng trước cổng trường học vẫn là quá phô trương, hơn nữa tan học đã được một lúc, dòng người vốn đông đúc đã tản đi, chỉ còn vài tốp học sinh, ánh mắt vẫn nhìn về phía chúng tôi, tôi phát hiện Giản Hạo rõ ràng cũng không muốn đi, ngược lại là bọn Trình Gia Thượng mang vẻ mặt nghi hoặc xám xịt tiến lại gần, dường như muốn xác nhận cái gì, tôi cảm thấy truy cứu cũng vô ích, giật giật ông xã hỏi, “Có muốn ăn kem không?”

Anh vốn không tỏ vẻ gì, nhưng thấy tôi mở miệng, lắc đầu.

Vậy được rồi, tôi đổi cách nói, “Em muốn ăn kem.”

“...” Anh ngẩng đầu nhìn tôi, còn chưa nói gì, Giản Hạo kia không biết từ xó nào chui ra, lại không sợ chết nói, “Tôi nói, số điện thoại của cậu.”

...

Ngay lập tức tôi mong ông xã tôi khóc lóc nói, nói hần đi đi nói hần đi đi.

Sau đó tôi sẽ có đầy đủ lý do để nghiêm túc nói: cậu thấy rồi đấy, mời ra chỗ khác đi.

Nhưng đáng tiếc là ông xã dù sao cũng là người trưởng thành rồi, anh không thể, chỉ là nhanh chóng mím môi, mặt đen đến mức muốn nổ tung mà vẫn không nói gì.

Tôi biết rõ, cái loại hoàn cảnh này phi thường bất lợi, lại khiến anh phi thường, phi thường khó chịu. Thật không hiểu cái từ trường nào xảy ra vấn đề, quả thật có mùi đối chọi gay gắt.

“(##^)#!”

Ngay khi tôi cho rằng ông xã sẽ nhẫn nại tới cùng, anh ở bên cạnh không hiểu sao lại phun ra một câu, những lời này tôi từng nghe John nói qua, giống như là nhắm vào tôi, tôi đoán không phải lời hay ho gì.

“*&(\$)*&%)^&&*...” Anh nhanh chóng tức giận phun ra một tràng dài, sau đó hít một hơi thật sâu, bộ dạng đại khái có chút ảo não, tôi đoán được anh đại khái là bất mãn bản thân sao lại so đo với trẻ nhỏ.

A a a, tôi cuối cùng cũng nhìn ra chỗ không ổn, lúc trước ông xã không nổi cáu kia mà...

Tiếp theo anh mạnh mẽ lôi tôi xuống, tay chạm vào eo tôi, sau đó nói chuyện với tôi một cách bí mật bằng khuôn mặt nhỏ nhắn kia, “Hắn có phải có ý tứ với em không?”

Đồ mờ hôi...

“Không thể nào, mì ăn liền cũng không thể ăn nhanh thế được.” Tôi cân nhắc nói, “Tên nhóc này, em đoán chắc là thân kinh tọa mất cân đối, nên mới thành như thế.”

Anh yên lặng rồi lại lặng yên, nhin một chút, cái miệng nhỏ nhắn sau khi liên tục đóng mở, rốt cục phun một câu, lông mày cũng nhíu lại, “Em đừng có cười với người khác, em mà cười, bọn họ dễ hiểu lầm.”

“A?”

“Luôn luôn phải có tự giác của một phụ nữ đã có chồng.”

“A?”

“Đây đều là bạn học của em?”

Shock – ing, chuyển chủ đề nhanh thật. “...Chủ yếu là những người lần trước anh hùng cứu mỹ nhân kia mà...”

“Cứ tránh xa một chút.”

Biểu lộ của anh càng lúc càng ảo não, nhưng anh càng ảo não, biểu lộ liền nhìn càng bình tĩnh hơn. Chỉ là tôi quá mức hiểu anh, sau những lúc lên giường lỡ làm tôi bị thương, anh đều lên mạng tìm cách tiêu sưng, lúc đó, vẻ mặt cũng hết vậy.

Lúc trước tôi còn tưởng anh không thể để ý tôi, nhưng khi tay anh run nhè nhè, muốn xoa thuốc cho tôi, tôi mới nhận ra manh mối.

“Này, hai người nói thầm gì vậy?” Trình Gia Thượng lại xen vào.

Ông xã vẫn nhìn tôi, lại phun một câu, “Em gọi cho Tiểu Chí đi.”

“Gọi cậu ấy đến bắt nạt bọn họ?”

Anh liếc tôi, “Gọi bảo cậu ta quay về.”

Tôi nhất thời không hiểu, “Quay về làm gì?”

“Gọi thêm người đến.”

“A?” Tôi nhất thời không khổng chế được âm lượng.

Ông xã bỗng dưng có chút buồn cười vỗ trán tôi, lầm bầm một câu, “Ký ức lại quay về rồi.”

“Cái gì?”

“Em tin à?” Anh lại nghiêm mặt, “Chuyện vợ mình, không cần người ngoài nhúng tay vào.”

Đầu óc tôi hiện lên dáng vẻ nhỏ nhắn của anh, lái xe BMW, đưa tôi đi rêu rao khắp nơi.

(^ không bị cảnh sát bắt mới là lạ đó)

Chỉ thấy ông xã bận rộn mà vẫn ung dung, giống như lúc đột nhiên quyết tâm đặt lễ đính hôn, lại sửa lại cặp xách, sau đó đổi mất mấy người kia, rốt cục không tiếp tục đề nén giọng nói nữa, ngón tay chỉ ra đằng sau bọn họ

~“A, nhìn kia!”

Tôi nhìn Trình Gia Thượng dẫn đầu, nhanh chóng xoay đầu lại, tiếp đến theo hiệu ứng bướm bướm*, từng người quay lại, vẻ mặt ngây ngốc...

(* thay đổi hàng loạt khi có một sự thay đổi nào đó)

.

.

.

... Tôi hình như cũng không ngu đến vậy a.

Trừ Giản Hạo.

Chỉ là ông xã vẫn không chậm trễ, kéo tay tôi, chạy hướng ngược lại.

Nhìn khuôn mặt trắng đang ra sức chạy của anh, lòng tôi đột nhiên rơi tõm một cái, ngốc nghếch sang bên trái rồi bên phải, suốt đoạn dài tôi vẫn chỉ có thể ngây ngốc chạy theo anh.

Ack, vừa rồi là chuyện gì?

Ông xã lại nhớ tới cái gì, đột nhiên dừng bước, nhú mồm nhìn tôi, lời lẽ nghiêm khắc, “Đúng rồi Mạt Li, về sau nếu em còn xách anh lên...” Anh nhấn mạnh hơn, “Em nhất định phải chết.”

18. Chương 18

Cái này thật sự là việc làm điên cuồng. Khi về đến nhà thì cứ như cạn kiệt sức lực rồi, cả người mệt không chịu nổi.

Cách trang trí trong nhà vẫn còn rất lạ lẫm. Dù biết rằng TV nằm ở đâu, cũng như lúc đói thì phải ra đâu lấy thức ăn, cũng không mở nhầm cửa nhà vệ sinh nữa, còn biết được cả chỗ ngủ nghỉ.

Nhưng mà không thể lẫn ga giường nữa rồi.

Tôi không cao. Trước kia lúc ngủ đều cuộn người vào lòng ông xã giống như một chú chim non. Hiện tại vẫn là chim con nép vào lòng như thế, chỉ là giờ khi tôi tỉnh lại thì phát hiện ông xã đang nép vào lòng mình...

Nghe nói người có tư thế ngủ như vậy là do thiếu cảm giác an toàn.

Anh trước kia không phải như thế.

Hơn nữa trước kia tuy anh luôn nghiêm túc, nhưng ít ra ánh mắt vẫn dịu dàng. Giờ thì cả người cứ như là căng cứng hết lại, tuy trước mặt tôi che dấu cảm xúc rất tốt, nhưng lúc anh im lặng vẫn không giấu nổi sự nóng nảy.

Anh cực kì muốn thoát khỏi loại hoàn cảnh quái dị này.

Tắm rửa xong đi ra, ông xã đã nghiêm chỉnh mặc quần áo ngủ rộng thùng thình ngồi trước máy tính gõ gõ, cổ áo đồ sang một bên, lộ ra nửa cái vai, nhưng về mặt thì vẫn nghiêm túc như cũ. Đại khái anh vẫn đang tìm hiểu tin tức về vụ biển nhỏ này, dù tôi cảm thấy anh thật sự đang phí công.

Tôi không phải rất vui vẻ, trong lòng cũng có chua xót cùng thất vọng. Nhưng thật sự tôi quá vô tâm, ném hết những phiền não sang cho anh.

Có lẽ sớm muộn gì cũng sẽ gặp rắc rối với loại tình huống quái quỷ này.

Tôi cũng không muốn quấy rầy anh. Thật ra những lúc quấy phá thì rất quấy, nhưng lúc hai người ở chung thì rõ ràng rất kiệm lời... Tôi lén thở dài, nằm sấp trên giường, sau đó lúi đống sách vở thầy giáo chủ nhiệm giao lại lúc tan học ra khỏi cặp, bắt đầu nghiên cứu.

Có cả một đống bài văn và bài toán, chỉ sau một lúc, tôi đã ngáp liên tục, mệt mỏi rã rời.

Tôi mơ mơ màng màng nghĩ không biết có nên bỏ hết đi hay không.

Tôi có thể ở nhà phải không? Nhưng nếu làm thế chỉ sợ sẽ nghĩ lung tung, rồi tự sinh bệnh mà chết. Còn chuyện đi làm thêm thì ở cái dạng vị thành niên này cũng không dễ, chỉ sợ không kiếm được việc gì ra hồn... Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy đi học là lựa chọn chính xác. Nhưng mà bây giờ đến những kiến thức căn bản này tôi cũng không xử lý được...

Chẳng lẽ lại phải xuống học tiểu học với ông xã sao?

Nghĩ đến khả năng này lòng tôi càng tưng quẫn hơn, đột nhiên cảm giác như lúc nào mình cũng ngu xuẩn, cũng thấy cam phận một cách đáng ghét.

Không biết từ lúc nào, ông xã đã nằm xuống bên cạnh, cầm lấy quyển sách trong tay tôi rồi mở ra, chỉ vào một cái, “Cái này hiểu không?”

Mắt tôi hơi nóng lên, méo miệng lại, tủi thân, “Cả cái đó cũng không hiểu.”

Anh thở dài, bắt đầu từ từ giảng bài cho tôi.

Anh cầm giấy, vẽ rất nghiêm túc. Nhưng nằm sấp lâu quá, khuỷu tay cũng mỏi, chúng tôi lại chuyển đến sàn nhà. Tựa vào thành giường, anh dạy tôi hình học phẳng, dạy tôi định lý Pitago, dạy tôi cách chứng minh bài, còn dạy tôi nhớ lại khái niệm đường trung trực.

Nhìn khuôn mặt non nớt mà nghiêm túc của anh, tôi cảm thấy mắt mình càng lúc càng ướt. Đêm khuya dễ dàng khiến người ta đắm chìm, cũng dễ khiến người ta nghĩ ngợi lung tung.

Nhất là hiện tại, kể cả khi tôi co người lại ông xã cũng không có cách nào ôm trọn tôi vào lòng...

John đột nhiên gõ cửa phòng ngủ. Đứng lên mở cửa mới phát hiện trên nền nhà đã đặt hai cốc nước trái cây và bánh ngọt, trong lòng ấm áp, lại thấy tên nhóc John kia đã bò lên ghế salon trên phòng khách xem TV rồi.

Đứng từ đây có thể nhìn được khuôn mặt trẻ thơ vô ưu vô lo của hắn.

Đạo này John rất chăm chỉ học tiếng trung, còn học bằng cách đóng vai nhân vật, ngày nào cũng diễn hai cái vai sùng sắc đến quên hết mọi sự trên đời. Tôi cảm thấy hắn còn vui vẻ hơn tôi, nhưng thật ra hắn khó chịu hơn nhiều. Quê hương thì xa, hệ thống lại ưu hóa triệt để như vậy, chúng tôi còn không chịu liên lạc với nhà trẻ cho hắn... = =

~Ông xã lúc trước có post hình hộp bánh ngọt lên mạng, hi vọng có chút tiến triển.

Học mệt, tôi đổi tư thế, gối đầu lên đùi anh nhìn trần phòng ngủ, sau đó nhắm mắt lại.

Không muốn nghĩ bất cứ chuyện gì nữa.

Không muốn nghĩ nếu chuyện này lộ ra thì sẽ làm sao, nếu không thể biến về như cũ thì sẽ thế nào, nếu như chỉ có một trong số chúng ta biến lại thì sao, nếu anh thay lòng đổi dạ thì phải làm gì, nếu...

Tôi hỏng thì biết làm gì...

Tôi còn nói, “Mai anh không cần đến đón em đâu, sắp đến mùa hè rồi, nóng lắm.”

Anh à một tiếng, cũng không biết là có đồng ý không, chỉ nhẹ nhàng dịu dàng vuốt tóc tôi. Cuối cùng thật lâu, thật lâu sau, lúc tôi mơ mơ màng màng sắp ngủ, loáng thoáng nghe được anh nói...

“Nhưng mà Mạt Lị à, anh sẽ sợ lắm.”

Tôi muốn nói mà không còn sức để há miệng ra, không còn sức để nói câu nói ấy...

Anh đừng sợ.

.

.

Mới ngày hôm sau mà tôi dường như đã hết sạch nhiệt huyết.

Lúc ra cửa, tôi còn cố tình đi sau ông xã. Lúc trước anh thật sự tức giận vụ cái cặp sách kia, màu đỏ rực đó quả thật hơi chói mắt.

John đứng sau cửa xua chúng tôi đi, trong tay còn ôm cây chổi, bộ dạng khá buồn cười, sẵn sàng đóng cửa lại.

Tôi nhìn ông xã hôm nay, trong lòng nghĩ đám bạn của anh có lẽ sẽ không hiểu. Họ không hiểu nỗi tâm trạng ông xã khi anh chỉ cần mua nửa vé xe bus.

(*mua vé trẻ em)

Không hiểu nổi chuyện anh hiện tại chỉ cần nhìn đến đồ ngọt sẽ tức giận.

Nhất là khi anh còn phải chăm sóc một cô vợ không lớn không nhỏ.

Tôi cứ đi theo anh như vậy, cảm thấy cảm xúc bản thân biến đổi quá nhanh. Chỉ nhoáng một cái, đến tâm tư để phó với những bạn học kia cũng không còn nữa.

Giản Hạo hôm nay tới sớm hơn tôi, ngồi trên vị trí trống rỗng đó.

Cái bàn được kéo dịch về phía sau, đến mức cái ghế của hắn có thể vừa vặn nghiêng nghiêng tựa lên tường, còn chân gác được lên mặt bàn.

Thấy tôi đến, Trình Gia Thượng ra sức phát phát tay, “Mạt Lị Hoa, hôm qua hai người chạy trốn nhanh thật!”

Tôi a một tiếng, nhẹ gật đầu. Sau đó để cặp lên bàn, đem cái bàn dịch lên trên một chút, ngồi xuống.

“Em trai cậu sẽ không tên là Mạt Lị Diệp chứ?”

Tôi đã hoàn toàn không muốn tiếp tục chủ đề hôm qua nữa, liền nghiêm mặt, “Trình Gia Thượng, chuyện lần trước cảm ơn cậu. Nhưng em tôi trưởng thành sớm, không thích hành vi hôm qua của các cậu,” sau đó bình thản tiếp tục, “Sẽ không có lần sau đâu.”

“...” Hắn sờ mũi, hoài nghi nhìn tôi, “Hôm nay cậu thật kỳ quái...”

Đúng vậy đấy, đại khái là đi cả tối rồi đây.

Thật ra ngày hôm qua cùng ông xã về nhà, tôi vẫn cảm thấy anh có chỗ nào là lạ. Có lẽ là cảm xúc cũng có thể lây nên tôi cũng có chút mất bình tĩnh.

Hơn nữa hôm nay đi ra ngoài, tôi còn cố tình đi sau anh một chút, nhưng anh cũng không quay lại nhìn tôi, khiến tôi hơi mất tập trung.

Giản Hạo vẫn duy trì tư thế như cũ. Giờ tôi mới phát hiện việc dịch cái bàn lên một chút cũng không phải một sự lựa chọn chính xác bởi tầm mắt Giản Hạo cứ như hình với bóng, khiến tôi thấy khó ra vẻ tự nhiên.

“Chào buổi sáng.”

Có vẻ hắn cảm thấy tôi không được tự nhiên, đột nhiên mở miệng, trong giọng nói có phần vui vẻ.

Tôi nhẹ nhàng gật đầu, “Chào buổi sáng.”

Hắn cũng không dây dưa nhiều. Một lúc sau chuông vào giờ vang lên, tôi quyết tâm tạm thời bỏ qua tất cả, thật sự chăm chú ghi chép lại, cũng mặc kệ nghe có hiểu hay không, dù sao khi nào về ông xã cũng sẽ dạy lại tôi.

Cứ nghĩ như vậy, đến lúc gần tan học, điện thoại đột nhiên đổ chuông.

Điện thoại ở thời chúng tôi vẫn còn là vật hiếm có, giờ có thể nói là phủ sóng khắp núi đồi. Vốn định tắt đi chờ sau khi tan học sẽ gọi lại, nhưng vừa nhìn đến tên người gọi là Tô Đình thì lòng tôi thất lại, to gan lớn mật ấn nút nghe. Còn chưa mở miệng, Tô Đình đã nhanh chóng ồ ào, “A Hoa! Chồng cậu hôm nay còn chưa đi học!”

“Cái gì?!” Tôi đẩy mạnh cái bàn ra, đứng bật dậy.

.
. .
.

Ngay lập tức, hơn chục đôi mắt đồng loạt nhìn tôi, đại khái là nghi ngờ có phải con bé đó đã ăn tim gấu gan báo hay không mà dám nghe điện thoại lúc trên lớp. Đã thế còn quên hết tất cả, công khai khiêu khích uy nghiêm của giáo viên, dám đứng lên.

Tôi không rảnh để bận tâm, chỉ cảm thấy lòng khủng hoảng, tim đập bình bịch liên tục.

Anh rõ ràng đến trường mà, anh đi đâu rồi, anh sẽ không có việc gì, anh nếu không muốn đi học sao không nói với tôi, vì sao phải giấu tôi...

“Đã gọi cho anh ấy chưa?”

Tôi đã không còn tâm trí để ý đến những tiếng thì thầm xung quanh nữa rồi, đem ba lô vác lên vai sải bước, bắt đầu đi ra ngoài phòng học.

“...” Tô Đình dừng một chút, bỗng đổi giọng, “A? Cậu không biết anh ấy không tới à?”

Tôi giờ mới phát hiện giọng điệu Tô Đình vốn chỉ là trách móc thôi, do tâm lý tôi rối loạn mới nghe thành sốt ruột. Nhưng mà tôi đã không còn cách nào che giấu nội tâm đang bất an được nữa.

“Bạn nữ kia, em có chuyện gì? Ngồi xuống!” Giáo viên đứng trên bục giảng đột nhiên quát.

Tôi quay lại nhìn giáo viên, thở sâu, “Em rất xin lỗi, em có việc phải ra ngoài một lát.” Rồi không thêm để ý đến phản ứng của giáo viên mà đi thẳng ra ngoài, tiếp tục hỏi, “Gọi chưa?”

Giọng nói của Tô Đình ở đầu kia quả nhiên lo lắng hơn, “Đã gọi rồi, điện thoại tắt máy, tớ vừa đến lớp đã thấy không có anh ấy trong lớp, còn tưởng anh ấy bận mình nên không tới.”

“A...”

“Ai, không có chuyện gì đâu Tiểu Hoa,” Cô ấy nghe được tôi không ổn, “Hàn Lượng nhà cậu dù nhỏ bé, nhưng dù sao đầu óc cũng là người đàn ông trưởng thành, không có chuyện gì đâu, cậu đừng lo lắng, nói không chừng tắc đường thôi.”

“A...” Bởi vì đầu óc tôi đang hỗn loạn, cũng không tập trung được tinh thần để nghe xem cô ấy cụ thể đang nói gì, chỉ biết hiện tại tôi phải đi tìm anh, nhất định phải đi! “Tô Đình, tớ ra ngoài tìm xem, có chuyện gì sẽ gọi lại cho cậu.”

Tôi nói xong liền ngắt máy, biết Tô Đình nói điện thoại ông xã tắt máy nhưng vẫn bấm dãy số quá quen thuộc kia vào.

Ông xã nói những số điện thoại thường dùng nhất định phải ghi nhớ, không cần phải lưu vào máy. Anh còn nói không thể dùng những từ chỉ tình cảm, ví dụ như “tình yêu”, “chồng”, “cha”, “chị cả”... Nói là đề phòng, nhớ mất điện thoại cũng không sợ sẽ bị dùng để lừa đảo.

Ông xã hiểu biết hơn tôi rất nhiều, anh biết rõ đồ ăn gì nấu cùng đồ ăn gì sẽ có độc, biết rõ quần áo nếu dính bẩn nên xử lý thế nào, biết lúc đau bụng kinh nên dùng phương pháp gì giúp tôi giảm đau, còn biết rất nhiều kiến thức khác mà tôi không biết.

Quan trọng hơn, anh luôn lý trí hơn tôi.

Tôi nên sớm nhận ra anh không ổn mới phải...

Tôi đè nén cơn tức giận, chán ghét cái giọng nói liên tục lặp đi lặp lại câu “Số điện thoại bạn vừa gọi đã tắt máy...” Một cổ ảm ướt xông lên đầu... Ngày đó là anh viết số điện thoại của anh vào lòng bàn tay em, là anh nói em có thể gọi cho anh bất kì lúc nào, là anh nói em nhất định có thể tìm anh, là anh nói, đều là anh nói.

Hàn Lượng, anh là đồ khốn nạn, anh gạt em...

Tôi càng đi càng nhanh, cũng không biết mình đang căng thẳng cái gì, hơn nữa biển người mênh mông, tôi nên đi đâu tìm anh bây giờ?

Không tìm nổi.

Tôi bỗng dừng cảm thấy một cổ bi ai trào lên từ tận đáy lòng, phát hiện ra... Thật ra tôi không hiểu anh như tôi vẫn nghĩ.

Hoặc nên nói là tôi cũng chưa từng thử giải mã anh. Giải mã hỉ nộ ái ố của anh, để hiểu rõ tư tưởng của anh, hiểu rõ hành vi của anh.

Tôi thậm chí không biết là cái gì khiến tôi hôm đó anh đến trước mặt tôi, nói với tôi câu nói đó... Có cần giúp không...

Tôi cầm điện thoại nghe câu “Số điện thoại bạn vừa gọi đã tắt máy” kia, nước mắt lặng lẽ làm mờ mắt đi. Hàn Lượng, lẽ nào vẫn còn khoảng cách giữa anh với em hay sao?

Lúc mặc áo cưới Dã Miêu còn trêu chọc, này Mạt Lị, cậu có xứng với anh ta đâu. Tôi không phủ nhận. Tôi cũng lo rằng tất cả đều là mộng, nhưng tình yêu như đánh bạc, tôi đem tương lai của mình làm vật thế chấp cho anh.

Sau khi kết hôn, tôi cẩn thận từng li từng tý để che dấu quá khứ của mình, cũng cẩn thận từng li từng tý để không nhắc đến quá khứ của anh, không vạch trần quá khứ trước kia của cả hai.

Anh không nói gì, yên lặng bao dung tất cả của tôi.

Tôi... chỉ không quên được lúc mẹ tôi kí tên vào đơn li hôn, cố tình để tôi mặc một chiếc váy mới, nói lạnh nhạt, Mạt Lị con nghe cho kĩ đây, bố mẹ là vì đã hiểu nhau mà tách ra.

Cho nên Hàn Lượng, em không thể học được cách hiểu anh, em cũng sợ.

Tôi rồi bởi nhớ lại toàn bộ hành vi của ông xã trong thời gian này, đi từ cổng trường ra, dọc theo đường cái, tìm kiếm một cách mù quáng.

Tôi không ngừng hỏi mình, anh bây giờ đang ở đâu, ở chỗ nào, nếu như tôi là anh tôi sẽ đi nơi nào, tôi nên biết chính anh sẽ đi nơi nào, lặp lại một lần rồi lại một lần... Thì ra là em đã quen giao tất cả cho anh, người vợ như em quả là không xứng đáng.

...

Đi đến một nơi, tôi đột nhiên nhớ tới ông xã vì có thể trở về như cũ đã vất vả lắm, lại nhớ đến một câu nói của John, đoán ra một tia hi vọng, bắt taxi đi đến nhà ga.

Nhà ga vào ngày thứ ba vắng hơn những ngày nghỉ. Nhưng nhiều người đến người đi như vậy nên vẫn là nơi được xưng tụng là huyền ảo nhất thành phố.

Tôi mờ mịt nhìn quanh, tưởng tượng đến cảnh anh đột nhiên nhảy ra từ phía sau tôi.

Mặt trời chẳng biết từ lúc nào đã lên đến đỉnh, ánh mắt trời vàng ươm chiếu đến quảng trường trước nhà ga, tôi phải căng mắt ra mà nhìn, sáng vậy lại có phần chướng mắt.

Tôi từ phía đông nhìn lại, cho đến khi...

Đập vào mắt là chiếc cặp đồ của ông xã, dịu dàng chiếm lấy vị trí sau lưng anh, cùng anh ngồi lẳng lẳng bên vườn hoa cạnh cửa ra vào. Chỉ thấy đầu anh nhìn vào lối ra của nhà ga, khuôn mặt bình tĩnh, nhưng cũng mang theo chút... cô đơn.

Tôi chưa từng nghĩ tới có thể thấy được điều này trên người anh... Anh vẫn luôn bình thản tự tin.

Mũi tôi bỗng cay cay, tôi hít một hơi, chậm rãi tới gần anh. Anh đúng là thất thần đến lợi hại, ngay cả việc tôi tới gần cũng không phát hiện ra. Tôi ngồi xuống cạnh anh, vừa thở dài vừa nói, “Anh không sợ bị người ta lừa đi à?”

Nếu như bị lừa đi thì tôi phải làm sao bây giờ.

Anh hơi cứng người, sau đó vẫn duy trì tư thế ngồi kia, cũng không quay lại nhìn tôi, chỉ nhìn chằm chằm lối ra vào. Đột nhiên anh cười bình tĩnh, nói nhàn nhạt, “Anh chỉ đột nhiên muốn xem ở đây có ai... bán bánh ngọt hay không thôi.”

Tôi cố gắng nén cảm giác chua xót vừa mãnh liệt trào ra lại. Nụ cười của anh càng rạng rỡ hơn, “Anh vừa mới nghĩ không biết có thể gặp em ở đây hay không. Cuối cùng em vẫn xuất hiện,” Rồi anh ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn tôi, “Mạt Lị.”

Ánh mặt trời quá tùy tiện, bao phủ lên người anh... Quá không chân thực.

Đúng vậy, chồng của tôi chỉ trong một đêm đã đột nhiên biến thành trẻ con.

Tôi tròn mắt nhìn anh. Rồi anh nói, “Mạt Lị, anh muốn hôn em.”

“...” Tôi không từ chối được...

Tôi, tôi không làm được.

Anh mỉm cười, có chút tự giễu, “Đúng vậy, cả hai chúng ta đều không làm được.” Anh chậm rãi hít vào một hơi, “Anh nghĩ mãi mà vẫn không hiểu vì sao loại chuyện này lại xảy ra trên người chúng ta.”

Tiếp theo anh trầm lặng nhìn lối ra vào cửa xe lửa, chậm rãi nói, “Trên đời này có quá nhiều chuyện bất hạnh, đều là những chuyện chúng ta không cách nào đoán trước. Chúng ta chưa trưởng thành sẽ thế nào, nếu em không thương anh sẽ thế nào, anh đều tự nói với mình chuyện đó không thể xảy ra. Nhưng mà...” Anh đột nhiên trầm mặc, không nói thêm câu nào.

Nhưng mà càng lúc càng bất an.

Tôi không biết có nên mở miệng hay không, mà nếu mở miệng thì phải nói cái gì, tôi nghĩ lung tung lúc lâu, cảm thấy ít nhất cũng phải chỉ được một điểm tích cực trong suy nghĩ tiêu cực của anh... Ma xui quỷ khiến thế nào mà lại mở miệng, “Gấu trúc đực muốn QJ* gấu trúc cái, gấu trúc cái liệu chết không theo, chống lại đến cùng, anh biết gấu trúc đực nói cái gì không?”

Anh nhẹ nhàng nghiêng đầu nhìn tôi, tôi liền nói tiếp, “Gấu trúc đực nói, ‘mẹ nó, chúng ta sắp tuyệt chủng rồi!’ Nói xong nước mắt tôi bắt đầu lăn chả rơi.

“Mặt Lị.” Anh yên lặng nói tiếp, “Xin em nhất định phải tin tưởng rằng anh yêu em.”

19. Chương 19

Xin em nhất định phải tin tưởng rằng anh yêu em.

Nghe xong câu đó tôi càng không kiềm chế nổi, nước mắt rơi lăn chả.

Thì ra... Tôi vẫn đang chờ những lời này.

Tôi vẫn luôn không tin vào tình yêu, không tin rằng sẽ có một người như thế, sẽ yên lặng canh giữ bên thân thể tôi, sẽ đối xử với tôi thật tốt. Nhưng mà khi anh nói, tôi tin.

Anh lại khe khẽ thở dài, nghiêng người đi đến đối mặt với tôi, sau đó duỗi bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh ra, dịu dàng lau nước mắt cho tôi.

Tôi nhìn khuôn mặt non nớt mà nghiêm túc với biểu hiện thâm tình cùng ánh mắt yêu thương chân thành...

Khuôn mặt non nớt mà nghiêm túc cùng với biểu hiện thâm tình...

Ánh mắt yêu thương chân thành...

“Phụt...”

Tôi không nhịn được, phì cười. = =

~“...” Ông xã dờ ra mất ba giây. Sau ba giây, sắc mặt anh còn đen hơn sơn, có vài phần quần bách, “Em cười cái rắm!”

Tôi không kìm nổi, run rẩy, vừa khóc vừa cười. Nhìn nét trầm lặng của anh đã bị phá hư, còn có mấy phần thẹn quá hóa giận nên mất tự nhiên, tôi thò tay ra nhéo má anh, hít hít cái mũi, lại thấy bộ dạng chống cự đến cùng của anh, đột nhiên cắn răng, nảy ra ý nghĩ độc ác, hai tay ôm lấy mặt anh, nhắm mắt lại ~ cho dù tôi có bị bắt vì làm ảnh hưởng đến phong tục tập quán tôi cũng chịu!

Chết thì chết!

Sau đó hung hăng đem miệng mình dán vào môi anh, nặng nề hít một hơi, chụt

~Sau đó nức nở hét lên, “Mẹ nó, Hàn Lượng, sau này anh là người của em rồi!”

Hình như là vì quá nhỏ nên rất khác lúc trước, khiến trái tim đập bình bịch loạn cả lên. Trước kia thân mật mãi thành quen, giờ thì giống như tội ác tày trời!

Choáng nha, kích thích dã man...

“Cạch!”

Tôi nghe xong cũng bị dọa, quay đầu lại thì nhìn thấy một bác gái quét dọn sân ga. Cái cầm bác ấy há hốc lên rất khoa trương, ánh mắt kinh ngạc, cả người như đã hóa thành đá, cái chổi nằm chổng chơ trên đất...

A a a a...

Tôi giật mình, cuồn loạn đập nát vài chiếc lá xanh trong bồn cây, che mặt nhảy khỏi vườn hoa, chạy thẳng ra phía quảng trường

~Mẹ ơi, tôi không còn mặt mũi gặp ai nữa!

Ông xã đại khái còn sững sốt đằng sau ba bốn giây, rồi tôi cũng nghe được tiếng bước chân của anh, mau mau! Bắt đầu chạy bắt đầu chạy... Trong lòng cũng ít nhiều thở ra...

Hàn Lượng, anh sao có thể không biết điểm tốt của bản thân chứ?

.

Cũng không biết có phải do chạy như điên quá độ không mà dù là ngồi trong quán McDonald có điều hòa vào lúc giữa trưa, mặt vẫn đỏ bừng, nóng hổi.

Ông xã thường dùng thức ăn tự nấu giúp tôi thoát khỏi những đồ ăn rác rưởi đầy hấp dẫn, nhưng hôm nay anh ngồi đối diện tôi, nhìn tôi đang ăn với tốc độ cực nhanh, trên mặt cũng ửng hồng một cách quái dị.

Tô Đình lại gọi cho tôi, lo lắng muốn chết. Tôi chỉ giải thích qua loa rồi quang minh chính đại dẫn ông xã trốn học.

Buổi chiều đi với ông xã đến rất nhiều nơi. Lúc còn bé tôi sống ở bên đường Giang Bắc, giờ nơi đó đã thành một khu vực cũ kĩ rồi. Kế hoạch năm năm cũng giúp thành phố này phát triển, nơi lúc trước biết rất rõ giờ cũng đã đổi mới nhiều, dù là những người quen biết cũng đã lần lượt chuyển đi, người và vật đều không còn như trước.

Ông xã liền mang theo tôi đi dạo trong nội thành, dường như đang tìm kiếm cái gì. Tôi đoán anh chắc là muốn tìm một địa điểm cũ trong quá khứ, có lẽ là mùi một đồ ăn cổ xưa nào đó, cũng có thể là một người bán hàng rong xưa kia vẫn kéo xe đẩy đi rao bán gì đấy chẳng? Những người đó thường chỉ sau khi đêm đến mới dám xuất hiện, đi ra bán vài món đồ lặt vặt vì kế sinh nhai.

Anh ngẩng đầu nhìn mấy cửa hàng san sát kia tìm gì đó, khi ngẫu nhiên nhìn thấy gì, sẽ hơi hơi cười. Anh lại đi đến chỗ chúng tôi mới quen, quay đầu lại nhìn quán bar vắng vẻ lúc ban ngày kia. “Vẫn còn.”, anh đột nhiên nói.

“Uhm, vẫn còn.” Rất kỳ quái. Sau khi quen anh, chúng tôi chưa từng đi đến chỗ này, cũng không biết có phải đều cố xử sự ra dáng hay không, đều tránh đi đến chỗ như thế này. Hôm nay chỉ sợ là cũng không vào được...

Cuối cùng anh lại đến chỗ anh cầu hôn tôi, sờ ngón áp út đã được tôi tháo nhẫn cưới ra, ngẩng đầu nhìn tôi, nói, “Được rồi Mạt Lị, dù không tốt, cũng xin mời em theo giúp anh lớn lên.”

Tôi gật đầu, “Được.”

.

Về đến nhà, từ xa đã nghe được tiếng huyền não từ trong truyền đến.

Dùng chìa khóa mở cửa, Mạnh Xuyên mặc tạp dề đứng ngay ngắn trước bếp lò, Diệp Giai Bác bưng bát đánh trứng, Trình Hạo Đông đứng trước bàn cơm liêu cái mạng già mà nhào mì, Tô Đình cầm điện thoại đang nói gì đó, Văn Văn và Mỹ Ngọc đang nói chuyện với tiểu John. Kéo cửa ra, tiểu John đang ra sức bò lên cái ghế cạnh bàn ăn, sau đó đứng chống eo chỉ thị Trình Hạo Đông phải làm những gì những gì.

Nghe được tiếng mở cửa, Tô Đình là người đầu tiên chạy tới, ôm tôi, đánh giá tôi từ đầu đến chân một phen, rồi trừng ông xã tôi, nói, “Trốn đi rồi còn về làm gì?”

Ông xã nhìn sang Diệp Giai Bác, “Quản vợ cậu đi.”

Tô Đình liền nặng nề hừ một tiếng, “Tiểu tử anh không tôn sư trọng đạo. Ông xã, lên đi!” Diệp Giai Bác buồn cười đặt bát xuống, Tô Đình đã chờ không được, chạy tới hôn một phát vào miệng chồng mình, sau đó cười khiêu khích nhìn anh từ trên xuống.

“Đồ con nít.”

Tôi ở bên cạnh cười, sau một khắc Trình Hạo Đông tay đầy bột mì đã chạy tới, sau đó dùng bàn tay to dùng sức bóp véo mặt ông xã một phen, khiến cả người anh bắn rồi mới giả mù sa mưa mà ôm anh, khoe trương kêu lên, “Lượng Lượng, bác lo cho cháu chết đi được!”

Ông xã cứng ngắc nghiêm mặt, nhưng chỉ đẩy anh ta ra.

Sau bữa cơm tối, bốn nhà chúng tôi rảnh rỗi quyết định chơi mạt chược.

Cũng không chơi ăn tiền, chính là nhà nào thua sẽ phải thực hiện một nhiệm vụ vợ chồng gì đấy, Trình Hạo Đông hào hứng nhất, về phần trong bụng anh ta có chứa suy nghĩ xấu xa gì, cái này chỉ có trời biết, đất biết, anh ta biết, bà xã anh ta có biết hay không thì không biết.

Ngoại trừ Văn Văn, các nhà khác đều là nam giới chơi, tôi vốn là ngồi bên cạnh ông xã. Sau khi sờ bài xong, ông xã đột nhiên dừng lại, đại khái cảm thấy ngồi trên ghế không đủ cao, không đủ khí thế, dứt khoát bảo tôi ngồi xuống, sau đó ngồi trên đùi tôi.

Tôi cảm giác được Trình Hạo Đông thoáng mím môi run rẩy một chút, cũng không tập trung được tinh thần xây thành, đánh ra một con, “Tôi phỉ nhổ, Hàn Lượng cậu đúng là đồ không biết xấu hổ!”

“Pong.” Ông xã mặt vô cảm đặt lên hai con, sau đó nhàn nhạt liếc anh ta, “Không mượn cậu xen vào.”

Chơi vài lượt, tôi phát hiện ông xã cùng tôi đều chưa làm bài tập, lại nhìn thời gian, sắp mười giờ rồi...

Lo lắng a, làm học sinh thật không dễ dàng gì, Diệp Giai Bác đột nhiên đi khỏi bếp, lượn một vòng rồi nói, “Đúng rồi, Mạt Lị, cái thằng bé ngoại quốc của nhà hai người đâu?”

Tôi cũng cảm thấy không đúng, chạy đến phòng bếp, WC, phòng ngủ tìm một lượt... Không có người...

Rất tốt, người không thấy nữa rồi.

20. Chương 20

Đi đâu rồi?

Cái tên khốn John kia cũng thật là, biết rõ thấp bé như vậy sẽ có thể bị bắt cóc bán lên núi mà sao còn không có tự giác gì cả. Nửa đêm canh ba anh nói thử xem phải đi đâu tìm người?

Nhưng cũng không biết là ông xã cẩn thận hay là do tầm mắt khá thấp, phát hiện từ cái thùng rác trong bếp đến cửa có một vết nước. Tôi nghĩ chắc không phải tên kia đi đổ rác rồi đổ luôn cả bản thân vào đồng rác chứ, vội mở cửa, nhưng mà nhìn trái nhìn phải vẫn không thấy ai...

Túi rác được đem ra khá muộn, đã quá thời gian thu dọn rác. Một túi lớn màu đen vẫn nằm ở đó, dường như cười nhạo báng sự tồn tại thấp bé của John.

Tôi bắt đầu căng thẳng thật sự, dù sao là mất người trong nhà tôi. Bà nó nữa, nếu đây chỉ là trò do tên tổ tông nhỏ John kia bày ra thì tôi không bắt hấn cỡ trường, bực tã đi trên đường mới là lạ!

Hôm nay đúng là xui xẻo mà, trái tim này làm sao có thể liên tiếp chịu kinh hãi chứ?

“Mọi người cầm hết điện thoại đi. Hai người một tổ, chia nhau tìm xem.” Dù sao đây cũng là địa bàn của Mạnh Xuyên, anh ta vẫn còn chút tỉnh táo. Nói xong bèn sau đó lui về phía sau, đã chuẩn bị sẵn sàng phản của mình rồi.

“Đợi một chút.” Ông xã đột nhiên lên tiếng, sau đó nhặt một mẫu giấy cạnh cầu thang, nhìn có vẻ như là cổ tình bị đặt ở đó. Ông xã ngẩng lên nhìn tôi, sau đó mọi người nhìn nhau, cuối cùng vẫn là ông xã xung phong, bước tiếp bên cạnh cầu thang...

“A! Không nhìn thấy gì cả!” Mỹ Ngọc đột nhiên ồn ào một câu, đèn liền sáng lên. A... âm thanh vừa phát ra đã bị kìm lại.

Quả thật sau khi có ánh đèn mới nhìn được trên cầu thang lại có vài mẫu giấy.

Được đặt bừa bãi trên bậc thang.

Cái này là sao? Dự định xâm nhập? Tôi bị suy nghĩ của bản thân làm cho sợ hãi.

Ánh sáng không là vấn đề, nhưng những tòa nhà mới xây cao hơn 6 tầng trong thành phố đều có thang máy. Mà có thang máy thì các cầu thang bộ đều bị bỏ hoang, cho nên có cảm giác sờ sợ...

Tôi nắm chặt bả vai ông xã, Văn Văn vốn đã gần tôi lại tiến sát hơn vài phần, đứng cạnh hỏi, “A Hoa, sao tớ lại cảm thấy quỷ dị thế?”

Mỹ Ngọc không hiểu sao lại co rúm lại, “Em bảo này, hay chúng ta vào bếp lấy mấy con dao thái rau ra phòng thân?”

Tôi a một tiếng, sau đó chọc chọc ông xã, “Ông xã, nếu có chuyện gì không ổn, anh phải chạy trước, phải để lại con trẻ, sau khi lớn lên sẽ báo thù cho mọi người!”

Ông xã bắt mắt nhìn tôi một cái, Trình Hạo Đông đột nhiên xông lên, rống một tiếng rung trời, “Lượng! Đừng sợ! Chú sẽ bảo vệ cháu!”

Sau đó, cả tòa nhà chín tầng đều vang lên âm thanh bật đèn... Ánh sáng thật sự đã tràn ngập. = =

~Thật ra tôi cảm thấy, người càng lớn lên lá gan lại càng nhỏ, chuyện biết được càng nhiều nên chuyện sợ hãi cũng ngày càng nhiều. Dọc đường đi nhìn thấy chó sẽ sợ nó đột nhiên nổi điên, lái xe trên đường lại sợ có người say rượu đang lái xe, sợ đồ vật kì lạ tự nhiên rơi xuống đầu, sợ tai họa bất ngờ, sợ bị truyền bệnh từ những người xa lạ, sự vô tư lúc nhỏ dần dần bị thời gian bào mòn đi... Chúng ta sống càng lúc càng cẩn thận.

Diễn xuất đầy hí kịch của Trình Hạo Đông khiến không khí dịu đi không ít, cũng không biết là đứa nào bắt đầu làm hại cả đám chuyện bé xé ra to.

Toàn bộ đều đi theo mấy mẫu giấy kia lên sân thượng, tôi bắt đầu gọi tên John! Thăng này những ngày nay được ăn no mặc ấm, không nên đột nhiên nghĩ quẩn chứ...

“Mặt Lị!” Đột nhiên một giọng nói thành thực vang lên từ bên kia bức tường, bên trong còn lộ rõ sự kinh hãi, tôi nghe có chút không đúng, nhưng âm điệu đậm chất ngoại quốc này... hẳn là John rồi.

“Anh làm cái quái gì thế hả?” Tôi nhẹ nhàng thở ra, lập tức định đi lên.

“Không! Không được qua đây!” Đại khái là nghe được tiếng bước chân, trong giọng John bỗng tăng thêm sự sợ hãi, sau đó giống như là đoán một hồi, “Hàn đại ca có đó không?” Giọng nói lại có vài phần dò hỏi, “Hàn đại ca có thể tới đây chút không?”

“...”

Tôi phì nhò! Lúc bà đây còn trẻ có cái gì chưa từng thấy? Trực tiếp đẩy ông xã đang đứng trước mặt tôi qua một bên, sau đó đến bức tường phía sau xem xét

~“Ah ~!” Tôi trợn to mắt, cánh tay trần của đàn ông! Cánh tay trần của đàn ông ngoại quốc!

Tôi kinh ngạc nửa ngày, nhìn bộ đồ trẻ em vốn bọc trên người hắn bị thân thể to lớn làm rách nát, chỉ còn vài miếng vải rách che khuất bộ phận quan trọng, vốn là chiếc áo T-shirt lại biến thành khăn quàng bọc trên cổ... Ack, hay nên nói là... vòng cổ?

Lại còn có đám lông ngực xoắn tít rậm rạp tung bay trong gió đêm, rất rêu rao.

Không thể không nói rằng lòng hiếu kì của phụ nữ vẫn nhiều hơn đàn ông, một đám nhao nhao đi theo, “Ah ~!” Văn Văn trợn trừng mắt, liền trốn sau tôi.

“Ah ~!” Mỹ Ngọc cũng đi theo xem, liền trốn sau lưng Văn Văn.

Tôi Đình sững sờ một lúc, sau đó bắt đầu “Ah ~!”

Tôi cảm thấy lúc này hẳn John rất muốn tự sát, hẳn chỉ có thể dùng đôi tay che bộ phận quan trọng đi. Đồ sộ biết bao...

“Mặt Lị!” Ông xã trước nhú mày, “Quay đi.” Sau đó liền từ từ đi lên kéo tên kia đến bên cạnh, thần sắc kích động, “Nói, cậu đã làm gì? Cậu đã ăn cái gì?”

“Giống mấy người thôi...”

Sau đó ông xã giống như nhớ ra cái gì, liền chạy về nhà, không quên hạ lệnh, “Mặt Lị, đi theo!”

Dạ! Tôi nghiêm túc đi theo.

Đã nghe được John lớn tiếng kêu “Hàn đại ca”, có vẻ cũng đuổi theo rồi, tôi đoán chừng hẳn là che phía trước, cho nên...

Thật sự là tiện nghi cho đám phụ nữ kia rồi! Tôi cảm giận nghĩ, lại nghe được Diệp Giai Bác luôn nhã nhặn gào thét đằng sau, “Chu Văn Văn! Em dám nhìn vào thứ đó thử xem!”

.

.

Ông xã bắt đầu đem toàn bộ đồ ăn ban nãy, kể cả những món không thích ăn, cũng đưa vào miệng.

Tôi quyết định vẫn nên để ông xã thử trước xem thế nào... Buổi tối nhất thời hưng phấn, hiện tại dạ dày vẫn còn khó chịu... Ánh mắt liếc xéo John đang bọc người trong chiếc chăn đỏ thẫm ngồi chính giữa chiếc sofa đỏ thẫm, hiện đang bị tra khảo.

“Sao cậu lại ra ngoài?”

“Đổ rác.”

“Vì sao lại nhốt mình ở bên ngoài?”

“Gió đẩy cửa vào.” Hẳn có vẻ cũng rất uất ức, “Tôi đứng ngoài gọi mấy người, các người hoàn toàn không chú ý đến tôi...”

“...”

Tôi nhớ lại bản thân, quả thật có chút hưng phấn quá độ.

“Anh có thể nhấn chuông cửa mà!”

“Đành à, anh ta không cao đến đó!”

“Tôi đột nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô đắng, cảm giác kia với cảm giác lúc trước... @&()@,^&*(...” John phần khởi quá mức, bắn toàn bằng tiếng mẹ đẻ.

“Tiếng Trung tiếng Trung!” Trình Hạo Đông ở bên ngắt lời.

“Tôi sợ có người đi qua, sợ bị nhìn thấy, nên mới lên sân thượng, lại sợ mấy người không tìm thấy, liền lưu lại kí hiệu...”

...

...

Tôi méo miệng, chú tâm lại mới nhớ ra không thấy ông xã đâu, lại thấy cửa phòng ngủ đã đóng lại, tôi tiến lên gõ cửa, liền thấy cánh cửa hơi hé mở ra, ông xã đã lôi tôi đi vào.

Anh mặc trên người áo T-shirt to đùng, quần cũng to đến khoa trương, hơn phân nửa là bị anh dẫm trên mặt đất, cả người nhìn càng nhỏ hơn. Kiểu ăn mặc này rõ ràng là của người lớn, tôi đột nhiên hiểu, rồi thấy anh vuốt mày, nói nghiêm chỉnh, “Đợi lớn lên!”

21. Chương 21

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của ông xã tôi thật sự không nghiêm túc nổi, kiểu ăn mặc như trẻ em không được yêu thương của anh làm lòng người ta khó chịu biết bao.

Nhưng mà dưới ánh mắt cảnh cáo của anh, tôi chỉ kiên định gật đầu, lông mày cứng lại, “Được!”

Chờ đợi thời gian là cực kì buồn chán, từng phút từng giây đều là giày vò, ông xã ôm ngực ngồi bên giường, chân tự nhiên rũ xuống bên chiếc giường cao cấp, bàn chân nhỏ đáp lời thời gian, chập chạp mà nhịp nhàng đánh qua đánh lại, hơi cúi đầu, chỉ có cặp môi bị cắn đến đỏ mọng là lộ ra sự căng thẳng của anh.

Chuyện tới bây giờ, tôi cũng chỉ lẳng lặng chờ đợi khoảnh khắc kì diệu kia xuất hiện, từng giây thần kinh đều căng cứng.

Nói thật, tôi thật sự tò mò vì sao thân thể có thể nhảy mất biến nhỏ, sau đó sẽ như thế nào mà biến lớn.

Ví dụ như tôi cũng tò mò, lỡ tai làm sao mà biến mất, những thứ đồ vật đã biến mất làm thế nào mà quay lại...

>

22. Chương 22

“Cha!”

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi xem thì cắn đứt lưỡi mình, nhưng dù hối hận thì cũng lỡ phun ra rồi. Chuyện khác thì chưa nói nhưng mặt mũi chồng tôi trông rất trẻ, người đã ba mươi tuổi mà lúc mặc quần áo ở nhà lại nhìn như sinh viên. Thế nên lúc đi làm anh đều phải đóng âu phục, mặt nghiêm túc, trông hết sức uy nghiêm.

Hôm nay tôi thốt ra lời này, chỉ sợ sẽ bị tiềm thức phân loại*, lại thêm gần đây ông xã cảm xúc thất thường, nhất định sẽ có người phải chết cho mà xem.

(* quy loại vi tiềm thức – không hiểu luôn)

Hơn nữa bây giờ ông xã đang mặc áo T-shirt với quần jean đơn giản, một tiếng cha này đã khiến giáo viên như lọt vào sương mù. Gần đây người bạn này rất có duyên với tôi, tất cả những lúc tôi gặp chuyện đều có mặt người này ở hiện trường, chỉ sợ tôi bị anh ta xếp vào danh sách những học sinh nghịch ngợm nhất rồi. Hơn nữa mấy chục khuôn mặt đang lộ rõ vẻ khó hiểu, hướng chỉ là ông xã với bộ não linh hoạt hơn người bình thường...

Ánh mắt tôi đương nhiên đã đuổi kịp âm thanh, cho thấy khuôn mặt vốn vừa kích động vừa hưng phấn của đồng chí Hàn Lượng nhảy mất đã trầm xuống, sắc mặt giống như Bao Công chuyển thể, chỉ thiếu nước lao lên bóp cổ cái đứa chết tiệt là tôi đây thôi!

Tôi lấy lại bình tĩnh, đầu óc lại chạy một chuyến, “Cha... sao lại cử anh đến đây!” Sau đó giọng nói lại tăng thêm vài đề-xi-ben, “Anh hai~!”

Nói xong tôi đặc ý một lúc, vãi, thấy tôi thông minh chưa!

Ông xã khó khăn nhìn tôi, khuôn mặt hơi cứng đờ. Nhưng ông anh quả không hổ là một danh nhân, sau một giây kín đáo lườm tôi đã tiếp nhận trôi chảy, đột nhiên gật đầu như một con búp bê, nở nụ cười vừa

xa cách vừa khách sau, cúi chào vị giáo viên qua đường trong cuộc đời tôi, nói: “Trong nhà có chút chuyện, tôi muốn để bạn Mạc Lệ Hoa về sớm một chút, được không thưa thầy?”

Tuy là hỏi thăm nhưng lại dấu một cái lạnh lẽo bên trong đó: dám nói không cho thử xem...

“...” Giáo viên kia dường như cũng nhận ra sự tương phản kì diệu này, kinh ngạc nhìn ông xã mấy giây mới kịp phản ứng, “À, à, có thể...”

A!

Tôi lập tức phấn khởi, nhét toàn bộ đồng lộn xộn trên bàn vào cặp. Ông xã cũng không biết uống nhầm thuốc gì, cực kì nóng vội, bắt chấp tất cả mà đi thẳng đến gần, giúp tôi thu dọn.

Đến khi hết thứ để dọn, anh liền kéo khóa lên, cầm tay tôi, cất bước ra ngoài.

Ah... Bàn tay quá ấm áp, cảm giác này quá quen thuộc, ký ức này quá lạ lẫm...

Tâm tình quá kích động...

Tôi đột nhiên rất muốn liêu lĩnh mà lao thẳng vào vòng ôm của anh.

Ông xã hình như phát hiện tôi đang kích động bèn cầm chặt tay kia của tôi. Anh dùng sức rất mạnh, mạnh đến mức tôi thấy đau, cũng nhận ra sự run rẩy nho nhỏ anh đang che giấu.

Lại nhìn qua những ánh mắt kia, tôi vội giật anh, nói khẽ, “Đi cửa sau, đi cửa sau.”

Ánh mắt anh lướt qua cánh cửa sau, lại quay lại gật đầu với giáo viên như búp bê, sau đó sải rộng bước chân, đi ra ngoài từ cửa sau.

Tôi có thể cảm thấy anh đi càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh...

Vốn tôi cố đi thì cũng đuổi kịp, sau lại chỉ chạy chậm mới đi được cùng anh.

Đi thẳng qua hành lang, xuống một cầu thang, tiến vào một góc trên cầu thang. Đại khái bởi vì bốn phía không người, anh mới không tìm được mà đột nhiên dừng chân, xoay người ôm tôi vào lòng.

Ôm rất chặt, chặt đến mức tôi không thở được.

Tôi cũng không ngại, ngược lại còn dùng sức ôm chặt anh, nhớ tới hai ngày nay anh khác thường, nhớ tới áp lực những ngày này của anh, nhớ tới anh đã được giải thoát, tốt... thật tốt...

“Mặt Lị...” Anh đột nhiên gọi tôi. Rồi khi tôi còn chưa kịp trả lời, anh đã cúi đầu dí mạnh môi mình vào môi tôi.

Bờ môi ướt át quấn lấy nhau, thân mật đến không có một khe hở.

Anh liên tục mãnh liệt gặm lấy môi tôi, đem sự nhiệt tình như lửa bao vây tôi. Tôi dán chặt vào da thịt của anh, tứ chi không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể dùng toàn bộ sức lực của mình mà đáp lại anh.

“Ông xã...” Khó khăn thở dốc, tôi gọi tên anh trong mê loạn, chút lý trí còn sót lại nói với tôi... Chúng tôi đang ở trên cầu thang trong trường học, không an toàn.

Có lẽ anh cũng chẳng quan tâm. Giờ tôi mới phát hiện khoảng thời gian này anh khó chịu hơn tôi tưởng rất nhiều, mọi vấn đề đó có lẽ là do tôi không hề nhìn thấy.

Cho đến khi tôi không thể thở được anh mới buông ra, sau đó lại liêu mạng ôm tôi, chôn trên cổ tôi thở hổn hển. Trước kia anh ít khi nói thẳng, nhưng mà giờ tôi lại nghe được anh nói rành mạch bên tai, “Anh nhớ em lắm, Mặt Lị.”

“...” Đồ ngốc này, rõ ràng ngày nào cũng gặp tôi, còn ngủ chung, rõ ràng... Nhưng mà tôi cũng thấy lòng chưa xót, để mặc anh ôm, sau đó vươn tay, dịu dàng vỗ nhẹ lưng anh. Anh vẫn là người để tôi dựa dẫm như trước...

Má ơi!

Thoáng nhìn thấy cái người kia đang đứng dưới cầu thang, tôi lại sợ hãi, tứ chi lập tức cứng ngắc ~ chính là đồng chí Giản Hạo hôm nay còn chưa xuất hiện. Giờ lại đứng ở đầu cầu thang, mỗi chân một bậc, ngẩng đầu lên nhìn, cười mà như không cười duy trì tư thế ấy, không tránh không né, nhìn thẳng vào mắt tôi...

Cũng không biết đã đứng đó bao lâu, đã nhìn thấy bao nhiêu.

= =

~Tôi chậm rãi tròng mắt, cậu không thấy tôi, cậu không thấy tôi...

Sau đó bắt đầu xúc động nhớ lại tất cả hình ảnh vừa rồi, rất thực tế, đều là những hình ảnh trẻ em không được nhìn. Trong lúc nhất thời lại muốn “trước mắt tối sầm, ngất xỉu”, sau đó đem toàn bộ chuyện xấu hổ kia giao cho ông xã xử lý...

Nhưng mà sự thật luôn ngược với ước mong, tôi vỗ ông xã, ack... Vỗ mạnh ông xã.

Thuận tiện đà điều tiếp tục thôi miên, những gì cậu thấy đều là ảo giác, những gì cậu thấy đều là ảo giác...

Ông xã cuối cùng cũng cảm thấy có điều không ổn, mới buông lỏng một chút, chậm rãi xoay người, sau đó... Rốt cục đối mặt Giản Hạo.

Chỉ thấy mày kiếm của ông xã nhướn lên, lập tức nhớ lại lúc trước, tròng mắt khê híp lại, ngược lại cũng không vội buông tôi ra, mà là dời tay xuống, ôm tôi vào lòng, mặt vô cảm, từ trên cao nhìn xuống Giản Hạo.

Nhắc cũng kì quái, cái Giản Hạo kia rõ ràng “kém một bậc”, khí thế cũng không yếu, cứ thản nhiên đứng đó, trên mặt lộ vẻ trưởng thành sớm khác hẳn những học sinh khác.

Nhưng mà không được...

Vừa nhớ tới tôi vẫn còn đang là trẻ con, vừa nhớ tới tôi không nhất định sẽ biến lớn, vừa nhớ tới tôi có thể sẽ còn là bạn học của hắn, nhiệt lượng ban nãy còn chưa tiêu hết lập tức tụ hết lên mặt, nóng đến mức làm tôi xúc động.

Ack... Ông xã...

Tôi trốn ở phía sau kéo tay anh, ý muốn đập vỡ loại không khí xấu hổ này. Tuy thoát nhìn anh trẻ tuổi nhưng vẫn là trâu già gặm cỏ non, dù dễ thiếu nữ vị thành niên, nhớ lại bộ phim truyền hình Mỹ CSI*...

(* crime scene investigation – đội điều tra hiện trường tội phạm, chiếu trên AXN)

Khụ, chạy không thoát đâu, trên môi em còn DNA của anh đấy = =

~Lại lén nhìn, chỉ thấy Giản Hạo vẫn không coi ai ra gì như thế, nhìn thẳng tôi... Ý muốn xem thấu cái gì...

Đừng nhìn tôi...

Trong lòng tôi mặc niệm, tận lực không dấu vết xoay về bên ông xã, nhưng ánh mắt hắn như bóng với hình, cứ nhìn chăm chăm khiến tôi vạn phần mất tự nhiên.

Bà nó nữa, bị một thẳng nhóc miệng còn hôi sữa nhìn như vậy mất tự nhiên bỏ mẹ...

Thời điểm mấu chốt, ông xã đứng chắn trước mặt tôi, che tôi ở phía sau.

Giản Hạo nhìn trộm kia đột nhiên mỉm cười, hai đầu lông mày lộ vẻ không cho là đúng, sau đó hắn mới chính thức nhìn thẳng vào ánh mắt ông xã, cười, “Hai người cứ tiếp tục.”

Thế quái nào mà tôi lại nghe thấy cái vẻ sau hắn chưa nói: Hai người cứ tiếp tục, tôi gọi người...

23. Chương 23

“Hai người cứ tiếp tục.”

.

.

Nghe thế mà ông xã cũng chẳng sợ hãi, đột nhiên hừ nhẹ một tiếng rồi kéo tôi từ phía sau lên, không chút khách sáo hôn xuống trán tôi, sau đó bình tĩnh như đá diêm tĩnh nhìn hẳn

~Tôi thấy khỏe miệng anh hơi cong lên, nửa tỏ ý khinh thường nửa lại không, mang theo khí phách khó nói bằng lời, cái này luôn hiệu quả hơn lời nói.

Ông xã anh...

Anh vẫn đang say rượu đấy à...

Nhưng mà em...

Tôi thấy một cổ cảm xúc bất an khó hiểu dâng lên trong lòng, tôi chưa bao giờ thấy ông xã như hôm nay. Cho tới giờ tôi đã quen anh rập theo khuôn khổ, tình cảm tế thủy trường lưu*, chưa từng quá lãng mạn nhưng lại thành thực tin cậy, chăm sóc ngoài cả ý muốn.

(* ý nói anh yêu ít, nhưng dài lâu ==~)

Tôi yêu anh, nhưng lại không biết... Tôi yêu anh như vậy...

Tôi đột nhiên tìm được cảm giác rung động giống với mối tình đầu mười mấy năm trước, tim không kìm được mà đập mạnh, hai gò má như say rượu, thầm mong được chết trong lòng anh.

Lại ngẩng đầu nhìn cái cảm hơi căng cứng của ông xã, chỗ đó hiện ra đường cong hoàn mỹ, chỉ cảm thấy đường như sự bất mãn bất trong giờ đột nhiên tìm được lối ra, không chịu dừng lại, nhảy hết ra ngoài.

Tôi muốn cưới một người như vậy!

Tôi rõ ràng là muốn cưới một người như vậy >

24. Chương 24

Sở Diệc Nhiên.

Vừa thốt lên cái tên đó tôi vừa nghĩ đầu óc mình có vấn đề chắc rồi, ít nhất trong ấn tượng của tôi người đó là một người hút loại thuốc kém chất lượng, mặc áo sơ mi ó vàng nhàu nhĩ, quen dùng năm đăm để nói chuyện, dùng cơ bắp khuất phục người khác, tuyệt đối sẽ không đóng bộ âu phục, nghiêm túc đi bên cạnh hiệu trưởng giống một tên mặt người dạ thú như vậy.

Còn nhìn khuôn mặt kia đã không còn sự phóng đảng ngang ngạnh cùng ngang ngược nữa, đến vẻ mặt cũng thành thực không ít, nhưng bên trong vẫn sự phóng khoáng được ẩn giấu. Thế mới có chuyện anh ta ở trong hoàn cảnh này mà vẫn có thể ngang nhiên quan sát tôi.

“Em nhận ra tôi.” Anh ta nói một cách chắc chắn, sau đó đột nhiên giận tái mặt, hỏi rành mạch từng chữ, “Mạc-Lệ-Họa?”

Tôi không cách nào lên tiếng được.

Không biết vì sao mà hô hấp đột nhiên hỗn loạn, tất cả suy nghĩ đều xáo tung hết lên.

Không đúng không đúng... Tôi khẽ nhú mày. Giọng nói anh ta sớm đã trở nên nhạt nhòa như một ký ức, chẳng biết tại sao mà giờ này, khi anh ta mở miệng, trí nhớ lại tuôn ra như vậy.

Đó là người tôi yêu đơn phương, người từng dùng cánh tay giúp tôi che gió che mưa. Hoặc nói là mê luyện cũng được.

Muốn học xấu không khó, khó chính là học xấu mà không bị những người xấu hơn bắt nạt.

Điểm ấy tôi lại khôn đến lạ, muốn đi theo cái đám trốn học hay đánh nhau kia thì đầu tiên là phải tìm một chỗ dựa.

Nơi tôi tìm chính là anh ta, Sở Diệc Nhiên, một cái tên vốn là của những nhân vật hào hoa phong nhã trong tiểu thuyết.

Nhưng thời gian trôi qua làm trí nhớ thật sự mơ hồ, vì sao anh ta lại chấp nhận tôi, lại cho tôi vào đám thuộc hạ của anh ta thì tôi đã quên hết rồi.

Chỉ nhớ sau này anh ta trở thành người đầu tiên xông tới và đặt tôi ở sau lưng để bảo vệ, luôn cộc cằn với tôi, căn bản là một tên không hề đối xử với tôi như với một cô gái, chính là người mà khi tôi phải đi cũng không giữ lại, cũng không bao giờ liên lạc nữa.

Tôi nhớ rõ nhất là sáng sớm lần cuối cùng gặp mặt ấy, anh ta tiễn tôi quay lại trường học, trên đường đi hùng hùng hổ hổ nói, sau này anh lấy người phụ nữ khác thì em đừng có mà ghen tị đó.

Đó là lần đầu tiên anh ta nói với tôi như nói với một cô gái, cũng là lần cuối cùng. Thật ra tôi chưa bao giờ tỏ ra thích anh, chẳng qua là quen đôi theo anh, nếu thấy anh chảy máu không hiểu sao lại đau lòng, thấy anh quay lại sẽ căng thẳng nhắm mắt, toàn tâm toàn ý ý lại anh.

Tôi còn nhớ ngày hôm đó anh ấy tùy ý vẫy tay cáo biệt tôi như thế nào, tôi ngồi trong lớp khóc cả ngày. Sau đó dấu chiếc bánh bao đầu tiên anh ấy dùng tiền mua cho tôi đi, làm nó đông lại thành đá luôn.

Nhưng mà vì sao mấy năm sau, khi nhớ lại chuyện cũ, dáng đi của anh ấy lại cô đơn đến vậy? Hay là tôi căn bản đã nhớ nhầm người rồi?

Tôi chưa bao giờ nghĩ tới đời này còn có thể gặp lại anh ấy, hơn nữa còn là gặp dưới tình huống này...

Thậm chí có khi người ấy đã sớm không còn là người trong trí nhớ của tôi nữa rồi. Có thể chính vì như vậy mà tôi bị bao trùm bởi sự hốt hoảng, khiến lòng tôi khê thắt lại, đột nhiên bắt lực níu chặt vật áo ông xã, cả người giấu sau lưng anh để cố làm cảm xúc vững vàng trở lại, lòng chỉ muốn rời khỏi đây.

“Câu chuyện Sở tiên sinh tay trắng dựng nghiệp lưu truyền rộng rãi, làm sao có thể không biết?” Ông xã phát hiện tôi khác thường liền ôm lấy tôi, sau khi giúp tôi giải vây lại hơi căng thẳng, hình như đang suy nghĩ cái gì.

Tôi không nhìn được phản ứng của Sở Diệc Nhiên, chỉ nghe thấy anh ta nói, “Tôi cũng biết một cô gái, tên là Mạc Lệ Hoa...” Lúc lại mở miệng, giọng anh ta kéo dài, loáng thoáng để lộ ra sự thăm dò nào đó, “Thậm chí... Lúc tôi và cô ấy chia tay, cô ấy cũng lớn độ cô bé này.”

“...”

“Thế sao?” Ông xã hình như đã nghĩ xong, không tránh không né, rồi anh cười một cách máy móc, “Không có hứng thú cho lắm.”

“...” Tôi tiếp tục yên lặng.

Cảm giác được hai người đàn ông vĩ đại này đang giằng co, dường như đang che giấu một ngọn lửa khó phát hiện nào đó.

“Này...”

Giản Hạo đột nhiên mở miệng. Lúc này tôi mới nhận ra hắn còn chưa bỏ chạy mà vẫn an thần tựa ở bên kia, giờ còn đang nói chuyện với tôi.

A? Đúng ở vị trí này tôi có thể nhìn vào mặt hắn, không trả lời.

“Dây giày tuột rồi.” Hắn nhìn tôi với vẻ nghiêng ngả.

Tôi dừng một chút, bỏ ra mấy giây nghĩ xem hắn là đang dọa tôi hay đang nói thật, còn có chủ nhiệm đang phát ra ao ước được bỏ chạy ở kia nữa.

Vì vậy tôi đột nhiên cảm thấy áp lực gấp đôi, tự nhiên không biết nên làm gì.

Ông xã hơi lùi lại, cúi đầu nhìn, sau đó ngay trước mặt mọi người, dưới sự yên lặng, anh ngồi xổm xuống trước mặt tôi một cách rất tự nhiên, cẩn thận giúp tôi buộc dây giày, cột chặt lại, rồi đứng lên.

“...” Tôi kinh ngạc nhìn anh, đầu óc trống rỗng.

Nhưng mà từ đầu đến cuối anh rất tự nhiên, chỉ nhìn tôi kiên định. Tôi không cách nào dời ánh nhìn khỏi đôi mắt anh, tôi có thể nhìn được đáy mắt anh đang viết câu mà anh từng nói với tôi...

Mạt Lị, xin em tin tưởng rằng anh yêu em.

Việc đó giúp tôi lấy lại năng lượng ngay lập tức, mắt hơi ướt, kí ức dần dần quay lại...

Mấy giây sau, dường như anh đã hài lòng với những gì vừa nhìn được, bèn khôi phục lại vẻ mặt vô cảm thường ngày của mình, xoa đầu tôi, mở miệng nói, “Nói cảm ơn bạn đi.”

Tôi nói theo phản xạ có điều kiện, “Cảm ơn.”

Sau đó anh vẫn oai hùng, lại mở miệng, “Nói hẹn gặp lại với hiệu trưởng.”

“Hẹn gặp lại.”

“Nói tạm biệt bác Sở đi.”

“Tạm biệt...” Bác Sở?... Ai?

Sau đó anh mới thản nhiên kéo tay tôi đi, còn lễ phép gật đầu với mọi người, cũng không e ngại mà trực tiếp lôi tôi xuyên thẳng qua khoảng trống giữa thầy hiệu trưởng và Sở Diệc Nhiên.

Tôi vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt không phục của Sở Diệc Nhiên, cũng không tránh nổi ánh mắt ấy. Lúc đi ngang qua Sở Diệc Nhiên thì nghe thấy ông xã nói bằng loại giọng trầm trầm đe dọa, “Anh cũng biết, Mạt Lị đã là vợ tôi rồi.”

Sau đó tôi mơ mơ màng màng đi theo anh, đằng sau còn mấy bộ mặt xa lạ, xúc động nghĩ... Tôi còn chưa chào tạm biệt chủ nhiệm mà! >

25. Chương 25

Tuy nói là đỗ xe trước cổng trường nhưng chính xác thì là ở ngã rẽ trước cổng trường, tránh được sự giám sát và điều khiển của trường học.

Lúc này xung quanh không có người, thêm bóng cây rậm rạp nữa nên chẳng có ai để ý.

Tôi ngồi trong xe uống rượu, cảm thấy không vui, uống rượu với thích uống rượu không giống nhau. Vị rượu đỏ rất nhạt, tôi không thích uống loại rượu này, giờ bị bắt uống như vậy cũng là một loại tra tấn.

“A...” Uống thêm hai ngụm mà vẫn thấy không thích, bèn ôm chai rượu, nhìn ông xã bằng đôi mắt long lanh, “Tại sao phải uống rượu?”

Ông xã nhếch miệng, đương nhiên cảm xúc càng thả lỏng dần, “Đêm qua thì không có phản ứng gì, nhưng mà buổi sáng uống một chút xong, sau khi lên giường nằm lại cảm thấy khó chịu, thêm những chuyện lúc sau nữa, anh đoán không thể bỏ qua thứ đồ chơi này.”

“À...” Tôi vội rót thêm hai phần, mắt thấy anh cũng chưa khởi động xe mà đang chăm chú nhìn tôi... Dừng một chút, không hiểu sao hơi nóng, sờ sờ mặt, ai da, đều là vợ chồng già cả rồi, còn nhìn cái gì chứ...

“Khụ,” Tôi háng giọng, “Ông xã, anh không khởi động xe à?”

“Anh uống rượu.”

“?”

Nhìn nhau...

Nhìn nhau...

Đúng rồi, không cho phép lái xe trong tình trạng say xỉn... Tôi tiếp tục hỏi, “Thế xe này ở đâu ra?”

“Tiểu Chí lái tới, tiện thể bảo cậu ta đem theo chút rượu luôn.”

“À.” Tôi gật đầu, miệng cũng khô đắng dưới ánh mắt nóng rực của anh, cảm thấy ánh mắt hiện tại của ông xã khá là lạ, nóng quá mức rồi. Ngược lại ít nhiều cũng có lúc tương tự, hừm... Tôi cố gắng nhớ lại một chút, hình như trước khi anh đề tôi trong đêm tân hôn, anh cũng nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy...

Nghĩ tới cơ thể hiện tại của bản thân thì tự nhiên lại thấy xấu hổ, bèn ôm chai rượu, tính né tránh ánh mắt của anh... Chỉ là hành động tránh né của tôi sợ sẽ làm anh nghĩ lung tung nên lại ngẩng đầu nhìn anh, lặp đi lặp lại mấy lần mà vẫn không nói được lời nào, ma xui quỷ khiến lại khiến tôi hỏi một câu, “Ông xã à bệnh trĩ của anh có chuyển đến khi lớn không?”

Nhìn nhau...

Nhìn nhau...

Tôi cười khan một chút, nhấp một ngụm rượu đỏ để che giấu.

Nhưng anh lại không bạo phát như lần trước, một lúc sau mới chậm rãi nhích lại gần tôi, sau đó duy trì một khoảng cách mập mờ, tựa vào ghế bằng một tư thế rất dụ người, bỗng dưng nói, “Em nhìn là sẽ biết thôi mà, đúng không?”

“Phụt ~ khụ khụ khụ!”

Tôi vì ngăn mình phun ra ngoài mà bị sặc không nhẹ.

Ông xã thở dài, vỗ nhẹ sau lưng tôi, giúp tôi thuận khí. Chỉ là sau khi cất chai rượu trên tay tôi rồi, tay anh vẫn chưa di chuyển, vẫn tiếp tục đặt trên lưng tôi. Chậm rãi nâng tôi lên ngồi đối diện anh, anh nhìn tôi bằng đôi mắt sáng ngời, dường như đang nhìn hình ảnh anh biết rõ và nhớ nhung, ánh mắt từ từ trở nên dịu dàng mà nồng nàn.

“Nhìn... Nhìn gì thế?”

“Mấy ngày nay anh còn chưa nhìn em cho kĩ.” Anh tự nhiên nói băng quơ một câu, mắt cứ nhìn tôi như không nở rời xa.

Thật ra tôi cũng không phản đối anh nhìn tôi, nhưng mà khoảng cách gần như vậy, tôi sợ những khuyết điểm sẽ lộ rõ hơn...

“Em thật sự chẳng thay đổi gì cả.” Anh nhẹ nhàng nói.

“Chả thế thì thế nào?” Tôi lườm anh một cái, “Cùng là một người, đương nhiên là như nhau rồi.” Cũng khó trách Sở Diệc Nhiên có thể nhận ra... Có lẽ đầu anh ta vẫn nhớ tôi chẳng...

“Sao?” Biểu lộ anh đột nhiên trầm xuống, “Vợ à, em thất thần...”

Dứt lời, anh nhẹ nhàng vuốt lưng tôi, vuốt đến mức da gà tôi đã nổi đến tận mặt rồi.

Tôi không tránh, khuôn mặt này của ông xã tôi quen quá rồi, quen đến mức không nở từ chối anh. Anh lại nhẹ nhàng hôn tôi, từ từ, tiếp tục triền miên.

“Chúng ta chờ một chút.”

“Sao?”

“Chờ em lớn lên...” Giọng anh khàn khàn, cực kì mê hoặc.

A! Mặt tôi đột nhiên đỏ lên, xúc động nghĩ, bình thường khi anh gọi vợ của anh... chính là ám chỉ... -_-|||

“Hừ!” Tôi nặng nề hừ một tiếng, tâm trạng nháy mắt trở nên phức tạp, hừm được rồi, biến trở lại cũng tốt... Tôi đây quay về bán cà phê.

“Đến đây.” Anh nhìn tôi, đột nhiên vỗ đùi.

“À?” Tôi hưng hăng rót một cốc rượu, sau đó ngồi xuống trên đùi anh, quay một góc 45°, hồn nhiên, “Như thế không tốt à.”

Người đã ngồi vững vàng thoải mái thoải mái trong lòng anh, lại đưa anh chai rượu, hai tay choàng qua thắt lưng để ôm anh.

Anh đặt chai rượu lên, sau đó cũng ôm tôi, cái cằm nhẹ nhàng đặt ở trán tôi. Tôi cảm thấy hô hấp của anh cũng ổn định dần, thở dài, nhắm mắt lại.

“A, cảnh sát ngu ngốc nhất định sẽ nói anh dụ dỗ thiếu nữ vị thành niên.”

Cảm nhận được anh khẽ hừ một tiếng, “Trở về thời thiếu nữ rồi mà vẫn còn nóng nảy.”

“Hừ, ông bác quái dị!”

Anh là hừ khê, “Cái người trước kia quần lầy anh nói “vẫn muốn” là ai?”

“...” Là em...

“Giả vờ không cẩn thận xông vào toilet, nhìn lên anh tắm rửa là ai?”

“...” Là em...

“Lúc anh làm việc, mặc áo ngủ trong suốt cố ý đi tới đi lui trong phòng là ai?”

Là em... >

26. Chương 26

Lúc tỉnh lại, tôi đang nằm trên một chiếc giường to có chút xa lạ ở căn nhà tạm thời kia, màu cam vàng tươi đẹp đặc trưng của hoàng hôn xuyên qua bức màn, một đám mây ngũ sắc phản chiếu trên tấm gương, bầu trời chiều xanh xám pha chút hồng, lộ ra vẻ mỹ lệ mê hoặc người...

Chạng vạng, căn phòng tĩnh lặng tựa như đã chết.

“Ông xã...”

Tôi mơ mơ màng màng gọi, trong miệng vẫn còn vị rượu đỏ, họng khô rát, có chút khát, ngồi trên giường một lúc vẫn không thấy ai đáp lại.

Nhú mào, anh không ở đây sao?

Ông xã ôm tôi về từ bao giờ, tại sao trở về đây, tôi đều không có chút ấn tượng nào, thậm chí cái câu cuối cùng ông xã nói với tôi đó, rốt cục là nằm mơ hay là sự thật, tôi nhất thời không phân biệt được, cực kì lẫn lộn.

Trước khi bước vào phòng vệ sinh tôi có chút do dự, sau đó nhắm mắt lại đẩy cửa ra ~ lúc nhìn vào gương, trông thấy khuôn mặt vẫn ở lúc mười bốn mười lăm tuổi, cũng không thể nói là thất vọng hay thế nào, nhất thời trong lòng bách vị tạp trần*, cũng không biết mình nghĩ gì.

(* trăm vị lẫn lộn)

Thở dài, đánh răng rửa mặt.

Sau khi chuẩn bị xong, tôi vòng qua vòng lại mấy vòng trong phòng vẫn không thấy ai, đến John cũng không quay lại, tên kia bình thường thì không cảm nhận được sự tồn tại, nhưng dù sao thì cũng là tên nhóc biết làm điểm tâm, tôi sờ sờ cái bụng rỗng tuếch, cảm thấy dạ dày hơi khó chịu.

Ông xã sau khi nhỏ đi thì đổi số điện thoại, tôi còn chưa học thuộc lòng, mắt thấy ba lô đặt trên salon, thế nên muốn lấy điện thoại ra gọi cho anh. Tôi thấy có mấy cuộc gọi nhỡ, lại nhìn người gọi, toàn bộ đều của Tô Đình.

Giờ mới nhớ ra cái tai họa sáng nay xảy ra trong trường học, da đầu hơi run lên, lại nhớ đến ông xã sau khi khôi phục đáng tin cậy hơn tôi nhiều, chắc là đi xử lý chút vấn đề công hoặc tư nào đó, cũng không vội tìm anh, vì thế ần nút gọi đi, đến chỗ để rượu ở gần phòng khách rót cho bản thân một chén nước.

“Cái đồ hoa phá hoại nhà cậu khỏe nhỉ! Chết ở đâu rồi? Giờ mới nghe điện thoại!” Tô Đình mở miệng không chút khách khí, không thể nhìn ra bộ dạng tấm gương mẫu mực cho người khác.

Tôi chợt cảm thấy buồn cười, “Xin đừng xâm hại một đóa hoa đẹp như tở, cảm ơn.” Sau khi cảm ơn xong mới nói, “Vừa ngủ dậy.”

“Cậu còn ngủ được!”

“Làm sao thế?” Tôi uống một ngụm, sau đó dừng một chút, “Cha của cậu không phải đá tở ra khỏi trường đó chứ...” = =

“Cha tở hỏi người đàn ông đón cậu hôm nay là ai.”

“À?” Cái này... chuyện riêng a, tôi đổ mồ hôi đổ mồ hôi, “Cậu trả lời thế nào?”

“Tở nói tở không nhìn được mặt thì làm sao biết được đó là ai.”

Đổ mồ hôi... Tô Đình ngài thực có quyền thế = =

~“Là Hàn Lượng nhà các cậu?”

“À?”

“Tôi qua lúc anh ta đuổi bọn tở đi, còn chưa khôi phục đâu, tở thấy sáng nay anh ấy không đi học, hơn nữa cha gọi điện cho tở, với bộ dạng này của cậu thì còn quen được người đàn ông nào khác nữa... Hàn Lượng rồi.”

“... Ừ.”

“A, chúc mừng!” Tuy giọng Tô Đình có chút thất vọng, nhưng cũng không thiếu thành ý, đoán chừng chắc là không nỡ mất đi học trò ưu tú như Hàn Lượng, lại thấy cô ấy nói tiếp, “Cha tở còn hỏi cậu là ai.”

“Cái gì?”

“Cha tở nói, với tư cách một hiệu trưởng, trường học không thể nhận một học sinh tư liệu không rõ ràng, chuyện này khiến ông ấy thấy không được thỏa đáng.”

“Hả? Việc này không phải trước khi nhập học đã nói xong rồi sao? Sao giờ ông ấy lại nhắc đến tở?”

“Tở cũng hỏi rồi, ông nói là Sở tiên sinh hỏi.”

“...”

“Mạt Lị, ai là Sở tiên sinh?”

“...”

Cô ấy đại khái nhận ra sự do dự của tôi, đột nhiên ồn ào, “Có phải cậu gặp người quen không? Nhận ra cậu rồi? A? Lẽ nào là mối tình đầu?”

Xúc động...

Tôi đoán câu cuối cùng chắc là Tô Đình nói đùa thôi, hôm nay uống nhiều quá, đầu óc linh hoạt hơn nhiều...

“A.” tôi nắm chặt cốc nước, “Là bạn học cũ, trước kia từng có chút việc...” Tôi cũng không muốn dây dưa quá nhiều ở vấn đề này, lại hỏi, “Cha cậu chắc không để lộ ra cái gì chứ?”

“Đương nhiên, ông ấy dùng chiêu chuyện riêng khó nói, từ chối.”

“A.” Tôi thở dài, ngẫm nghĩ rồi nói với cô ấy, “Tô Đình...”

“Hả?”

“Cậu giúp tở xin nghỉ vài ngày với hiệu trưởng được không?”

“Được.” Cô ấy cũng không hỏi nhiều, ngược lại cũng trấn an tôi, “Mặt Lị này, Hàn Lượng nhà các cậu đã biến như cũ, cộng thêm cái bé đáng yêu kia cũng đã khôi phục, cậu có hi vọng lớn đấy, rất lạc quan. Thật sự nếu không được cũng đã có chồng nuôi, lúc nuôi bộ ngực lớn lên, đảm bảo sẽ giúp anh ấy duy trì cảm giác mới lạ. Bây giờ rất thịnh hành chuyện tình yêu già trẻ, không cần lo lắng.”

“...” Tôi cười lớn, biết rõ Tô Đình là lo tôi không biến về được, sợ tôi nghĩ ngợi lung tung, rồi cười nhẹ, “Cảm ơn cậu.”

Sau khi cúp điện thoại, trong lòng không hiểu sao có chút hoảng loạn, tránh cũng không được, mới ép mình đổi mặt với những suy nghĩ trong lòng...

Tôi biết, ngoại trừ vấn đề biến nhỏ đi, kỳ thật còn quan hệ với Sở Diệc Nhiên, giống như là ký ức ở sâu trong lòng bị chạm vào, hại tôi trở tay không kịp.

Có một thời gian dài, tôi đều tìm kiếm bóng dáng của anh ta trên đường, lúc đó đầu lúc nào cũng nhớ về hồi ức hai người ở bên nhau, nhớ tới cuộc sống của anh, nghĩ đi nghĩ lại, lòng dễ dàng chua xót.

Ở những năm tôi không có người làm bạn, những thói quen này đã ngấm quá sâu vào tận xương tủy, tôi không cách nào bỏ được.

Chỉ là tôi và Sở Diệc Nhiên cũng chưa từng bắt đầu, cũng chưa từng thổ lộ, mấu chốt nhất, tôi đã là Hàn phu nhân, tôi yêu Hàn tiên sinh. Anh ta chung quy chỉ là khách qua đường.

Chính là bởi vì như thế, tôi mới không cách nào hiểu được vì sao bản thân lại vô thức trốn tránh ánh mắt Sở Diệc Nhiên, cũng không đủ thản nhiên, nhất định chú ý.

Tôi cảm ghét bản thân như vậy.

Vẫn cau mày, lại nghe được tiếng mở cửa, tôi vội buông cốc nước, chạy ra đón, quả nhiên là ông xã.

Vừa muốn nhào tới, không biết từ nơi nào truyền đến âm thanh quen thuộc, “&%\$@!...”

Tôi dừng một chút, nhìn ra sau lưng ông xã thì không thấy gì, bên tai vẫn tiếp tục bị tiếng nói trẻ thơ thu hút sự chú ý, “Ot ot ot...” Tiếng động đó duy trì một lúc, sau đó chuyển thành tiếng phổ thông tôi cực kì quen thuộc, “Hàn đại ca!”

Lúc tôi mới chậm rãi chuyển ánh mắt xuống

Jo... John?

Nhìn đứa bé lại nằm trong một chiếc áo T-shirt cỡ lớn kia... Tôi dường như nghe được tiếng cảm mình rơi xuống...

John!?

Tôi cực kì kinh ngạc, tôi, tôi lại bỏ qua màn hài kịch nào rồi?!

Khuôn mặt ông xã bình tĩnh, vẫn vô cảm như trước, John run lên xông đến, dang tay ra giống như gà con ngăn cản điều hâu, bộ hấn đang mặc hấn là bộ đồ mặc lúc sáng, lưng tung buộc lại, giống như pháp sư che bắp chân, không mặc quần, không hiểu chim con có bị hở không... = =

Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó tưởng tượng.

Thấy ông xã vẫn không mở miệng, John bắt đầu sốt ruột, nhìn tôi, cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu vểnh lên, bộ dạng cần giúp đỡ, “Đại ca đang tức giận!”

Tôi vốn muốn nói gì, ông xã lại nhìn tôi, dừng một chút, sắc mặt căng cứng mới buông lỏng, vện vện dịu dàng nói với tôi một câu, “Có đói không?”

Tôi vô thức gật đầu.

Ông xã a một tiếng, nhìn tôi thật sâu, vẻ mặt lại dịu dàng một chút, “Để anh nấu cho em.” Sau đó xoay người đi vào bếp.

“...” Nhìn bóng lưng anh, lòng tôi có chút đau đớn, ông xã cũng không phải tức John, anh chỉ là sợ bị biến lại, còn không muốn tôi lo lắng.

“Hàn đại ca!”

John lại điên loạn muốn chạy lên ôm đùi ông xã, tôi nhẹ nhàng vượt lên chặn trước mặt hắn, nhú mào, “Anh lại ăn lung tung cái gì rồi?”

John méo miệng, “Tôi không ăn bánh ngọt.”

“...”

Khuôn mặt bánh bao thịt uất ức giống như sắp khóc, “Thật sự không ăn!”

.

.

Hai ngày liền tôi đều ở trong nhà với ông xã, John vì nịnh anh, bận đến bận đi ở trong nhà, John với ông xã gần như có một loại tình cảm như chim non với chim mẹ, nhất định sẽ có ngày tôi làm rõ chuyện này.

Ông xã vẫn đang bận gì đó, sau khi xem xong, tôi biết anh là đang chuẩn bị sẵn cho lần biến nhỏ về sau, đơn giản là gọi điện thoại cho bố mẹ chồng giải thích, sau đó xem tin tức, ngày đêm gõ máy tính.

Tôi có chút đau lòng.

Từ lúc anh biết John lại biến trở về, cũng không cần tôi uống rượu nữa.

Tôi không cách nào khác, ngoại trừ liên tục ăn đồ ăn giống đêm đó, liên vụng trộm đến quầy rượu uống rượu.

Tôi muốn, dù không duy trì được lâu cung được, có thể dùng thân thể an ủi anh.

o()o ...

A, tôi ghét nhà mình bị khí áp thấp.

Tôi đoán ngày đó là John gọi điện thoại cho anh. Tên nhóc kia đơn giản giải thích sự kiện xảy ra trong ngày, đồng thời nói, hắn trong lúc đang sửa sang công cụ làm bếp, đột nhiên cảm thấy khó chịu, liền phát hiện miệng lưỡi đắng khô giống hết lúc trước, sau đó liền trốn sang một bên, lại trải qua ác mộng kia một lúc nữa.

Lúc này cửa tiệm là đang mở, không biết liệu có vị khách nào bước vào, sẽ phát hiện ra tất cả.

John đành gọi cho ông xã xin trợ giúp. Ông xã vì thế nên mới đưa tôi về, sau đó đi đến đón John. Tôi đoán ông xã cuối cùng là mặt đen sì đi đón John. Cho nên hắn đoán bản thân đã gây thêm phiền phức cho ông xã, mới một lòng đi lấy lòng anh.

Đây là lạc đề rồi, quan trọng là hai ngày nay ông xã ngủ không ngon, có lẽ căn bản không ngủ được, mãi đến nửa đêm vẫn còn trần trọc, lại cẩn thận từng li từng tí sợ đánh thức tôi, khiến lỗ mũi tôi cũng chua.

Anh thật sự không chịu được nữa, liền rời giường đến ban công uống rượu.

Mà tôi, lại nằm trên giường giả vờ ngủ.

Thật ra tôi vẫn là kiểu người đa sầu, cha mẹ li hôn cũng được, bị bạn bè bỏ rơi cũng được, thậm trí ở trước mặt người tôi từng thích cũng không sao, tôi cũng quen rồi.

Chỉ cần nghe được một từ khó nghe, tôi cũng sẽ ra vẻ không quan tâm, kì thật là người nhẫn nhục chịu đựng, cũng không biết bản thân đang sợ cái gì.

Ngày đầu tiên tôi nằm bên ông xã trần trọc cả đêm, cho rằng anh sẽ ôm tôi một cái để thực hiện ý đồ giải tỏa.

Ngày hôm sau tôi mặc anh một mình ra ban công uống rượu, sợ hãi chuyện sẽ nhỏ đi.

Tôi cảm giận nghĩ rằng có lẽ thể chất người ngoại quốc không giống với chúng tôi.

Ngày thứ ba nhìn ông xã ra vẻ không có chuyện gì xảy ra, bộ dạng thoát nhìn cũng không quá tồi tệ, hơn nữa còn mặc tạp dề nấu cho tôi một bàn thức ăn ngon, mà tôi thì mất hết tinh thần, quầng mắt thâm bởi vì trễ lại mà biến mất cũng quay lại, rốt cục lúc ông xã lần thứ ba trở mình đã bộc phát, bật dậy bò xuống mở đèn lên, chướng mắt chướng mắt...

Cũng không chờ thích ứng xong, đã tóm gối hung hăng đập vào người anh, rống to, “Hàn Lượng anh là đồ con rùa!”

Một bụng tức giận không có chỗ phát tiết, cũng không biết lấy sức ở đâu, liều mạng kéo cổ áo của mình ra, kéo đến khi áo ngủ tuột xuống, lộ cả bầu vú tròn tròn, lòng thầm nghĩ dù sao cũng không ngủ được

~Bộ dạng hi sinh anh dũng: “Anh tới đi!”

Lại còn có một chiếc cúc không biết điều đứt ra, đập thẳng vào trán anh.

Ông xã vốn đã thích nghi với ánh sáng, hẳn là bị chiếc cúc kia đập vào khiến lờ mờ, sững sờ híp mắt nhìn tôi, tôi gặp ánh mắt kinh ngạc kia, không hiểu sao có chút xấu hổ, kéo áo trở lại, cả người nhanh như chớp đã chui vào trốn trong chăn.

Một lúc trầm mặc...

Rồi bên tai tôi xuất hiện tiếng cười khẽ trầm trầm, ấm áp của ông xã.

Tôi quần bách đến không biết nên làm gì cho phải.

Tôi sao lại có thể bắt đóa anh đào của mình ra gặp người khi chúng chưa trưởng thành chứ? Chẳng phải sẽ khó coi lắm sao...

Sau một khắc, tôi cảm thấy mình được anh ôm thật chặt, sau đó anh mới nói ra nỗi lo sợ trong lòng mình, “Anh lần nào cũng mơ thấy mình bé đi.”

“Hm...”

“Em bây giờ còn nhỏ quá.” Anh tựa vào cổ tôi, hô hấp rõ ràng hỗn loạn, “Sợ em bị thương.”

Tôi méo miệng, lòng cũng cảm thấy tủi thân, mạnh mẽ ngẩng đầu cắn vào mũi anh một cái, “VẬY anh cũng không thể cả đời không ngủ! Anh nói vợ anh đây cũng là người cực kì thông minh, hai ngày nay anh không ngủ anh nghĩ có thể gạt em sao? Anh cho rằng anh không ngủ em có thể ngủ ngon à? Anh không phát hiện ra hai quầng thâm ở mắt em sao?”

Anh ôm tôi thật chặt, tôi càng nghĩ càng giận, “VẬY anh không đau lòng à? Không khó chịu à? Không thể ngủ ngon à?” Nói xong, tôi bỗng dịu dàng, “Thật ra anh vẫn không tin em... Đúng không?”

“Hả?”

Tôi hít một hơi thật sâu, “Tin rằng em yêu anh.”

“...” Anh rõ ràng hơi giật mình, ánh mắt đột nhiên sáng rực nhìn tôi, vươn tay dịu dàng vuốt tóc tôi, sau đó, anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán tôi.

Toàn bộ đều không cần nói gì thêm.

Cũng không biết đã ngồi dưới ánh đèn bao lâu, lưng tôi dựa vào chỗ hõm trên vai anh, vuốt ngón tay anh, đột nhiên nói, “Anh nói lại lần nữa đi.”

“Sao?”

“Nói em bây giờ vẫn còn nhỏ.”

“Em bây giờ vẫn còn nhỏ.”

“Sợ em bị thương.”

“Sợ em bị thương.”

“...” Hm, tôi giật mình, “Lưu manh!”

27. Chương 27

Hôm sau khi mở mắt ra, tim tôi vô duyên vô cớ đập thành thạch, bị một loại cảm xúc khó hiểu hù dọa, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện chính là tìm ông xã, phát hiện người không ở đây, liền hoảng hốt chạy đi tìm.

Vừa nhìn thấy anh cầm cái thìa đảo qua đảo lại trong bếp, vẫn trong bộ dạng trưởng thành, tôi mới nhẹ nhàng thở ra, ôm anh thật chặt từ phía sau.

Phải ngửi được mùi hương của anh tôi mới hơi an tâm, ban nãy tôi nằm mơ, anh vốn yêu thương tôi rất tốt, cũng không biết làm sao, cuối giấc mơ anh lại vô cảm nói với tôi, Mạt Li, hai ta ly hôn đi.

Dù biết đó chỉ là mơ, nhưng ý nghĩ này khiến tôi không tài nào hít thở được. Trong lòng cũng có chút hoảng hốt, thời gian đã trôi qua lâu như vậy, lẽ nào trong tiềm thức tôi vẫn còn mơ hồ sao?

Tiếng sỏi bọt của nước chân trứng đã sôi vang lên.

Ông xã vặn nhỏ lửa, quay người, có lẽ là vì tôi đột nhiên thân mật lấy lòng anh nên anh khom người sờ trán tôi, hỏi, “Làm sao thế?”

Tôi lắc đầu, cũng không biết vì sao trong đầu lại xuất hiện ý muốn làm nũng, cả người chui vào lòng anh.

Ông xã đương nhiên cũng từ chối, nhúu mày ngẫm nghĩ, đại khái cảm thấy nên giải thích với tôi, lại nói “Hôm qua anh có ngủ rồi.”

“... Ừa.” Tôi khẽ lên tiếng, trong lòng ấm áp, biết anh sợ tôi lo lắng, dứt khoát đá vắn đề nhỏ nhặt này bay khỏi đầu, nhớ ra mình chưa đánh răng, mỉm cười, cố ý há miệng hà hơi vào mặt anh.

Anh buồn cười gõ trán tôi, “Uống lộn thuốc à?”

Hừ.

Giờ tôi mới thấy sàn nhà lạnh lạnh, dứt khoát giẫm lên chân anh, anh cúi đầu nhìn rồi cởi dép mình rồi ra, một đôi chân to giẫm trên đất, lại cúi xuống cầm dép lên, giọng nói ra lệnh, “Đi vào.”

Tôi dừng một chút, mở miệng theo thói quen, “Thế này không tốt à?” Sau đó sung sướng đi dép, mạnh mẽ ôm bả vai anh, vốn muốn nói ông xã anh thật tốt, kết quả mở miệng lại biến thành, “Ông xã anh không có bệnh phù chân thật tốt!”

“...”

“...”

Khụ, ánh nắng sớm chiếu lên khuôn mặt đẹp đẽ của ông xã thật đẹp, tôi bỗng dưng ngôn tình* rồi, nhắm mắt lại muốn hôn môi.

(* ngôn tình đại loại là có cảm xúc, có tình cảm,...)

Ông xã anh bây giờ hãy để em làm heo mẹ, để em sinh cho anh mười đứa con đi!

Ông xã anh tới bỏ nhào em đi, bỏ nhào em đi!

Ông xã! Come on! > ~)

Chính trong lúc đang tình nùng ý mật* đó, xuất hiện một giọng nói trẻ con không thân thiện, “Cho đi nhờ!”

(* tình ý dày đặc)

Cúi đầu nhìn thấy Johnie đang xách ghế đầu, đã tự động lách qua tôi và ông xã, đặt ghế xuống trước bếp, tự bò lên ghế, cầm cái thìa, sau đó về mặt cảm giận mà nói, “Trứng sắp chảy rồi đó, ngu ngốc!”

Ông xã: ...

Tôi: ...

Tôi thoáng nhìn đồng hồ, rõ ràng dậy sớm quá rồi, cầm remote chuyển kênh, không tìm được kênh nào hay hay, dù sao từ lúc tôi nhỏ đi, tất cả tin tức đều không được coi là tin tức nữa... = =

Quay đầu lại vụng trộm nhìn ông xã, anh đại khái bởi vì lại trải qua thêm một buổi tối nữa mà không gặp phải bi kịch như John, tâm tình hình như hồi phục đôi chút, có lẽ là... ngậm bồ hòn làm ngọt rồi?

A, tôi thấy anh tiêu nhanh diệt gọn bữa sáng, sau đó vào phòng thay quần áo, lúc đi ra còn cầm theo túi, dường như là muốn ra ngoài, mở miệng, “Đi đâu thế?”

“Về công ty một chuyến.”

“À.” Không lo sẽ bị biến nhỏ đi sao? Những lời này tôi không dám nói ra, nhưng mà tôi đoán trong cái túi ông xã đang cầm kia hẳn có quần áo trẻ em, có chuẩn bị là được rồi, cái tên Johnie bị kịch kia an vị trên sofa xua tay, “Đi sớm về sớm.”

Anh đứng ở trước cửa híp mắt nhìn tôi, bất ngờ nói, “Đến đây.”

Tôi liền nhảy lên, vừa đến trước mặt anh anh đã cầm tay tôi kéo lại gần, hôn vội tôi một cái, vào miệng.

Cuối cùng tôi cũng đạt được mục đích của mình, tôi dừng một chút, lại cười cười, hỏi anh, “Anh thật sự không cảm thấy mình đang phạm tội à?” Bởi vì tôi không thấy bản thân, anh cũng không còn nhỏ nữa, cho nên với tôi không có gì bất đồng, chỉ là thỉnh thoảng lại có ý niệm quái đản “em là trẻ vị thành niên” xuất hiện trong đầu, tăng thêm cảm giác mơ hồ.

“Có vị trứng chần nước sôi.”

“À...” Không tính là câu trả lời trực tiếp.

“Chờ anh về.”

“Dạ!” Lại chuyển chủ đề, tôi méo miệng, lại hôn anh một cái thật nhanh, “Cho anh thêm vị xì dầu.”

Ánh mắt anh nhìn tôi sáng rực, đột nhiên không hiểu sao lại trừng tôi, rồi đi ra ngoài.

Tôi bị anh trừng xong giống như lọt vào sương mù, nhún nhún vai, quay lại ghế

~Thật sự là không có làm gì a... >

28. Chương 28

Nhưng mà lặp lại rồi, không phải sao?

Hồ hấp của tôi ghen lại, những lời này là có ý gì?

Cái gì lặp lại?

Tôi phát hiện anh ta bỗng nhiên nhìn thấu ý nghĩ của tôi, biết rõ vì sao tôi cuối cùng lại quay lại trường học, sau đó tôi lại phát hiện ra hành vi của tôi cũng thực hài hước, thực tế là ở trước mặt một người đàn ông cùng độ tuổi lại ngồi với thân phận một thiếu nữ.

Từ khi mới bước vào đến giờ vẫn có những người lén lút nhìn tôi với anh ta, hẳn là dùng loại ánh mắt khinh bỉ theo dõi chúng tôi?

Khuôn mặt ông xã lại thỉnh thoảng xuất hiện trong đầu...

Vì sao gần đây tôi cứ cảm thấy mình không đủ thông minh, xinh đẹp? Theo cách nói phổ biến nhất hiện tại thì là, thanh tú có thừa, xinh đẹp chưa đủ. Tôi cũng rất muốn biết trong mắt người khác tôi và anh như thế nào.

Cái thứ tình cảm này áy mà, có khi không phải cả hai lưỡng tình tương duyệt là có thể thuận thuận lợi lợi ở bên nhau đến đầu bạc răng long, có quá nhiều thứ khác quá nhiều suy nghĩ của hai bên, tiền bạc nhà ở con cái, cứ liên tục xuất hiện, khiến tình yêu mất dần đi.

Chỉ là trước khi tình cảm của tôi và Hàn Lượng dần biến mất, câu nói đầu tiên của mọi người hầu hết đều là, chồng cô sao lại yêu cô?

Tôi biết thật ra bạn họ đang nói, chồng cô không cần phải yêu cô, không có khả năng sẽ yêu cô.

Tôi không biết trả lời ra sao, cũng cười hùa theo rồi chuyển sang chuyện khác.C

Có một số việc cười một cái, cũng chưa chắc đã bỏ qua được, nó vẫn được giấu ở đó, cuối cùng vẫn phải để ý đến.

Cho nên tôi thường vừa nơm nớp lo sợ, vừa thoải mái nhận sự chăm sóc anh dành cho tôi.

Võ đã mở lại sứt* thôi.

(* hỏng cũng hỏng rồi, không cần giữ nữa)

Tôi lại nghĩ tới lúc mùa đông sợ lạnh, hai người vừa nhàn rồi vừa buồn chán, tôi cuộn tròn trên ghế salon bỏ chân vào trong lớp quần áo của anh, anh lại để laptop lên đó.

Rồi cuối cùng, anh sẽ dịu dàng hôn tôi, dịu dàng chạm vào từng tác da thịt của tôi, có lẽ, đây chính là mục đích của anh khi không bật điều hòa rồi.

Có lẽ là để có thể... báo đáp lại trên danh nghĩa sử dụng cơ thể để hài lòng nhau chăng? Anh chủ động ôm đồm tất cả sự vụ lớn nhỏ trong nhà, nấu cơm rửa bát, sau đó đem đồ ăn vặt là tôi đặt trên sàn nhà rồi ăn sạch sẽ.

Còn những khi tôi lỡ đùa nghịch ngu ngốc, đến mức anh không chịu được, cũng sẽ mắng tôi hai ba câu, nhưng nếu so sánh, phần lớn đều là vô điều kiện nhường nhịn tôi.

Cho nên, tôi thường cảm thấy không thật, chỉ muốn giữ cho giấc mộng tuyệt vời này thật lâu...

Cho nên, tôi không dám nói với anh em yêu anh, không dám yêu cầu anh làm gì, không dám có ý kiến gì với anh, không dám để anh phát hiện tôi chú ý anh, không có can đảm nghĩ đến một ngày kia giấc mộng này sẽ kết thúc.

Nhưng mà, quý nhất trong tình yêu, đó là tin tưởng lẫn nhau.

Tôi tình nguyện tin rằng anh là cam tâm tình nguyện chiều chuộng tôi.

Hơn nữa tôi phải tin tưởng, lần này có chuyện xảy ra, chính là để vợ chồng chúng tôi có thể đối mặt với đủ thứ bất an giữa chúng tôi mà thôi, nghe được anh nói yêu tôi rồi, còn cái gì không thể nữa sao?

Nghĩ vậy, tôi đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng Sở Diệc Nhiên, nhìn khuôn mặt đã được chạm trổ qua bao năm tháng kia ~ nếu nói, một ông chồng như Hàn Lượng, phải bỏ qua mối tình đầu là anh ta thì mới có được...

Tôi tàn nhẫn nghĩ, tôi đồng ý.

Tôi khuấy ly cà phê trên tay, nói nhỏ, “Sở Nhiên, sau bao nhiêu năm, nói những lời này với em, anh muốn thay đổi gì đây?” Lại nhìn thẳng vào mắt anh, không tránh không né, trước kia anh đã lựa chọn im lặng, chọn buông tay, cho nên... Trước khi anh kịp trả lời, tôi cười, “Tiếc nuôi quá khứ, là vì hiện tại không tốt... Sở Nhiên, em nghĩ em sống tốt hơn anh.”

Ít nhất tốt hơn trong tưởng tượng của anh trăm ngàn lần.

Sau đó nhìn anh ta thẳng thắn một lần nữa, “Em rất may mắn mới cưới được một người như thế. Không muốn thay đổi gì cũng không biết cần thay đổi cái gì.”

Chỉ sau khi cảm nhận được sự ấm áp, mới hiểu thế nào là lạnh lẽo.

Hàn Lượng là một chiếc lò sưởi, nói gì thì cũng phải ôm thật chắc.

Anh ta hơi ngẩn người, nhìn tôi thật lâu, dường như lại muốn nói gì đó, “A, thế thì tốt rồi.”

Sau đó chúng tôi cùng rơi vào im lặng, lúc anh ta lại mở miệng, ngược lại nói bằng giọng đùa vui, “Anh cũng rất tốt! Sack, em cũng không biết mình bỏ lỡ cái gì đâu.”

Tôi méo miệng, nhớ tới lúc trước luôn cãi cọ với anh ta, cần gì phải ngược ngùng? Biết anh ta dường như đã thay đổi tâm trạng, anh ta lúc này chẳng qua chỉ là bạn bè lâu ngày không gặp thôi, vì thế tôi nhún mày, “Bỏ qua cái gì á? Cái này chẳng phải rõ quá rồi sao, Sở Nhiên anh nhìn mình đi, nếp nhăn cũng dày đến 2 m rồi.”

“... Nhóc con.” Anh ta cũng hiểu không nên phá hủy loại không khí tốt đẹp hiếm có này, không tiếp tục nữa, “Còn chưa sinh sao?”

“Chưa.”

“Sắp quá tuổi sinh rồi đó.”

“Sắp rồi.” Tôi pha trò, “Đợi đến lúc con em ra đời, em sẽ bảo nó gọi anh là ông Sở.”

“Đầu heo.” Anh ta mỉm cười khá nhẹ nhõm.

Tôi lườm anh ta một cái, “Đúng rồi, đã lâu không gặp, anh lên làm ông chủ rồi phải không?”

“À, không như ý cho lắm, nếu không em cho rằng nếp nhăn của anh từ đâu chui ra? Còn em thì sao? Cái gì cũng không muốn, bị người ta nuôi như nuôi heo.”

“...” Lòng dạ hẹp hòi. Chỉ là hiểu kỳ giết mèo, rất muốn hỏi xem vì sao hormone anh ta lại đột nhiên tăng vọt, trước kia còn từng ngộ nghĩnh cùng tôi... Tốt nhất vẫn nên im miệng.

Điện thoại trong túi đột nhiên đổ chuông, nhìn thấy là ông xã gọi, liền ra hiệu bảo anh ta yên tĩnh, sau đó đứng lên, đi đến một bên, ấn nút nghe,

“Điện thoại trong nhà không có ai nghe.” Anh đi thẳng vào vấn đề luôn.

Đổ mồ hôi...

“Ông xã ~” Tôi bực bội gọi anh một câu, hôm nay em rất ngoan đó! Dẹp bỏ hoàn toàn nguy cơ vượt tường rồi, “Anh mau khen em đi.”

“...” Anh dừng một chút, “Đang ở đâu?”

“À...” Tôi dùng một giây để nghĩ, “Ở trường.”

Anh trầm mặc nửa ngày ở phía bên kia, đại khái là đã chấp nhận được chuyện tôi lại chạy về trường học rồi mới nói, “Tan học rồi?”

Tôi cho những gì anh nói chỉ là để tiếp chuyện, “Dạ.”

“Quá...” Giọng anh ngừng lại, ý vị thâm trường, “... yên tĩnh.”

Khó trách người ta nói một lời nói dối cần ngàn lời nói dối khác bổ sung, tôi... “Em... đang trong toilet.”

“Mặt Lị...”

“Á!” Tôi bị giọng nói kia làm cho hoảng sợ, quay đầu lại liền thấy Sở Diệc Nhiên xuất quỷ nhập thần, trừng to mắt về mặt khiếp sợ, lập tức che ống nghe lại. Anh anh anh... anh hại người ta rồi!

“Mặt Lị?” Giọng ông xã trầm hẳn xuống.

“Ông xã.” Tôi giả vờ trấn định, “Những gì anh nghe được em có thể giải thích!” Quay lại trừng mắt với Sở Diệc Nhiên đang mỉm cười vô sỉ kia một cái.

Ông xã lại im lặng một lát, “Vậy giờ em nói với anh ta.”

“Nói gì?”

“Tự nghĩ đi!”

Nói...

Tôi ngẫm nghĩ, được rồi, tôi nói, “A ~ Sở Diệc Nhiên, đây là nhà vệ sinh nữ mà!”

Ông xã: ...

Sở Diệc Nhiên: ...

Tôi gương cười một cái, ngẫm ngẫm, chân thành hỏi ông xã, “Ý anh là muốn em nói anh ta người em yêu là anh sao?”

“Hừ.”

“Hừ...” Tôi học anh.

“Ở đâu?” Anh lại hỏi tôi.

Lúc tôi mới bước vào còn đặc biệt chú ý tên tiệm này, vừa nhớ lại, đang muốn báo cáo, lại cảm thấy nóng người một cách kì quái, trong tiệm còn mở điều hòa, tiếp đến là một loại cảm giác miệng lưỡi đắng khô quen thuộc.

Lòng tôi nghe được tiếng bộp bộp.

Lập tức dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai chạy vào toilet.

Sau khi tự giam mình trong một gian, nhanh chóng báo cáo địa điểm với ông xã qua điện thoại, còn nói rõ, “Anh mau chuẩn bị tới thật nhanh đi, chúng ta có thể lăn lộn trên grap giường được rồi.”

.

.

Nói xong những lời này, tôi lại cảm thấy tim đập nhanh hơn, có chút mong chờ, có chút mê mang, ngồi trong không gian nhỏ hẹp này đột nhiên lại thấy hơi bất an.

Bên cạnh vang lên tiếng xả nước, tôi... nín thở.

Tự nhiên da thịt căng cứng lên, tôi xúc động nghĩ chắc ông trời sẽ không để xương tôi dài ra, bị kịch của người lùn...

Thở dài muốn đi ra trộm soi gương một cái, lại sợ lỡ bị những người khác đụng phải sẽ không tốt. Lại nghĩ đến những thiếu nữ xinh đẹp biến thân trong anime, tất cả đều bắt đầu biến từ ngực đấy, chuyện tôi sau khi biến về lại không thay đổi cup ngực đúng là bị kịch mà.

Suy nghĩ lung tung thật lâu, bên ngoài vang lên tiếng hỏi thăm, “Xin hỏi có Mạt Lị Hoa tiểu thư ở đây không?”

Giọng phụ nữ.

Tôi suy tư một chút, “Có việc gì sao?”

“Bên ngoài kia có một người đàn ông xin số di động của cô, anh ta nói có chuyện cần hỏi.”

“A...” Tôi lên tiếng theo phản xạ, nghe rõ liền xúc động, người phụ nữ này thật... đặc biệt, thế mà cô ta cũng chuyển lời được. = =

~Chỉ là tôi rất khó tưởng tượng được là với tính cách của Sở Diệc Nhiên lại có thể làm loại chuyện này...

“Anh ta muốn hỏi gì...”

Sau đó suy nghĩ mình rốt cục đã trở về nguyên dạng hay chưa, tôi đây là điển hình của việc chiếm nhà xí mà không đi vệ sinh.

Rồi rất thần kì, bên ngoài vang lên tiếng hỏi thăm, thật ra không gian toilet không lớn, lúc nói chuyện bên ngoài cũng nghe được, tôi đoán Sở Diệc Nhiên vẫn còn ngại, không dám trực tiếp gọi vào...

“Cái kia...” Giọng phụ nữ kia lại vang lên, chẳng qua là có thêm chút chần chừ, “Những lời này là anh ta nói chứ không phải tôi...”

Vậy cô đừng nói nữa là được. Tôi có loại dự cảm chẳng lành.

“Anh ta nói cô tốt nhất là chết chìm trong đó đi.”

“...” Tôi dừng một chút, giọng bỗng cao lên quăng tám, “Vậy nhờ cô nói với anh ta, chờ chồng tôi đến anh ta nhất định phải chết!”

Người phụ nữ kia quả thật là thiên tài, tôi rõ ràng là quát to như vậy, cô nàng còn nghiêm túc lặp lại, “Cô ấy nói nếu chồng cô ấy đến anh nhất định sẽ phải chết.”

Qua khoảng vài giây, nghe được giọng anh ta có chút mất bình tĩnh đáp lời, “Em mau bảo anh ta đến đây xem nào.”

Người phụ nữ kia thế mà xuyên tạc lời kịch, “Bao giờ chồng cô đến?”

“...”

Trong im lặng, tôi mờ hồ nghe được tiếng thục giục người phụ nữ thiên tài kia, chắc là bạn của cô nàng.

Tôi chỉ đợi, cũng không dám gọi điện thoại quá nhiều ông xa, anh lái xe nguy hiểm.

Bên ngoài có người không đợi được nữa, tiến đến gõ cửa, tôi cảm thấy mình đang chiếm dụng tài sản công cộng, thế là không tốt...

Lại xem xét, hô hấp cuối cùng đã ổn định, nhiệt độ cơ thể cũng bình thường lại, mới hạ quyết tâm đi soi gương.

Vừa mở cửa ra, đã có ba bốn người nhìn tôi bằng ánh mắt “Cuối cùng cũng ra”, cảm thấy tôi rất vô duyên.

Sau đó tôi đi tới soi gương.

Góc độ này ~ a a a!

Bình thường rồi bình thường rồi! Tôi trợn mắt, sờ mặt mình, cảm thấy TM nó không tương, tôi vốn cho là sẽ có phát triển thêm, nảy nở thêm, hoặc gì đó, tóm lại phải đền bù cho dư vị mà giấc mộng trước chưa có được, hiện tại... khôi phục? Chỉ vậy thôi?

Giờ phút này trên người bộ quần áo thích hợp với thân phận thiếu nữ kia đã không còn phù hợp với khuôn mặt không còn trẻ con nữa, hơn nữa ở khóe mắt còn có vài nếp nhăn, hơi lộ ra.

Không khỏi có chút thất vọng.

Cẩn môi, gọi điện thoại.

“Anh đang ở đâu rồi?” Ông xã vừa bắt máy, tôi đã hỏi luôn.

“Sắp đến rồi.” Giọng ông xã lộ rõ sự quan tâm, “Sao rồi?”

“Anh đoán đi đoán đi!” Giọng tôi không kìm được hưng phấn.

“Đợi anh.” Anh không nói hai lời.

“Dạ, anh tới nhanh đi!”

Tôi yên tâm ra khỏi toilet, vừa bước ra đã thấy mặt Sở Diệc Nhiên, tên này thế mà đứng ở chỗ rẽ chờ tôi. Sau đó anh ta sững sốt nhìn tôi n giây, câu đầu tiên phun ra là, “Cô là ai?”

.

.

.

“Anh phấn đi!” Tôi X, hóa ra anh muốn trâu già gặm cỏ non à!

Anh ta lại cẩn thận nhìn tôi, “Em đây là có chuyện gì xảy ra thế?” Về mặt rõ ràng hiểu kỳ, đáy mắt viết câu không phải tận mắt nhìn thấy anh cũng không tin.

“Với dung lượng não của anh, nói anh cũng không hiểu.”

“A, quần áo... hở rồi.”

“Câm miệng.” Tôi lườm anh ta một cái, quay lại chỗ ngồi, cân nhắc một chút có nên ép anh ta đi đi không, miễn cho ông xã hiểu lầm, nhưng nghĩ thâm cây ngay không sợ chết đứng, tôi cũng không làm chuyện gì không tốt, che che lấp lấp ngược lại làm hỏng chuyện, “Nhớ kỹ, chuyện hôm nay anh thấy đều là ảo ảnh.”

Anh ta nhếch mép, “Bác gái Mạc.”

“Anh phản!”

“Mặt Lị!”

Ông xã xuất hiện rất giống trong phim thần tượng ~ tóc anh vì chạy nhanh mà loạn xạ, trên trán có vài giọt mồ hôi, chuông gió trên cửa vì bị đẩy mạnh nên rung rinh, ánh mắt trời xuyên qua bức màn mỏng rơi trên mặt đất. Ông chủ kinh ngạc nhìn vị khách đột ngột xuất hiện, đôi mắt sâu thẳm mà như có lửa rạng ngời, dường như đang sốt ruột tìm kiếm gì...

Tôi bị OS* trong lòng lôi ra giày vò, sau đó đứng lên như trong phim ~ cô gái mở to đôi mắt đắm nước, kinh ngạc nhìn người đàn ông đang tìm mình, do dự cắn môi nghĩ, anh ấy là đến tìm cô hay sao...

(* đại loại là bộ phận chủ chốt, não, tim,...)

“Ông xã!” Sau đó tôi mặc kệ tất cả, hấp tấp chạy lên, cũng chẳng quan tâm cái nhìn của công chúng, trực tiếp nhào vào lòng anh.

Phim thần tượng đều có cảnh đó.

Ông xã rất phối hợp ôm lấy tôi, sau đó được tiện nghi lại còn khoe mẽ, “Đều là người lớn cả rồi đấy.”

Tôi cười cười, đột nhiên nhớ tới cái gì, lại quay đầu nhìn Sở Diệc Nhiên, anh ta cũng đứng lên rồi, đáy mắt lóe lên tia thất vọng. Tôi nghĩ nghĩ, rồi nắm tay ông xã bước lên, đến trước mặt anh ta, nhìn anh ta, chính thức giới thiệu, “Sở Nhiên, đây là chồng em, Hàn Lượng.”

Sau đó tự động quay sang ông xã, lại nói, “Ông xã, đây là Sở Diệc Nhiên, là bạn tốt khi xưa của em.”

Cánh tay ông xã đặt trên eo tôi, như nghĩ gì, sau đó vươn tay phải ra như một quý ông.

Sở Diệc Nhiên hừ một tiếng, nhếch miệng, cũng đưa tay ra nắm lấy, tôi cảm thấy không khí đột nhiên trầm xuống, mắt sắc nhìn nụ cười đang cứng nhắc dần của Sở Diệc Nhiên, rõ ràng là đang cắn răng. Lại nhìn qua ~ mẹ nó! Tôi chưa từng thấy tay ông xã xuất hiện nhiều gân xanh như vậy... Thật sự là dùng nhiều lực rồi = =

~Tôi đang nghĩ có nên bước lên giúp ông xã dẫm vào chân Sở Diệc Nhiên một cái không, còn đang nghĩ, hai người đã nhanh chóng đo sức xong, tôi thở dài, Sở Diệc Nhiên lại dương dương tự đắc, “Cũng có chút lực đấy.”

“Không dám.” Ông xã thản nhiên tiếp nhận, nhìn không chớp mắt.

Hừ, không biết thì thôi, tôi méo miệng nghĩ thâm, tay chồng em thuận là tay trái đấy.

Sở Diệc Nhiên đột nhiên lại nhìn tôi, “Về nhà thay quần áo đi, nhìn em như bà bác chưa thỏa mãn dục vọng ấy.”

Cái gì!?

Giết thì giết đi chứ đừng hạ nhục nhau, tôi vừa định cãi lại, ông xã đột nhiên phun ra một câu, “Chuyện này không cần anh quan tâm, tôi sẽ tự giải quyết chuyện này.”

...

... Hi sinh.

Ông xã còn nói, “Nếu không còn chuyện gì khác, chúng tôi đi trước.”
Đúng! Tôi hưng phấn gật đầu, xử lý chuyện đứng đắn quan trọng hơn.
Sau đó, vì tránh vấn đề trẻ em không được xem, vẫn nên kéo màn thôi.

.

.

Ban ngày ban mặt, không cần bật đèn.

Sau đó, tôi áp mặt vào ngực ông xã, từ nay hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc mãi mãi...

A, hay là quốc vương và hoàng hậu nhỉ?

A, ông xã, chúng ta sinh con đi, nguyện vọng trước kia của em chính là cùng con gái đi trên đường, mọi người đều chạy tới nói, “A, cô nhìn trẻ quá, cứ như hai chị em đi với nhau ấy.”

Giờ em cũng không còn ước nguyện xa vời nữa, chỉ sợ lại bé đi, rồi lại có người nói con gái em là bà ngoại em thì chết.

29. Chương 29

Tôi mơ mơ màng màng, loáng thoáng nghe được tiếng nói

~“Con mẹ nó, ai vừa trông con bé đó? Sao lại để nó bị một gậy mạnh như thế chứ?”

Giọng nói quen thuộc quá. Là ai? Ai đang nói?

“Đại ca, A Hoa sẽ không sao chứ?”

“Im đi!” Giọng nói kia trở nên bức bối, “Đi gọi một chiếc xe đi, đưa người đi viện trước đã!”

“Mặt Lị, hu hu... Tỉnh lại đi!”

Ai? Ai đang khóc?

Đầu đau quá. Tôi nhắm mắt một lúc mới xác nhận được họ đang nói với tôi... Tôi nhú mày, mở mắt ra...

Từng khuôn mặt lo lắng xuất hiện trước mặt.

Sở Diệc Nhiên?

Dã Miêu?

Còn những người mà tôi không nhớ nổi tên... Những người qua đường giáp quen mặt?

Không đúng.

Là Sở Diệc Nhiên version thiếu niên!

Dã Miêu version thiếu niên!

“Mấy người ăn bánh ngọt hết rồi à?”

“Hà?” Về mặt Dã Miêu mờ mịt, “Không phải hỏng hết đầu óc rồi chứ?”

A... Đầu đau muốn chết, nhất định là lực của người khác...

Không đúng! Rất không đúng!!

Ông xã đâu rồi?

Chương 30

Trong một thoáng, tôi thấy đầu óc rất hỗn loạn, bọn họ nói gì tôi cũng không nghe vào, cúi đầu nhìn quần áo mình thì vẫn hoàn hảo, thêm vào việc trải qua chuyện ly kỳ khi trước đã tăng thêm khả năng vượt qua thách thức của tôi, tôi sờ cái trán hơi sưng lên, tỉnh đứng dậy.

“Cẩn thận!” Dã Miêu tới đỡ tôi.

Tôi được đỡ đứng dậy, nhìn đi nhìn lại, hơi sợ... Cái thành phố tôi vốn biết rất rõ đột nhiên biến đổi, nhưng nhìn vẫn có chút quen thuộc. Tôi cố hết sức nói mấy chữ, “Đây là đâu?”

“Đây là đâu cái gì?”

“...” Không đúng, tôi muốn hỏi cái gì? Đầu óc hỗn loạn nên rối rắm hết cả, giọng bỗng trở nên kích động, chỉ có thể nói bằng trực giác, “Ý tôi là đây là nơi nào!”

“Đường lớn Hoa Dung...” Dã Miêu trả lời theo phản xạ, sau đó có lẽ là không quen việc tôi hung dữ, cũng nóng lên, “Choáng à? Lớn tiếng gì chứ, muốn chết chắc!” Sau đó nghĩ ra có lẽ là vì tôi vừa bị thương, thở hắt ra, quan tâm nhú mày, “Đầu óc có hỏng chưa đó?”

Đường lớn Hoa Dung...

Tôi vội nhìn cái góc cua mà hai năm trước đã xây dựng tòa nhà Hoa Hâm, tòa nhà mang tính biểu tượng của kiến trúc... Đường này mấy năm trước cũng đã xây hầm tàu điện ngầm, thế cửa vào hầm đâu?

Cộng với khuôn mặt này của Dã Miêu. Tôi sống với cô nàng nhiều năm, là người nhìn khuôn mặt thiếu nữ của nó chuyển thành thiếu phụ, thỉnh thoảng còn có thể đầu tóc bù xù, ôm con đến trước mặt tôi, cãi nhau hoặc hỏi thăm tôi... Giờ về thời thanh xuân, trên mặt cũng xuất hiện chút hào quang mà chỉ nó mới có.

Còn có Sở Diệc Nhiên...

Trang phục lúc này của anh ta rõ ràng là của cái thời điểm chúng tôi vẫn chơi chung với nhau. Áo sơ mi ố vàng nhàu nhĩ, còn có miếng thuốc lá được cầm bằng ngón giữa. Giờ anh ta đang túm tay tôi, không thân không gần, nhưng lộ vẻ quan tâm.

Tự nhiên nhớ đến cách đây không lâu, anh ta nói với tôi ngày xưa anh ta thích tôi.

... Tôi bỗng choáng váng... Trước kia?

Hiện tại?

...

Mẹ nó nữa, tôi chửi bậy một câu. Ông trời điên rồi hả, rảnh quá nên lôi tôi ra làm vậy thí nghiệm chắc?

Tôi nhìn cảnh tượng có sức ảnh hưởng lớn trước mặt, tâm tình rất phức tạp. Cũng không xác định được giờ là lúc nào, lúc hồi phục tinh thần, rõ ràng là thành phố đều đổi sang kiểu xe bus mới rồi mà, những cái xe cũ kỹ này là sao đây?

Những cái cửa sổ thì liên tục rung lên, cách bài trí trên đường thì như là đã mấy đời trước, không nhận được mà thấy đau răng.

Ông xã đâu rồi?

Tôi thậm chí còn quên hết những tuyến xe bus nào đã bị thay đổi như thế nào rồi, liệu tôi có...

Tìm được đường về nhà không?

Đúng lúc một chiếc xe bus đi chậm như rùa đỗ lại, tôi vô tình nhìn được bóng của tôi trên khung cửa vút qua... Khuôn mặt méo mó, còn có một cái đầu... Một cái đầu tóc bù xù màu tím làm người ta nhìn là sờn hết cả gai ốc lên...

Tôi vô thức chạm vào vành tai...

Nhiều khuyên quá!

Trong chớp mắt, tôi thấy mắt hoa lên, chân cũng mềm nhũn. Sở Diệc Nhiên đột nhiên mở miệng, giọng nói tỏ vẻ không vui, “Nhìn em kia, có khác gì con gấu không? Đến bệnh viện!”

Tôi không có sức để tranh cãi, chỉ lắc đầu, đáp, “Không cần đâu, em không sao.”

Là... xuyên không? Hay trọng sinh?

Dù là thế nào thì tôi cũng X cái cuộc đời quái đản này, con mẹ nó!

Cẩn nhẹ môi, tôi ép mình tỉnh táo trở lại. Giờ bên người không có ai để dựa dẫm, chỉ có thể tự mình làm rõ tình hình thôi. Đầu tiên, liệu tôi có khả năng trở về không?

... Không biết.

Thứ hai, liệu ông xã có đến đây với tôi không? Nếu thế thì người đang ở đâu?

... Không biết.

Thứ ba, hiện tại tôi sống ở chỗ nào?

... Quên rồi.

Mẹ kiếp, tôi căn bản cũng không biết hiện tại tôi đang ở giai đoạn nào nữa rồi. Cái dạng này rốt cục là khi bố mẹ vẫn còn đang đấu khẩu chứ chưa ly hôn hay là sau khi họ đã ly hôn và tách ra sống riêng rồi đây?

Tôi đau khổ sờ vào túi, không có điện thoại. Mà thậm chí giờ nếu tôi gọi vào cái số điện thoại đã thuộc lòng kia thì cũng không biết có liên lạc được không nữa...

Tôi đứng nguyên tại chỗ, chẳng biết làm gì, cảm thấy vừa lo lắng vừa bất lực.

Tôi không thể nói với ai rằng tôi đến từ tương lai, cũng không thể giả vờ không biết gì, cứ tiếp tục sống vô lo vô nghĩ...

Tôi chỉ có một hy vọng duy nhất đó là nếu ông xã tới đây thì anh cũng sẽ một mình chờ đợi ở thành phố này.

(* ý chị là nếu chồng chị cũng đến thì anh ấy sẽ chung thủy chờ chị thì phải)

Làm sao tôi có thể không lo lắng chứ? Trước khi kết hôn tôi không hề biết anh. Anh chỉ biết căn hộ nhỏ tôi thuê sau khi lớn lên, biết cha mẹ tôi ly hôn, biết bọn họ đều đã có gia đình riêng của mình. Còn tôi cũng chỉ biết là trước khi cha mẹ anh chuyển sang sống ở một thành phố khác thì đã sống ở đây rất lâu... Nhưng mà chúng tôi chưa bao giờ hỏi nhau địa chỉ trong quá khứ, cuộc sống trong quá khứ...

Dù có đi tìm thì cũng không tìm ra nổi.

Tôi hơi sợ hãi. Tôi không biết phải dùng bộ mặt gì để đối mặt với cuộc sống lặp lại này khi kết cục của nó đều được định sẵn rồi. Tôi thậm chí còn không biết liệu tôi có đủ can đảm để sống một mình chờ đến cái ngày gặp được anh hay không.

Tôi sợ không tìm được anh.

Tôi sợ tìm anh được rồi anh lại không nhận ra tôi.

Sợ thời gian quá dài, sợ có một ngày tôi sẽ làm thay đổi vận mệnh rồi không thể lặp lại cuộc đời như trước.

Sợ sẽ ngẫu nhiên mà bỏ qua cơ hội gặp anh.

Sợ đến cái ngày định mệnh ấy, nếu anh không bước đến phía tôi thì sao?

Sợ dù gặp nhau, dù yêu nhau, anh sẽ vì thay đổi của tôi mà chán nản, rồi bỏ tôi mà đi.

...

Tôi sợ anh không yêu tôi.

Tôi chỉ cảm thấy lòng nặng trĩu, nước mắt không nhịn được mà tuôn ra. Nhưng tôi không dám khóc, trước mặt một đám trẻ lông bông tôi không thể làm chuyện mất mặt như thế được. Có điều vẫn bị Dã Miêu bắt gặp. Con nhóc đó cuống nhưng miệng vẫn hùng hổ, “Cái đồ vô dụng này, mới bị đánh có một tý mà khóc lóc cái gì?!”

Tôi chỉ vội lau nước mắt đi, lắc đầu.

“Đau lắm à?” Giọng Sở Diệc Nhiên trở nên thô lỗ, bàn tay đang giữ tay tôi cũng bóp chặt hơn đến mức tôi cũng thấy đau. Sau đó không hiểu sao anh ta quát mắng đám người kia, “Mẹ nó, A Khiêu, tìm ra thằng khốn nạn đó cho tao!”

“Đừng!” Tôi nhú mày ngăn lại, lại cố gắng làm ra vẻ vô tình đẩy tay anh ta ra. Tiếp theo tôi sờ túi, cuối cùng đành gãi gãi cái đầu xù, cảm thấy thật sự không nên làm gì, thở dài, “... Em không có tiền.”

“...” Ba người im lặng một lát, rồi Sở Diệc Nhiên hơi cúi kính, “Muốn bao nhiêu?”

Trông cứ như muốn đi cướp ngân hàng đến nơi.

Tôi dừng một chút, cuối cùng đành bất đắc dĩ mở miệng, “Giờ muốn đi nhuộm lại tóc về màu đen sẽ tốn bao nhiêu?”

.

Tôi vừa bảo Sở Diệc Nhiên về trước anh ta đã đi luôn. Thế mới nhớ ra anh năm đó là một kẻ quyết đoán không nói hai lời.

Dã Miêu thì đến ngồi với tôi ở cửa tiệm cắt tóc cả buổi chiều.

Chủ tiệm cắt tóc hình như nhận ra tôi, nói với tôi sao lúc trước lại cắt cái đầu thế chứ, đáng tiếc quá. Tôi cười cho qua, giờ nghĩ thì tôi cũng thấy đầu tôi lúc đó đúng là bị chó gặm hỏng rồi. Cũng may mà ông xã chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của tôi, nếu không chẳng phải là uống phí hết công sức tôi cố gắng nói với anh là trước kia tôi cắt đầu PUNK rất thời thượng rồi.

Sau đó người thợ rẽ tóc tôi ra, nói cục u này lớn thật.

Tôi không có ý nói chuyện nhưng giờ mới nhớ ra thương tích trên người, bèn hỏi Dã Miêu ngồi cạnh xem vì sao tôi lại bị một gậy này.

Dã Miêu nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ, nói cậu đang nói nhầm đấy à, sau đó kể lại toàn bộ sự tình.

Tôi thở dài, vì Sở Diệc Nhiên không coi ai ra gì hay sao? Sao trước kia tôi lại đi chung với cái tên luôn thích gây chuyện thị phi chứ, hơn nữa bị đánh còn không biết trốn...

Dã Miêu lại hỏi tôi mai có tới trường hay không. Tôi giật mình, khuôn mặt những bạn học cũ kia rất mờ ảo, nhưng vẫn gật đầu.

Lúc ra khỏi cửa tiệm, chủ tiệm còn bảo lần sau lại đến.

Tôi âm thầm ghi nhớ mình nợ Dã Miêu hai mươi tệ, vừa ra khỏi cửa...

“Mặt Lị!”

Tôi giật mình.

Ngẩng đầu lên.

Lập tức chạy như điên!

“Ông xã!”

Bây giờ anh chính xác là một thiếu niên mười sáu mười bảy bẻ gãy sừng trâu!

Anh đứng trước mặt tôi.

Anh gọi tôi là Mặt Lị!

Anh nhận ra tôi, nhận ra tôi!

Tôi nhanh chóng lao vào lòng anh. Mùi thơm xa lạ xen với mùi thơm quen thuộc bay khắp không gian quá quý này. Hơn nữa còn ngửi được mùi của hạnh phúc.

Lúc quay đầu lại, tôi thấy Dã Miêu há hốc miệng vì kinh ngạc.

30. Chương 30

Trong một thoáng, tôi thấy đầu óc rất hỗn loạn, bọn họ nói gì tôi cũng không nghe vào, cúi đầu nhìn quần áo mình thì vẫn hoàn hảo, thêm vào việc trải qua chuyện ly kỳ khi trước đã tăng thêm khả năng vượt qua thách thức của tôi, tôi sờ cái trán hơi sưng lên, tỉnh đứng dậy.

“Cẩn thận!” Dã Miêu tới đỡ tôi.

Tôi được đỡ đứng dậy, nhìn đi nhìn lại, hơi sợ... Cái thành phố tôi vốn biết rất rõ đột nhiên biến đổi, nhưng nhìn vẫn có chút quen thuộc. Tôi cố hết sức nói mấy chữ, “Đây là đâu?”

“Đây là đâu cái gì?”

“...” Không đúng, tôi muốn hỏi cái gì? Đầu óc hỗn loạn nên rối rắm hết cả, giọng bỗng trở nên kích động, chỉ có thể nói bằng trực giác, “Ý tôi là đây là nơi nào!”

“Đường lớn Hoa Dung...” Dã Miêu trả lời theo phản xạ, sau đó có lẽ là không quen việc tôi hung dữ, cũng nóng lên, “Choáng à? Lớn tiếng gì chứ, muốn chết chắc!” Sau đó nghĩ ra có lẽ là vì tôi vừa bị thương, thở hắt ra, quan tâm nhủ mày, “Đầu óc có hỏng chưa đó?”

Đường lớn Hoa Dung...

Tôi vội nhìn cái góc cua mà hai năm trước đã xây dựng tòa nhà Hoa Hâm, tòa nhà mang tính biểu tượng của kiến trúc... Đường này mấy năm trước cũng đã xây hầm tàu điện ngầm, thể cửa vào hầm đâu?

Cộng với khuôn mặt này của Dã Miêu. Tôi sống với cô nàng nhiều năm, là người nhìn khuôn mặt thiếu nữ của nó chuyển thành thiếu phụ, thỉnh thoảng còn có thể đầu tóc bù xù, ôm con đến trước mặt tôi, cãi nhau hoặc hỏi thăm tôi... Giờ về thời thanh xuân, trên mặt cũng xuất hiện chút hào quang mà chỉ nó mới có.

Còn có Sở Diệt Nhiên...

Trang phục lúc này của anh ta rõ ràng là của cái thời điểm chúng tôi vẫn chơi chung với nhau. Áo sơ mi ố vàng nhàu nhĩ, còn có điều thuốc lá được cầm bằng ngón giữa. Giờ anh ta đang túm tay tôi, không thân không gần, nhưng lộ vẻ quan tâm.

Tự nhiên nhớ đến cách đây không lâu, anh ta nói với tôi ngày xưa anh ta thích tôi.

... Tôi bỗng choáng váng... Trước kia?

Hiện tại?

...

Mẹ nó nữa, tôi chỉ bậy một câu. Ông trời diên rồi hả, rảnh quá nên lôi tôi ra làm vậy thí nghiệm chắc?

Tôi nhìn cảnh tượng có sức ảnh hưởng lớn trước mặt, tâm tình rất phức tạp. Cũng không xác định được giờ là lúc nào, lúc hồi phục tinh thần, rõ ràng là thành phố đều đổi sang kiểu xe bus mới rồi mà, những cái xe cũ kỹ này là sao đây?

Những cái cửa sổ thì liên tục rung lên, cách bài trí trên đường thì như là đã mấy đời trước, không nhận được mà thấy đau răng.

Ông xã đâu rồi?

Tôi thậm chí còn quên hết những tuyến xe bus nào đã bị thay đổi như thế nào rồi, liệu tôi có...

Tìm được đường về nhà không?

Đúng lúc một chiếc xe bus đi chậm như rùa đỗ lại, tôi vô tình nhìn được bóng của tôi trên khung cửa vút qua... Khuôn mặt méo mó, còn có một cái đầu... Một cái đầu tóc bù xù màu tím làm người ta nhìn là sờn hết cả gai ốc lên...

Tôi vô thức chạm vào vành tai...

Nhiều khuyen quá!

Trong chớp mắt, tôi thấy mắt hoa lên, chân cũng mềm nhũn. Sở Diệc Nhiên đột nhiên mở miệng, giọng nói tỏ vẻ không vui, “Nhìn em kìa, có khác gì con gấu không? Đến bệnh viện!”

Tôi không có sức để tranh cãi, chỉ lắc đầu, đáp, “Không cần đâu, em không sao.”

Là... xuyên không? Hay trọng sinh?

Dù là thế nào thì tôi cũng X cái cuộc đời quái đản này, con mẹ nó!

Cẩn nhẹ môi, tôi ép mình tỉnh táo trở lại. Giờ bên người không có ai để dựa dẫm, chỉ có thể tự mình làm rõ tình hình thôi. Đầu tiên, liệu tôi có khả năng trở về không?

... Không biết.

Thứ hai, liệu ông xã có đến đây với tôi không? Nếu thế thì người đang ở đâu?

... Không biết.

Thứ ba, hiện tại tôi sống ở chỗ nào?

... Quên rồi.

Mẹ kiếp, tôi căn bản cũng không biết hiện tại tôi đang ở giai đoạn nào nữa rồi. Cái dạng này rốt cục là khi bố mẹ vẫn còn đang đấu khẩu chứ chưa ly hôn hay là sau khi họ đã ly hôn và tách ra sống riêng rồi đây?

Tôi đau khổ sờ vào túi, không có điện thoại. Mà thậm chí giờ nếu tôi gọi vào cái số điện thoại đã thuộc lòng kia thì cũng không biết có liên lạc được không nữa...

Tôi đứng nguyên tại chỗ, chẳng biết làm gì, cảm thấy vừa lo lắng vừa bất lực.

Tôi không thể nói với ai rằng tôi đến từ tương lai, cũng không thể giả vờ không biết gì, cứ tiếp tục sống vô lo vô nghĩ...

Tôi chỉ có một hy vọng duy nhất đó là nếu ông xã tới đây thì anh cũng sẽ một mình chờ đợi ở thành phố này.

(* ý chị là nếu chồng chị cũng đến thì anh ấy sẽ chung thủy chờ chị thì phải)

Làm sao tôi có thể không lo lắng chứ? Trước khi kết hôn tôi không hề biết anh. Anh chỉ biết căn hộ nhỏ tôi thuê sau khi lớn lên, biết cha mẹ tôi ly hôn, biết bọn họ đều đã có gia đình riêng của mình. Còn tôi cũng chỉ biết là trước khi cha mẹ anh chuyển sang sống ở một thành phố khác thì đã sống ở đây rất lâu... Nhưng mà chúng tôi chưa bao giờ hỏi nhau địa chỉ trong quá khứ, cuộc sống trong quá khứ...

Dù có đi tìm thì cũng không tìm ra nổi.

Tôi hơi sợ hãi. Tôi không biết phải dùng bộ mặt gì để đối mặt với cuộc sống lặp lại này khi kết cục của nó đều được định sẵn rồi. Tôi thậm chí còn không biết liệu tôi có đủ can đảm để sống một mình chờ đến cái ngày gặp được anh hay không.

Tôi sợ không tìm được anh.

Tôi sợ tìm anh được rồi anh lại không nhận ra tôi.

Sợ thời gian quá dài, sợ có một ngày tôi sẽ làm thay đổi vận mệnh rồi không thể lặp lại cuộc đời như trước.

Sợ sẽ ngẫu nhiên mà bỏ qua cơ hội gặp anh.

Sợ đến cái ngày định mệnh ấy, nếu anh không bước đến phía tôi thì sao?

Sợ dù gặp nhau, dù yêu nhau, anh sẽ vì thay đổi của tôi mà chán nản, rồi bỏ tôi mà đi.

...

Tôi sợ anh không yêu tôi.

Tôi chỉ cảm thấy lòng nặng trĩu, nước mắt không nhịn được mà tuôn ra. Nhưng tôi không dám khóc, trước mặt một đám trẻ lông bông tôi không thể làm chuyện mất mặt như thế được. Có điều vẫn bị Dã Miêu bắt gặp. Con nhóc đó cuống nhưng miệng vẫn hùng hổ, “Cái đồ vô dụng này, mới bị đánh có một tý mà khóc lóc cái gì?!”

Tôi chỉ vội lau nước mắt đi, lắc đầu.

“Đau lắm à?” Giọng Sở Diệc Nhiên trở nên thô lỗ, bàn tay đang giữ tay tôi cũng bóp chặt hơn đến mức tôi cũng thấy đau. Sau đó không hiểu sao anh ta quát mắng đám người kia, “Mẹ nó, A Khiêu, tìm ra thằng khốn nạn đó cho tao!”

“Đừng!” Tôi nhú mày ngăn lại, lại cố gắng làm ra vẻ vô tình đẩy tay anh ta ra. Tiếp theo tôi sờ túi, cuối cùng đành gãi gãi cái đầu xù, cảm thấy thật sự không nên làm gì, thở dài, “... Em không có tiền.”

“...” Ba người im lặng một lát, rồi Sở Diệc Nhiên hơi cúi kính, “Muốn bao nhiêu?”

Trông cứ như muốn đi cướp ngân hàng đến nơi.

Tôi dừng một chút, cuối cùng đành bất đắc dĩ mở miệng, “Giờ muốn đi nhuộm lại tóc về màu đen sẽ tốn bao nhiêu?”

.

Tôi vừa bảo Sở Diệc Nhiên về trước anh ta đã đi luôn. Thế mới nhớ ra anh năm đó là một kẻ quyết đoán không nói hai lời.

Dã Miêu thì đến ngồi với tôi ở cửa tiệm cắt tóc cả buổi chiều.

Chủ tiệm cắt tóc hình như nhận ra tôi, nói với tôi sao lúc trước lại cắt cái đầu thế chứ, đáng tiếc quá. Tôi cười cho qua, giờ nghĩ thì tôi cũng thấy đầu tôi lúc đó đúng là bị chó gặm hỏng rồi. Cũng may mà ông xã chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của tôi, nếu không chẳng phải là uống phí hết công sức tôi cố gắng nói với anh là trước kia tôi cắt đầu PUNK rất thời thượng rồi.

Sau đó người thợ rẽ tóc tôi ra, nói cục u này lớn thật.

Tôi không có ý nói chuyện nhưng giờ mới nhớ ra thương tích trên người, bèn hỏi Dã Miêu ngồi cạnh xem vì sao tôi lại bị một gậy này.

Dã Miêu nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ, nói cậu đang nói nhảm đấy à, sau đó kể lại toàn bộ sự tình.

Tôi thở dài, vì Sở Diệc Nhiên không coi ai ra gì hay sao? Sao trước kia tôi lại đi chung với cái tên luôn thích gây chuyện thị phi chứ, hơn nữa bị đánh còn không biết trốn...

Dã Miêu lại hỏi tôi mai có tới trường hay không. Tôi giật mình, khuôn mặt những bạn học cũ kia rất mờ ảo, nhưng vẫn gật đầu.

Lúc ra khỏi cửa tiệm, chủ tiệm còn bảo lần sau lại đến.

Tôi âm thầm ghi nhớ mình nợ Dã Miêu hai mươi tệ, vừa ra khỏi cửa...

“Mặt Lị!”

Tôi giật mình.

Ngẩng đầu lên.

Lập tức chạy như điên!

“Ông xã!”

Bây giờ anh chính xác là một thiếu niên mười sáu mười bảy bẻ gãy sừng trâu!

Anh đứng trước mặt tôi.

Anh gọi tôi là Mặt Lị!

Anh nhận ra tôi, nhận ra tôi!

Tôi nhanh chóng lao vào lòng anh. Mùi thơm xa lạ xen với mùi thơm quen thuộc bay khắp không gian quá khứ này. Hơn nữa còn ngửi được mùi của hạnh phúc.

Lúc quay đầu lại, tôi thấy Dã Miêu há hốc miệng vì kinh ngạc.

31. Chương 31

Đúng vậy. Tôi với Dã Miêu là một cô bé ngây thơ trước khi đi làm cũng chưa từng chính thức yêu ai. Trên thực tế giờ này tôi còn chưa biết đến sự tồn tại của ông xã chứ nói gì cô nàng?

Khó trách ánh mắt nó trợn trừng trừng, nhưng vẫn chưa nói gì.

Dù lý trí nói với tôi hành vi ôm ấp thân mật này là... cấm kị của thiếu niên, nhưng tay vẫn nắm chặt ống tay áo ông xã theo bản năng, cả người gần như dính vào anh.

Hơn nữa không hiểu sao tim lại đập thành thịch.

Nếu nói ông xã năm lớp sáu như một trái cây tươi ngon hấp dẫn thì bây giờ anh là một thiếu niên sắp trưởng thành, giống như chồi của lá trà Long Tĩnh trồng quanh bờ Tây Hồ thơm mát dễ chịu, sau khi được chế biến lại tỏa hương bốn phía.

Hệt như anh, nhìn thì như vô vị, nhưng nếm là biết có, hơn nữa vị còn đậm đà.

Ông xã nhìn Dã Miêu, có vẻ là nhận ra, gật đầu ra hiệu theo phản xạ, sau đó cũng không để ý nữa. Ôm tôi vào lòng, tôi có thể cảm nhận được ngực anh đập phồng, rồi nghe được anh nói: “Tốt quá...”

Có lẽ là tâm ý tương thông, tôi cũng cảm động lây. Cảm xúc dâng lên, nước mắt lại ầng ậ, tôi nép vào lòng anh, không thể tách rời.

Tốt quá, anh cũng đến.

Tốt quá, tìm được anh rồi.

Tốt quá, anh nhận ra em.

Tốt quá...

A? Nguyên nhân anh đến là gì? Tôi thở dài, đồng cảm, “Em cũng bị gây đập vào một cái...” Sau đó vứt bỏ cái vẻ dùng cảm không sợ đau đi, chỉ vào trán cho anh xem, than vãn: “Đau quá!”

Anh nhẹ nhàng chạm vào một cái, thấy quả thật sưng lên bèn đau lòng, ánh mắt lộ ra vẻ tức giận, “Ai đánh đây?”

Tôi lắc đầu, ai quan tâm chứ... Mà này... Nhìn ông xã version niên thiếu này, khuôn mặt phơi phới trẻ trung này làm tôi không thể dời mắt, tim đập cứ bình bịch bình bịch...

Không hiểu sao lại căng thẳng, thậm chí không dám thở mạnh.

Shit, người đàn ông này là của tôi! Ai dám cướp tôi đánh chết người đó!

Anh nói tiếp, “Tan học là anh chạy đến ngay...” Sau đó cẩn thận nhìn tôi, “Anh đi hỏi người ta hôm nay là ngày mấy, lúc này hắc em vẫn để cái đầu PUNK trong truyền thuyết ấy. Với tính cách của em, nếu cũng trở về thì em nhất định sẽ tới tiệm cắt tóc.” Về mặt anh lộ cảm động, lặp đi lặp lại, “Tốt thật.”

“À.” Tôi méo miệng, không nghĩ ngợi gì. Ngày xưa tôi thật sự từng nói với anh chuyện trước kia, chỉ là... Trong đầu đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ, sao anh lại biết tôi đi đâu cắt tóc?

Nhíu mày, vừa định hỏi thì ông xã đã nhìn tôi, nói, “Cha vợ mẹ vợ vẫn chưa ly hôn, giờ em tính sao?”

“Ah?” Tôi lâm vào trạng thái không biết gì, ban này tôi còn chưa biết cha mẹ đã chia tay hay chưa cơ mà.

“Chúng ta phải nghĩ cách trở về. Nhưng trước mắt,” Anh nhíu mày, dừng một chút, “Với thân phận này chúng ta phải tiếp tục sống như bình thường, từ từ nói sau. Lát nữa anh sẽ về nhà lấy tiền, mua hai cái máy nhắn tin với hai thẻ điện thoại luôn.”

“Ừ... Hả?” Khụ, máy nhắn tin? Tôi... không nghe nhầm đấy chứ? Là cái máy BP ngày xưa luôn phải đeo bên hông, lúc nào cũng kêu bíp bíp ấy á?

“Điện thoại di động giờ vẫn còn đắt, mang trên người thì quá rêu rao.”

“... Giờ là?”

“Năm 96.”

“...”

Tôi há mồm mấy lần, là cái thời mà... chỉ cần người nào “tay cầm điện thoại cầm tay, hông đeo máy BP” cũng được coi là có tiền? Hong Kong còn chưa trở về?

Tay đột nhiên bị người ta kéo lại. Tôi quay người, đối diện với vẻ mặt nghiêm túc của Dã Miêu. Liếc mắt ra hiệu cho ông xã bình tĩnh, liền đi theo cô nàng sang một chỗ.

“Chuyện gì đây? Người đó là ai?”

A... Tôi cười làm hòa, hình như sự xuất hiện này quá đột ngột... “Anh ấy là Hàn Lượng.”

“Cậu biết anh ta từ bao giờ?” Mặt Dã Miêu nhăn lại, “Sao tớ không biết gì? Mẹ nó, còn mặc đồng phục của trường Chí Tường nữa chứ!”

Trường trung học Chí Tường là trường cấp 3 tốt nhất ở thành phố chúng tôi, là nơi học sinh nào cũng muốn vào.

Tôi cố gắng nhớ lại thân phận lúc này của mình, quả thật...

Là hai đường thẳng song song = =

~Tờ sờ đầu, “Không lâu lắm.”

“Sao cậu lại ôm anh ta? Nếu cha cậu biết không đánh chết cậu mới là lạ đấy!”

“...”

Tôi có chút . Cái thời đại này không chỉ là cái thời chưa có điện thoại, còn là cái thời cha tôi có quyền đánh tôi... = =

Tôi bắt giắc thở dài.

Cái thời đại này là cái thời mà ly hôn là chuyện lớn phải suy nghĩ rất lâu, là cái thời mà yêu sớm thì phải lén la lén lút, không được để lại dấu vết nào có thể bị người ta phát hiện...

Không biết nếu giờ tôi nói với cha mẹ rằng tôi muốn cưới Hàn Lượng thì họ có hoảng đến mức không dám ly hôn nữa hay không?

Nhưng mà giờ tôi đã chín chắn nhiều rồi, sẽ không thử làm những chuyện để giữ họ ở chung rồi để họ hành hạ lẫn nhau nữa. Quả thật cuộc sống của họ sau khi ly hôn cũng không tệ lắm.

“Nói gì đi chứ!”

Tôi há mồm ra, “Tớ cũng không biết phải nói gì...”

Cũng không thể nói với con bé rằng nó tương lai sẽ là đứa lấy chồng sớm rồi sinh con sớm chứ không phải người chưa chồng mà chưa...

Tôi nghĩ đến đây bèn tự dặn mình không được nói với cô nàng kéo làm thay đổi lịch sử. Dù sao chồng con bé trước mặt nó thì như hồ không rằng, nhưng những lúc muốn ăn thịt người thì móng vuốt cũng trở nên rất sắc bén!

Cô nàng lập tức nghiêm mặt lại, “Còn nữa, không phải cậu thích Sở Diệc Nhiên à?”

“A? A... ha ha...” Tôi cười cười, không cách nào phủ nhận, chuyện thời trẻ con ngây thơ ấy mà...

“Cậu làm sao đó?” Dã Miêu lại nhíu mày, “Còn nữa, cậu vừa gọi người kia là gì?”

“Chuyện này...”

“Xin chào, tôi là Hàn Lượng.” Ông xã đột nhiên bước tới, sau đó vươn vút ra với Dã Miêu – lúc này đang cứng người.

Anh lúc này hẳn đã thoát khỏi cái thời “không cao” trong lời của Trình Hạo Đông. Có lẽ là vì đứng thẳng người nên dáng người nhìn rất chín chắn, cánh tay duỗi ra kia nhìn rất mạnh mẽ, hơn nữa linh hồn trong anh cũng đã chín mọng, cộng với đôi mắt trưởng thành sâu xa...

Chỉ cần là sinh vật sống đều sẽ ngừng thở.

Dã Miêu chần chờ một lúc, mãi mới thấy con bé giơ tay ra. Vừa chạm vào đã rút lại ngay, sau đó vô duyên vô cớ trừng tôi, cũng không biết đang tức cái gì, nhìn tôi nói, “Dù sao tớ cũng không đồng ý!”

Phụ nữ đúng là dễ thay đổi. Lúc tôi kết hôn cô nàng còn vừa ôm con vừa khinh bỉ tôi, nói, cậu đúng là cái con trúng vận cứt chó mà.

Tiếp theo cô nàng hét lên với ông xã, “Anh đứng im đó, cấm di chuyển!” rồi kéo tôi qua một bên, “Cậu nói đi, cậu muốn vứt Sở Diệc Nhiên đi đâu? Cái đồ thay đổi thất thường này, còn dám hồng hạnh xuất tường!” Tiếp theo lại liếc trộm ông xã, hừ một tiếng mũi, “Tuy tên này tốt nhưng cậu cũng không thể đứng núi này trông núi nọ chứ!”

Tôi nghĩ hôm nay Dã Miêu đã dùng hết thành ngữ cô nàng biết rồi... ==

Tôi hết cách, nhất thời không nghĩ ra cách nào để trấn an cái cô nàng thích đi bệnh viện kể yếu là Sở Diệc Nhiên này, “Tớ với anh ta cũng có gì đâu.”

“Cậu ngu à? Ngu đến đâu cũng nhìn được anh ấy có ý với cậu, ảnh lo cho cậu như vậy cơ mà, hai người còn chưa phải một đôi công khai à?!”

“...”

Tôi liếc ông xã để cầu cứu viện, anh đã lẳng lặng tới cầm tay tôi rồi kéo tôi ra phía sau, mặt vô cảm, tuyên bố bằng giọng điềm tĩnh, “Cô ấy với tôi mới là một đôi.”

Ừ, tôi tỏ ra đồng ý.

Tôi đoán trong lòng ông xã cũng rất bất đắc dĩ, lại phải đi giải thích những chuyện với một cô nhóc.

Sau một tích tắc, A Khiêu không biết ở đâu nhảy ra, nóng nảy mà ồn ào, “Lại đánh nhau rồi, đánh nhau rồi! Dã Miêu cậu mau đi!”

Sau đó nhìn cánh tay đang cầm tay tôi của ông xã...

Cũng ngây người.

32. Chương 32

Dã Miêu đập vào đầu tôi một cái, “Đừng có lè mề nữa, nhất định là đi đánh đám ban nãy. Tớ đi xem thế nào, cậu đi gọi đám Áp Tử đi!”

Áp Tử?

Ai?

“Áp Tử là ai?” O()o ...

Hỏi xong tôi thật sự hơi , vì sao tôi chẳng có tí ấn tượng nào về sự tồn tại của người này thế...

“Mạc Lệ Hoa! Hôm nay cậu bị sao đấy? Có phải muốn nhìn Sở Diệc Nhiên bị người ta đánh chết không hả?”
Dã Miêu rõ ràng đã tức giận, nhìn như thể muốn đập tôi một trận.

Tôi cười gượng, có chút chột dạ, “Thế Áp Tử đó giờ đang ở đâu?”

Ông xã nhưng lại nhìn thẳng vào A Khiêu kia, đỉnh đầu như núi, hỏi, “Người hiện tại đang ở đâu?”

Tôi quay lại hỏi anh, “Ai?”

A Khiêu có vẻ đã bị hù dọa bởi khí thế của chồng tôi, kinh ngạc không mở nổi miệng. Ông xã như cơn mưa, bắt chước câu nói của Dã Miêu, “Cậu muốn nhìn cậu ta bị đánh chết à?”

Tôi choáng một lúc, đã biết “cậu ta” trong lời ông xã là chỉ Sở Diệc Nhiên. Lẽ nào anh định tự mình ra trận à? Thế tôi gọi cảnh sát được không?

Vãi, tôi phát hiện người ta cứ bảo người lớn lên sẽ chín chắn hơn, nhưng nói toạc ra thì là nhất gan hơn nên lúc nào cũng sợ chết, sợ phiền.

Cái khí khái anh hùng “nghe con không sợ hổ” lúc nào đều bị ném hết lên chín từng mây.

Nhưng mà ông xã, anh... có thể không dũng cảm như thế được không?

“Ồ... ở bên kia!” A Khiêu chỉ sang một hướng, có vẻ là dựa vào trực giác.

Dã Miêu thấy mình bị bỏ qua một bên thì tức đến nghiêng răng ken két, nhưng cũng không nói gì nữa mà chạy thẳng theo hướng ngược lại, có vẻ như là đi gọi thêm người. Tôi nghĩ con bé cũng không trông mong gì ở tôi...

Ông xã nhìn tôi, phân phó, “Em đợi ở đây.” Sau đó chạy theo hướng A Khiêu vừa chỉ.

Làm sao được?!

Tôi chạy nhanh đuổi theo, không kìm được lo lắng, hỏi thẳng, “Anh có đánh được không?”

Anh nhìn tôi, nói đơn giản nhưng rành mạch, “Được.”

A... Tự tin thế cơ à?

Tôi nhìn A Khiêu đang sốt ruột, không thể làm hành vi vô đạo đức là kéo anh lại không cho anh đi. Dù sao người bị đánh cũng là Sở Diệc Nhiên, là bạn tốt của tôi. Hơn nữa loại chuyện đánh nhau này có khi quan trọng nhất là thời cơ, cứu người như cứu hỏa.

Nhưng mà tự nhiên có cảm giác ông xã chỉ đang muốn chứng minh với tôi rằng anh cũng chẳng kém gì Sở Diệc Nhiên...

Đồ mờ hồi...

Trên đường đi, tôi chợt nhớ ra, lúc bé ông xã bị người ta sỉ nhục cũng từng đánh nhau với học sinh lớp trên cơ mà... Nhưng mà tôi quên hỏi anh ai thắng ai thua mất rồi = =

Tôi đành nhắm mắt bịt miệng anh, rõ ràng là lo muốn chết nhưng không hiểu sao cũng thấy hơi bị kích thích... Khụ, quả nhiên là tôi cũng có tinh thần mạo hiểm, lại nghĩ đến cuộc đời đã có đến mấy chuyện bất bình thường rồi ~ Võ ngực, khí thế cao tận trời xanh mà nói, “Chờ lát nữa em sẽ giúp anh!”

Tôi chỉ sợ đau thôi = =

Ông xã nhìn tôi, rõ ràng là để tôi qua một bên.

Chỗ đó cũng không xa, đi một lúc tôi đã nghe được tiếng đánh nhau. Tôi nghĩ chắc không phải Sở Diệc Nhiên vẫn đứng chỉ đi xung quanh khu vực tiệm cắt tóc đấy chứ? Nhưng nghĩ lại thì tôi cũng quyết định không áp chuyện này vào người mình...

Rẽ vào một cái ngõ, tôi dừng lại thở mạnh. Cứ tưởng là sẽ thấy một đám “dân anh chị” cầm côn cầm dao rồi mấy trăm người lao vào đánh nhau, nhưng hóa ra tôi nghĩ quá nhiều, chỉ có bốn năm người lao vào đánh một mình Sở Diệc Nhiên.

Sở Diệc Nhiên rõ ràng là cái loại không sợ chết tôi vừa nói. Dù bị người ta đánh thế nào thì cũng tỏ vẻ không muốn sống, khí thế rất mạnh mẽ. Bị đánh một đòn thì nhất định phải trả một đá.

Tôi nhìn cũng sợ hãi rùng mình, ông xã lại tiến lên gia nhập cuộc chiến.

Tim tôi đột nhiên được gia tốc, lo lắng cũng tăng lên. Nhưng mà ông xã vừa tiến lên là đã nghiêng người đá tên này đập tên kia, tư thế cực kỳ đẹp trai, tôi thấy đó là do nhiệt huyết tăng lên. Nghĩ một lát, cảm thấy còn trẻ đánh nhau cũng chẳng có gì quá đáng, đánh mấy đòn cũng chẳng sao, bèn kệ bọn họ...

Có điều hai đầu năm thì lực lượng chênh lệch nhau quá...

Mặt A Khiêu bị trầy chút da, nhưng tôi vẫn lo cậu ta lâm trận rồi bỏ chạy, hơn nữa lúc này bị ảnh hưởng từ Dã Miêu, thốt lên, “Mẹ nó, cậu còn đứng đây làm cái gì? Mau vào hỗ trợ đi chứ!”

A Khiêu a một tiếng rồi mới hiểu ra, nắm tay lại, vừa hét “A ~” vừa lao tới.

Tôi thấy cuộc sống thế này đủ kích thích rồi, tim đập bình bịch mãi không dừng.

Ba đánh năm nên đã khá hơn nhiều rồi.

Thân thủ của ông xã linh hoạt hơn tôi nghĩ, cũng hung ác hơn tôi tưởng, ra tay vừa nhanh vừa chuẩn lại không biết nhẹ tay, thoáng cái đã đắm gục hai tên.

Sở Diệc Nhiên cũng không yếu thế. Không còn bị tấn công đồng loạt nữa nên ra tay cũng nhanh hơn nhiều, anh ta nhện đau, đá, tóm, ngã, lại tung thêm một đòn, cũng hạ được hai tên.

Còn cái tên đang đánh với A Khiêu thấy vậy bèn quay đầu bỏ chạy, chạy rất xa.

Tôi đã thấy được uy vũ đặc biệt của ông xã.

Đột nhiên Sở Diệc Nhiên tỏ ra khí phách của một đại ca, đôi mắt to mày rậm nhìn cái cầm của chồng tôi, “Cậu là ai?”

Nhìn xuống đồng phục anh, nhếch miệng vẻ khinh thường.

A, quả thật là vì thân phận chênh lệch quá nhiều nên chúng tôi thường không ưa đám học sinh xuất sắc đó.

Tôi ngẫm nghĩ, có phải giờ tôi nên xuất hiện hay không? Có điều vừa bước một bước thì lại do dự, cảm thấy nếu cứ chạy ra ôm ông xã như thế thì không thích hợp.

Sở Diệc Nhiên nhìn đám đang nằm trên mặt đất, hét lên một câu trong phim thần tượng, “Còn chưa rút đi?”

Đám người kia vội đứng lên, cụp đuôi chạy đi.

Xong Sở Diệc Nhiên mới nhìn ông xã, miệng nhếch lên cười châm biếm, “Cảm ơn ~”

Vãi, sao gần đây đứa nào cũng chảnh chọe như vậy?!

Ông xã nhìn anh ta, không nói gì, đột nhiên quay đầu nhìn tôi. Cái nhìn đó không hiểu sao lại làm tôi thẹn thùng, hơi né đi, nhưng mà tôi cũng đã nhận được thông điệp trong ánh mắt anh

~Anh cũng làm được cái chuyện mà cái đứa ngày xưa em thích tài giỏi đấy.

Thế là tôi lại nhìn ông xã đầy ảm ý, miệng cũng không kìm được mà hơi nhếch lên. Đột nhiên nghe được giọng nói có phần cáu gắt: “Mạc Lệ Hoa, em đến đây cho anh!”

A...

Anh không thấy tôi anh không thấy tôi.

Tình cảnh lúc này của tôi cực kỳ xấu hổ. Chỉ là ông xã đã quay đầu lại, bình tĩnh mở miệng nói với Sở Diệc Nhiên, “Cậu không cần nghĩ đến cô gái này nữa, tôi không phải kiểu lớn ức hiếp nhỏ, cậu đừng thương cho tốt rồi lại đến.”

Giọng như kiểu giáo dục trẻ nhỏ.

Tiếp theo là đi thẳng đến chỗ tôi, nhưng khi còn cách tôi mười mét thì anh dừng lại, nhìn tôi nhàn nhạt, không nói gì, mắt lại viết rõ ràng ~ còn không mau tới đây?

Vãi!

Quá là quá trốn, nhưng mà tôi thích anh quá trốn như thế, thế đấy!

Sau đó tôi cũng chẳng muốn quan tâm đến chuyện mình có nổi loạn hay không, lại nhào vào lòng anh.

“Mạc – Lệ – Hoa...”

Đúng lúc tôi nhào vào lòng ông xã thì cũng nghe được giọng nói lạnh thấu xương của Sở Diệc Nhiên. Trong giọng nói ấy có vài phần nghiền răng nghiền lợi, vài phần uy hiếp, khiến tôi rùng mình một cái. Tôi không hiểu vì sao tôi lại có thể bị một thằng nhóc uy hiếp cơ chứ?

Khụ...

Dù sao bạn tốt thì vẫn là bạn tốt... Không thể vờ như không thấy được.

“Sao thế?” Tôi ló đầu ra nhìn anh ta.

Ông xã lại nhẹ nhàng đẩy đầu tôi trở lại, ngăn không cho tôi nhìn vào mắt anh ta, nói, “Phải bóp hết những tên bất chính đứng ngoài cửa ngõ từ trong trứng nước. Em đừng có đung đa đung đưa.”

A...

Tôi phát hiện, sau khi tôi nói với ông xã ba chữ “em yêu anh”, anh lo lắng thật nhiều thứ = =

“Mọi người tính gì đây?”

Dã Miêu đột nhiên cao giọng xen vào, đi sau là vài thằng bé ăn mặc rất lưu... là có cá tính. Quần ống loe với áo sơ mi rách, tóc thì bù xù, khiến tôi có ảo giác như đang xem phim điện ảnh cũ kỹ.

A, không biết đứa nào là Áp Tử.

Thấy người có vẻ đông tôi cũng căng thẳng. Ông xã thì chẳng có vẻ gì, chỉ nhìn tôi bảo, “Anh đưa em về nhà trước, có nhớ nhà ở đâu không?”

“Có.” Nếu là nhà trước khi cha mẹ ly hôn thì tôi biết. Còn sau này thì tôi cứ chạy qua chạy lại giữa hai nhà mới của bọn họ.

“Đi thôi.”

“Mạc Lệ Hoa, anh đếm đến ba.” Sở Diệc Nhiên cũng bị thương. Thực tế là máu tụ trên mặt giờ còn chưa rõ nhưng mai nhất định sẽ sưng vù.

Dã Miêu đột nhiên chạy đến đánh tôi một cái, chắc cũng thấy ông xã không vui, còn cố tình cúi đầu không nhìn anh, nói nhỏ giáo dục tôi, “Cái đồ chết tiệt vô lương tâm này, cũng không nghĩ xem Sở Nhiên đánh nhau vì ai?!”

Dứt lời bèn muốn lôi tôi đi.

Tôi...

Nhưng ông xã lại che chở cho tôi, lạnh lùng nhìn Dã Miêu. Thấy tình cảnh này, đám người Dã Miêu đem tới đã sẵn sàng đánh nhau, bao vây tôi với ông xã.

Ông xã híp mắt nhìn bọn họ.

Tôi nóng lên, hung hăng xắn áo lên, hét với Sở Diệc Nhiên, “Mẹ nó, có ngon thì solo!”

33. Chương 33

Hét lên xong tôi mới nhìn vào mắt Sở Diệc Nhiên. Khuôn mặt anh ta hơi sưng lên, trên khóe mắt khóe miệng còn dính máu, và ánh mắt anh ta có chút tổn thương sâu sắc

~Tất cả cảm xúc đều kẹt tại yết hầu. Trong một thoáng, cả hai chỉ nhìn nhau im lặng.

Với thói quen xử lý mọi chuyện lúc sau bằng phương thức “hòa bình”, thương thế này của anh ta làm ai cũng phải giật mình.

Mắt thấy anh ta mím môi, nhìn tôi không nói câu nào. Nhớ đến những lời ban nãy Dạ Miêu nói, đó là vì những người kia cười nhạo kiểu tóc của tôi nên anh mới đâm bọn chúng một cái, anh thật sự là bị thương vì tôi... Lập tức như có cái gì đó đánh vào ngực thật mạnh, không hiểu sao thấy khổ sở.

Đã không còn trẻ con nữa.

Cánh tay nắm vai tôi của ông xã đột nhiên dùng sức, tôi chỉ có thể đập vào tay anh, ngẩng đầu nhìn anh nhử mảy, vẻ mặt nghiêm túc hơn, cảm thấy chuyện này không quan hệ gì đến yêu đương, nhưng cũng không cách nào dứt ra được. Hiểu tôi như anh nhất định sẽ hiểu được.

Quay đầu lại, nhìn khuôn mặt quen thuộc như đã cách một thế hệ kia của Sở Diệc Nhiên, biết anh ta đang chờ một lời giải thích, đang nghi ngờ sự thay đổi của tôi.

Yết hầu hơi khô khốc, mới phát hiện chẳng bao lâu sau, tôi sẽ nhìn theo bóng anh bằng ánh mắt thật sự lo lắng. Chỉ tiếc, người và vật không còn, thời gian đã khiến ông xã trở thành người tôi nhớ thương nhất.

Tôi đột nhiên áy náy, cau mày, “Anh... không sao chứ?”

Anh ta vẫn nhìn tôi chằm chằm, vẫn quật cường như thế, không rên một tiếng, không nhúc nhích.

“Có muốn đi gặp bác sĩ không?”

Anh nhìn tôi, giằng co với tôi, một lát sau đột nhiên mở miệng, “Anh ta là ai?”

“A...” Tôi không biết nên trả lời thế nào.

Ông xã lúc này không cướp lời nữa, nhưng tôi có thể cảm nhận tầm mắt anh, nó nóng rực như lò nung.

Tôi kéo tay anh xuống, nắm chặt. Chẳng phải mấy chục năm sau Sở Diệc Nhiên đã nói tình cảm này chỉ là nhất thời thôi hay sao, hẳn là không nên khó khăn.

“Anh ấy là...”

“Đi!” Sở Diệc Nhiên hình như nhìn ra sự do dự trong mắt tôi, nhìn tôi oán hận rồi ngắt lời tôi. Sau đó cười, nụ cười tự giễu, ánh mắt cũng chuyển sang hướng khác chứ không thèm nhìn tôi.

Anh nhanh nhẹn xoay người, đi lên phía trước. Những đứa nam sinh hư hỏng bên cạnh cũng nhìn tôi bằng ánh mắt gay gắt rồi bất mãn hừ một tiếng, nhưng cũng bỏ đi theo Sở Diệc Nhiên.

Dã Miêu cũng mặc kệ việc đầu tôi có bị thương hay không, đập một cái thật mạnh rồi tức giận nhìn tôi, sau đó cũng chạy đi. Tôi đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, loáng thoáng nghe được ông xã mắng nhỏ, đồ ngốc. Với anh mà nói, bà xã chỉ có thể bị chính mình bắt nạt mà thôi.

Tôi vội lắc đầu nói không sao, chỉ cần đầu óc không ngu đi là được rồi. Sau đó nhìn bọn họ chậm rãi đi xa, lại im lặng, có chút thương cảm khó hiểu.

“Đi rồi.” Cũng không biết đã đứng bao lâu, ông xã đột nhiên mở miệng, thế mới kéo được sự chú ý của tôi trở về. Tôi quay người, thở dài, “Bọn họ là bạn của em.”

“Ừ...” Ông xã lên tiếng, đột nhiên thu tay lại, một mình đi trước.

Đồ xấu xa! Tôi biết anh cố ý, bên đá nhẹ vào chân anh một cái. Phát hiện ra anh đang giận dữ bèn xoa đầu đuối theo, lại kéo tay anh lại quàng qua vai tôi.

“Hừ...” Anh hừ nhẹ một tiếng nhưng cũng không hất ra. Đúng là một người đàn ông dễ dụ.

Tôi thu hết những suy nghĩ kia lại, đột nhiên chú ý đến vết sưng trên mu bàn tay anh, “A? Anh bị thương kìa.”

“Giờ mới phát hiện?” Anh ngoắt miệng lại rất trẻ con, có lẽ là vì khuôn mặt trẻ tuổi này nên tôi cười thành tiếng, ngọt ngào hô lên, “Chồng à ~”

“Hừ.”

“Chồng.”

Anh tiếp tục bỏ qua.

“Chồng!”

Anh giờ mới lườm tôi, “Im.”

“A!” Tôi cười cười gật đầu, sau đó nhìn quanh, lén lút đẩy tay anh ra, “Giờ yêu sớm vẫn là cấm kị đó, chúng ta nên giữ khoảng cách một chút. Anh xem anh kìa, vẫn còn mặc nguyên đồng phục Chí Tường.”

“... Mạt Lị Hoa.” Giọng anh bình tĩnh dị thường, “Em thử đẩy lại phát nữa xem.” Nói xong là hành động, tay anh giữ chặt cổ tay tôi. Tôi liếc qua mặt anh, miệng anh đã thả lỏng, nhếch lên thành đường cong.

Tôi cũng cười cười, sau đó nhìn bầu trời xanh da trời, trở về quá khứ rồi sao... Tôi nghiêng đầu hỏi anh, “Giờ ta đang đi đâu?”

“Đừng nói nhảm nữa.”

“A.” Tôi đi theo anh vài bước, “Về nhà em à?”

Anh nhìn tôi một cái.

“Về nhà em à?” Tôi lại hỏi.

Anh không trả lời tôi.

“Trái đất rất... lớn đó!” Nhà tôi ở hướng ngược lại mà. = =

Anh đột nhiên dừng bước, nhìn tôi, mở miệng mà mặt vẫn bình lặng, “Em mà giả ngu nữa thì anh sẽ QJ (*rape) em.”

Tôi: “...”

Anh: “...”

Khi tôi đang rối rắm nghĩ xem nên giả vờ thế nào thì anh đã gõ nhẹ vào trán tôi một cái, dịu dàng, “Ngoan ~ chỉ đường đi.”

Mẹ nó, tự nhiên lòng tôi nhũn ra như nước... Hơn nữa không biết vì sao, tôi thấy hình như anh học cái xấu thật rồi... = =

“Mạt Lị.” Anh lại gọi tôi.

“Nói chuyện.”

“Mạt Lị.”

“Dạ?”

“...” Anh lại im lặng một lúc, tiếp theo là nhìn có vẻ thờ ơ, “Chúng ta lại đi nói chuyện yêu đương một chút, nhé?”

“...”

Tôi giật mình đứng nguyên tại chỗ, nói không nên lời, mắt bỗng ướt dần. Nhìn anh lúc này lại nhớ đến anh khi đó, cũng đứng trước mặt tôi như thế, cố gắng chế áp sự căng thẳng trong lòng.

Haiz, đều là vợ chồng già cả rồi...

Tôi hít vào một hơi, nhẹ nhàng gật đầu, “Được.”

“Lại đây.” Anh đột nhiên đứng trước mặt tôi, vươn tay phải ra.

Tôi nhẹ nhàng nắm lấy.

Muốn nắm bàn tay này cả đời.

.

Nhà tôi cũng gần đó. Không biết vì sao cái nơi trước kia vốn thấy thật lớn, giờ nhìn lại thì cũng chỉ thường thôi.

Ông xã vốn muốn đưa tôi đến tận dưới nhà, nhưng mà tôi cũng ý thức được, kéo anh vào một chỗ không người, còn nhìn đông nhìn tôi một phen, rồi mới hoa chân múa tay miêu tả vị trí nhà mình, nhưng cũng sợ sau này anh sẽ tìm đến.

Haiz, hiện tại với quá khứ không giống nhau. Quá khứ gần như tất cả hàng xóm đều quen mặt, dù không quen cũng biết tên, mà tin đồn thì lan tràn nhanh như gió, muốn ngăn cũng không nổi.

“Số điện thoại bàn là gì?” Anh hình như cũng hiểu, hỏi tôi.

Đột nhiên phải tách khỏi ông xã, tôi cảm thấy chẳng muốn tạo náo, nhưng cũng hết cách rồi, nếu con trẻ dám bỏ đi thì sẽ xảy ra tai nạn chết người = =

Tôi cũng có cách làm ra chuyện kinh hãi thế tục như thế, đành mong tiểu biệt thắng tân hôn thôi.

Còn số điện thoại... Khụ, ngày xưa thì thuộc lâu lâu cơ mà. Nhưng giờ nghĩ mãi vẫn không nhớ được toàn bộ, “Em nhớ là có rất nhiều số 2...”

“Đợi em nhớ ra.” Anh cốc đầu tôi một cái, đột nhiên đọc ra một dãy số điện thoại, nói, “Số nhà anh, vừa nhớ ra.”

Trí nhớ anh tốt quá nha ông xã = =

~“523 gì nữa?” Sau đó nghĩ lại, lắc lắc đầu, “Hay là thôi đi, nhờ mẹ nghe điện thoại thì sao? Anh mới có ngần này tuổi, mẹ sẽ cảm ghét em mất!” Tôi còn muốn sau khi lập gia đình sẽ sống thoải mái một chút.

“Tý nữa về nhà hỏi số điện thoại rồi xuống bảo anh.”

Tôi bĩu môi, cười, “Đúng rồi, chồng à, anh có nhớ dãy số số nào hay không?”

Anh nhìn tôi, vẻ mặt biết thừa, “Nhớ rõ kết quả bán kết của world cup 2002.”

“A!” Phát tài rồi! Tôi híp mắt lại, cười, “Còn nữa, giờ chúng ta phải tiết kiệm tiền mua nhà thôi!”

“Ừ.” Anh đột nhiên nhìn tôi, “Kiếm tiền nuôi vợ bé.”

“Anh dám?!” Tôi lườm anh, cắn chết giờ!

“Không dám.” Anh cười cười, rồi nhìn tôi, chậm rãi nhích lại.

Tôi đương nhiên hiểu ý đồ của anh, hơi nín thở, chờ mong anh lại gần. Nhưng đột nhiên nhìn thấy một dáng dấp quen thuộc đang thò đầu ra nhìn về phía tôi...

!!!

Tôi hoảng sợ, không biết lấy sức ở đâu ra mà đẩy ông xã thật mạnh, làm anh ngã xuống đất!

Sau đó chỉ vào anh, hét lên, “Đồ lưu manh!”

Rồi xoay người bỏ chạy.

34. Chương 34

Sau khi chạy vào không biết bao nhiêu cái ngõ, mới tựa vào tường xoa trái tim vẫn chưa hoàn hồn của mình, sau đó tự mình .

Lại nói, dù sao cũng là người hơn ba mươi tuổi, trước sinh nhật hai mươi tuổi thì gặp được ông xã, có lẽ là để bù đắp cho thời thơ ấu của tôi, để tôi được hưởng cuộc sống có người yêu thương chiều chuộng... nên mới trở về quá khứ đúng không? = =

Người bạn này là ai thế nhỉ?

Tôi nhủ mà ngẫm nghĩ... Bác Thái... Đúng, chính là bà ấy!

Nhớ rõ bà ấy là vì ngày xưa nếu gặp bà ta thì tám chín phần là đang buồn đưa lê về chuyện ly hôn của cha mẹ tôi. Còn vì sao đặc biệt nhớ rõ bà là vì bà nói cái đứa con gái của nhà Mạc kia quả là nghiệp chướng trước mặt rất nhiều người.

Lúc ấy trái tim thủy tinh của tôi còn tan nát rơi đầy đất, nhìn lên trời với góc bốn mươi độ rất bị thương, nước mắt chảy ra nhưng vẫn quật cường không lên tiếng.

Nhưng mà... chắc bạn này ông xã không ngã chứ nhỉ?

Tôi... tôi hoàn toàn rơi vào trạng thái... O()o

~Vai đột nhiên bị ai vỗ mạnh, tôi suýt thì nhảy lên, sợ hãi hét lên một tiếng, quay đầu lại thì thấy ông xã mặt tái nhợt lườm tôi. Tôi lập tức cười làm hòa, cực kỳ chột dạ.

Ông xã lúc này trông rất nhếch nhác, trên mặt vẫn còn bụi bẩn do bạn này bị ngã xuống đất...

Nhớ lúc anh mới ngã, miệng hơi há ra vì kinh ngạc, còn có ánh mắt không tin nổi... Thế nên nụ cười chột dạ của tôi lập tức trở nên rạng rỡ hơn.

Có câu không ai đánh người đang cười mà. Sau đó tự nhiên nghĩ ra một thứ, vỗ tay thật mạnh, “Em nghĩ ra số điện thoại rồi!” Rồi đọc số điện thoại cho anh một lần, mở to mắt chờ nhận thưởng.

Anh lặp lại một lần rồi nhìn tôi, rồi lại thở dài, có vẻ như đã quen với chuyện này rồi. Sau đó anh tự tay giúp tôi sửa lại mái tóc, nhăn nhó, “Về nhà nhớ ngoan ngoãn, phải tìm hiểu tình hình đã, đừng có nói lung tung, không được chạy loạn, không được đắc ý vênh vao, không được khoa tay múa chân, rồi ngoan ngoãn chờ điện thoại của anh.”

“Dạ.”

Anh đột nhiên nhẹ nhàng ôm tôi, tôi thấy không khí lúc này trở nên mờ ám, bèn hỏi, “Sao thế?”

“À, tự nhiên không muốn thiếu em.”

“...” Tôi không hiểu sao lại thẹn thùng, cực kỳ mất tự nhiên, giả vờ đẩy anh một cái, “Thôi đi người, trước kia anh cũng đi làm còn gì?”

“Nhưng mà buổi tối có thể ngủ chung với em.”

“Muốn chết à, tôi đập mạnh vào vai anh, đẩy anh ra, “Đi đi, bị người khác nhìn thấy thì không hay đâu!”

“Hừ...” Anh hừ nhẹ một tiếng, sau đó đứng thẳng người lên, vẻ mặt nghiêm túc néo mặt tôi, một chút sau thì mỉm cười, “Anh thấy thế cũng đủ lâu rồi.”

“Cẩn chết anh!” Tôi vừa nói xong đã nhanh chóng đi lên, chạm môi anh một cái rồi xoay người bỏ chạy.

Chạy mau chạy mau, chạy hơn mười mét lại nhận ra mình đi sai hướng, bèn vội vã xoay lại, lướt qua trước mặt anh. A a a, anh không thấy em, anh không thấy em...

A... Nhưng lúc quẹo vào một chỗ ngoặt tôi lại hơi do dự, anh nhớ kỹ số điện thoại của tôi rồi chứ?

Đứng trách cánh cửa tôi từng biết rõ, tự nhiên có cảm giác về thăm lại chốn cũ.

Thế sự xoay vần, người thì vẫn vậy nhưng lòng thì đã khác xưa.

Có một khoảng thời gian tôi rất sợ về nhà, cho nên mỗi lần tôi không về, bọn họ sẽ mắng tôi với biểu hiện hận sắt không rèn thành thép, tôi không khóc cũng không sợ, chỉ thấy khó hiểu là họ mắng họ chửi, rồi họ lại chĩa súng vào đầu lẫn nhau.

Giờ nhớ lại, có lẽ ở một cách nào đó thì tôi chính là cái ngòi nổ dẫn đến vụ ly hôn của bọn họ.

Lúc này trong nhà không có ai.

Mở cửa ra mới phát hiện gia cảnh không tính là quá tệ. Dù diện tích không lớn nhưng cũng có ba phòng, cả phòng khách lẫn phòng ngủ. Ở cửa ra vào có một cái tủ giày dép lộn xộn, trong góc nhà có một chiếc ghế sofa nhìn có vẻ cũ kỹ, bàn uống nước làm bằng gỗ, cái TV 29 inch trên tủ TV đã là đồ dùng xa xỉ, tiếp đó là bộ ấm ly trà.

Tủ lạnh là hiệu Hải Nhĩ đấy, phía dưới chỉ có vài thứ lặt vặt còn bên trên lại có rất nhiều thứ đồ lộn lộn, cái chậu cây quýt thì phủ đầy bụi bặm.

Tôi thay giày xong, không chờ nổi nữa mà tới thẳng phòng ngủ, lòng thấy hơi kinh ngạc. Cái nơi tôi từng thấy rất rộng lớn giờ lại trở nên nhỏ bé đến như vậy.

Sách vở trên bàn lộn xộn không chịu nổi, giá sách được để gần đó. Tôi còn nhớ ở dưới cái tủ gỗ kia còn giấu mấy chục quyển shoujo manga.

Trên vách tường là cả đồng ảnh dán lộn xộn, có ảnh Seiya của truyện Thánh Đấu Sĩ, có sailor moon, xì trum, vĩ, còn có cả anh em hồ lô...

Bên trên cái giường đơn còn dán một tấm áp phích hình công tử “Vượng Vượng”, nở nụ cười chướng mắt. Tôi không cách nào tưởng tượng ra chuyện anh ta đã luôn mở to mắt nhìn tôi ngủ hàng đêm.

Mở tủ quần áo ra xem, quần áo ngoài việc ít thì kiểu dáng cũng rất kỳ lạ... Lại nhìn bản thân qua tấm gương to đứng bên cạnh, dung mạo vừa vẫn quen thuộc như trước, chỉ là giờ trẻ trung và non nớt hơn.

Trên tai còn đeo rất nhiều chiếc khuyên kim loại xấu xí.

Tôi gỡ mấy cái khuyên có vẻ cồng kềnh kia xuống, lại xuống bếp rửa tay. Sau đó nhìn cái toilet bên cạnh bếp, cực kỳ... với cách bố trí này.

Mắt liếc đồng hồ, gần 11 giờ rưỡi rồi. Trước kia mẹ sẽ về nấu cơm cho tôi, không biết hôm nay có về không nữa, tôi bèn nhìn quanh một vòng, cực kỳ lộn xộn, không nhìn được mà bắt đầu dọn dẹp.

Đến tận 12 giờ rưỡi mà mẹ vẫn chưa về nhà. Nhà sau khi dọn dẹp xong đã sáng sủa hơn không ít, bụng cũng thấy đói. Mở tủ lạnh ra, trừ ba quả trứng gà thì chẳng còn gì, không có cơm thừa cũng chẳng có đồ ăn thừa...

Tôi cố nhớ lại, hình như ngày xưa tôi không biết để dành tiền lại, cảm thấy mình thật đáng thương.

Ông xã ơi ông xã, tôi buồn bã kêu lên, điện thoại cuối cùng cũng đổ chuông.

Đầu dây bên kia ban đầu rất im lặng, tôi alo một tiếng mới thấy ông xã lên tiếng, đi thẳng vào chuyện luôn, “Cơm nước xong xuôi rồi chiều có đi học không?”

A, anh thật sự nhớ được số điện thoại này... Giọng tôi bỗng nhẹ nhàng hơn, thỏa thích nũng nịu, “Em sắp chết đói rồi...”

“Mẹ đâu?”

“Chưa về.”

“À.” Anh hơi dừng lại, “Em chờ chút, anh đem cơm qua cho em.”

“Thật...” à? Tôi còn đang hưng phấn, chưa nói xong thì đã nghe được giọng nói bực mình của mẹ ~ “Lượng Lượng! Chưa ngủ à? Còn gọi điện thoại gì đấy?”

“Dạ, sắp rồi.” Ông xã lên tiếng đáp lại, sau đó nói với tôi, “Em chờ anh.”

“Không cần đâu!” Tôi vội vội vàng vàng cướp lời.

A, thật là một học trò ngoan mà, trước kia tôi cũng có bao giờ ngủ trưa đâu. Dù giờ đang đói muốn chết thì cũng không muốn gây họa cho anh, nhưng mà cái trán ban nãy bị đánh giờ đột nhiên đau đốn. Tôi méo miệng, nuốt hết uất ức vào bụng, giả vờ vui vẻ, “Anh mau đi ngủ đi, em còn chút tiền tiêu vặt, xuống dưới nhà mua cơm là được rồi. Ăn xong em cũng ngủ một giấc, chiều em nghỉ vậy.”

Đúng là một buổi chiều xui xẻo.

“Lượng Lượng!” Mẹ chồng tôi lại giục anh.

Ặc... “Ngày xưa mẹ quản anh nghiêm thế à?”

Giọng anh nhỏ đi không ít, “12h mới tan học, anh về sớm, nói dối mẹ là hôm nay bị thương trong giờ thể dục, nên giờ bà mới ép anh đi nghỉ, không có việc gì đâu. Em tự mình làm được không? Đảm bảo sẽ không bị đói chứ?”

“Được mà.” Tôi vẫn cảm thấy uất ức, cười cười, “Phải nhớ em đó.”

“Đồ ngốc.” Anh im lặng một lúc, đột nhiên lại nói, “Cô bé, chúng ta phải nghĩ ra mấy mật ngữ thôi.”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như lúc em nói em yêu anh thì có thể bảo trời hôm nay rất đẹp, nước rất ngon, vân vân.”

“Ừ, thời tiết... không tệ chứ?” Tôi cố gắng nói bình thản nhưng cũng không thể che hết ngọt ngào trong lòng.

Tiếng cười của anh vang lên, “Ừa, chiều này anh sẽ nghĩ mấy cái mật ngữ qua cửa.”

“Á...” Còn có cả mật ngữ qua cửa nữa à, khó trách người ta vẫn bảo những yêu đang yêu là mù quáng, “Đi thôi đi thôi.”

“Bye.”

“Dạ, bye.”

“Nước...” Anh có vẻ do dự, “Uống rất ngon.”

“... Ừa.” Tôi cười trộm, “Trời đẹp.”

“Nước uống rất ngon.”

“Đáng ghét.” Tôi cười đập điện thoại, lại lười biếng không muốn nấu cơm, quyết định leo lên giường ngủ luôn, chiều sẽ xin mẹ chút tiền tiêu vặt.

.

Buổi chiều tôi ngủ nhưng lại nằm mơ đến thức ăn, có thể thấy tôi đói đến cỡ nào. Đột nhiên nhớ ra mình đang ở tuổi lớn, khó trách cần nhiều thức ăn đến như vậy.

Thời tiết hơi nóng, không có việc gì làm bèn nằm trên giường bật quạt đếm cừu.

Cảm giác đói khát đã bắt đầu lại trở lại.

Cho nên lúc mẹ vừa về tôi đã nghe được tiếng động, tinh thần rộn rã, lăn xuống giường rồi đứng dậy, nghênh đón thức ăn được nữ thần mua về.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt đã trở lại không ít nhưng cũng không thiếu một mỗi kia, tôi đột nhiên xúc động, quyết định đền bù những khoảng thời gian gay gắt trước đây, hét lên rất nhiệt tình, “Mẹ! Mẹ về rồi à? Hôm nay mẹ nhìn trẻ thật nha!”

Sau đó nhiệt tình nhận lấy đồ ăn, nhảy lên chạy về bếp.

Hôm nay ăn gì đây?

Mẹ nó, mướp đặng à? Được rồi, tôi nhần!

“... A Hoa?” Giọng mẹ cực kỳ kinh ngạc.

“Sao ạ?” Tôi giúp mẹ lôi mướp đặng ra, sau đó lại nhìn, còn có một mớ rau cải xôi nữa. Được rồi, giờ tôi không so đó nữa, ngẩng đầu lên gọi, “Mẹ! Nấu cơm thôi! Để con giúp mẹ!”

“Con...” Mẹ tôi đứng trước cửa, nhìn tôi một cái, hình như muốn nói gì đó. Do dự một lúc, cuối cùng vẫn chuyển chủ đề, “... Tóc con?”

“Có đẹp không ạ?” Tôi cười với bà, lại nghe được tiếng chìa khóa mở cửa, “A, cha về rồi.”

Trong lòng không hiểu sao lại thở dài.

Thật ra khi nhìn thấy bọn họ, vốn cho rằng sẽ xấu hổ, không ngờ không khí im ắng cũng không xuất hiện, ngược lại còn thấy thân thiết. Dù sao họ cũng là người nuôi tôi lớn lên.

Sau khi tôi kết hôn thỉnh thoảng họ cũng tới thăm tôi, dĩ nhiên là đi riêng, nhưng vẫn thấy rất khó khăn. Cho nên thời gian cả nhà ba người ở chung như giờ là rất đáng quý...

“Cha!” Tôi thò nửa người ra khỏi bếp, kêu to một tiếng, “Cha vất vả quá!”

Sau đó chạy đi rót hai cốc nước, đưa một ly cho ông, một ly cho mẹ, sau đó ôm mướp đặng đi rửa, than một câu, “Mẹ ơi, đi nấu cơm đi thôi, con đói sắp chết rồi.”

Bà kinh ngạc nhìn cốc nước trong tay, nhúu mày. Cha tôi cũng đi đến, nói với mẹ tôi, “Hôm nay con bé bị sao đó?”

“... Không biết nữa.”

.

Không khí trong bữa cơm rất kỳ quái.

Cũng không biết vì sao mà cha mẹ cứ nhìn tôi với ánh mắt tò mò, tôi cũng bận rộn gấp cho người này miếng rau, người kia miếng mướp, cực kỳ bận.

Lúc đơm bát cơm thứ ba, tôi lại nghĩ, lúc ấy cha tôi thậm chí còn không ăn cơm chung với chúng tôi... Nếu như vì sự thay đổi của tôi mà họ có thể sống chung vui vẻ, không cãi vã gì nữa, có lẽ cũng là chuyện tốt.

Tôi đang nhìn mẹ thì đột nhiên nghe được tiếng có người đứng dưới gọi.

Tôi nghe ra, đó là tiếng Dã Miêu.

Sắc mặt cha trở nên nghiêm nghị, “Không nên chơi với những kẻ không đứng đắn.”

“A.” Tôi cười nịnh bợ cha một cái, sau đó chạy ra ban công nhìn, quả nhiên là con bé, giật mình, “Cậu đến truy sát tớ à?”

“Truy cái rắm, lăn ra đây!” Cô nàng tỏ vẻ không kiên nhẫn.

Tôi xin phép ba mẹ rồi lại chạy xuống.

Nhưng vừa xuống lầu thì đã bị một người kéo mạnh sang một bên. Nhìn thấy người đó, tôi xém thì cười ra tiếng, nhưng sau khi thấy hơn nửa khuôn mặt xưng vù và đôi mắt nhìn tôi oán hận đành nén nụ cười lại.

“Sở, Sở...”

Anh ta ném một vật giống cặp sách cho tôi, dừng một lúc, sau đó tiếp tục lườm tôi, “Chết tiệt, cái thằng buổi sáng cuối cùng là ai?!”

35. Chương 35: Chương 35

Bên mặt kia sưng vù lên, nhưng mà tính cách của Sở Diệc Nhiên lại thuộc kiểu tàn bạo, cho nên với cái khí chất ấy, nhìn anh ta cũng không quá thâm trầm.

Vị trí này vừa vặn là vị trí mà đứng trên nhà tôi sẽ không nhìn thấy được, cộng với chuyện trời đã tối, những người đi ngang qua không chừng không thấy rõ được mặt tôi nên tôi không chuyển sang vị trí khác.

“Dã Miêu đâu?” Tôi nhìn quanh hỏi anh ta.

Rồi mở cái cặp anh ta vừa đưa cho, nhìn có vẻ quen quen, có lẽ là của tôi. Nhớ đến chuyện buổi sáng anh ta bỏ đi trong cơn tức, giờ lại đem cặp đưa đến hộ tôi, nhất thời cảm thấy xúc động, nói thêm, “Cảm ơn.”

Có lẽ lời cảm ơn ấy làm không khí thả lỏng hơn, anh nhìn tôi, đột nhiên hỏi, “Đầu còn... đau không?”

A... Lúc nằm xuống thì sẽ hơi đau, nhưng tôi nhìn anh ta, “Cảm ơn, không sao đâu.”

“Không cần nói cảm ơn với anh!” Anh ta nhìn có vẻ bức bối, bỗng lại chăm chú nhìn tôi, không cho tôi trốn tránh, “Trả lời anh!”

Tôi nhếch miệng, đột nhiên nghĩ ra đêm ấy cũng như bây giờ, tôi một mình hẹn anh ra, đứng dưới ánh đèn mờ ảo. Tôi bảo, em không muốn tiếp tục đi theo anh nữa. Em không tiếp tục được nữa...

Hôm nay tôi phải nói những lời đó, nói sớm hơn một năm.

Tôi thở dài nhìn anh, “Em không muốn đi theo anh nữa.”

Anh ta đột nhiên nóng lên, “Mạc Lệ Hoa! Ban đầu là em chọc tức anh trước! Anh đã sớm cho em thích làm gì thì làm rồi còn gì?” Anh nắm chặt hai tay tôi, đốt ngón tay trắng bệch vì dùng sức, khiến tôi cảm thấy đau đớn, rồi nghe thấy anh hét tiếp, “Mẹ nó, em đang nghĩ cái quái gì thế? Sáng nay chính em chạy lên trước chặn cho anh một gậy cơ mà! Dã Miêu cũng bảo em thích anh còn gì! Cái thằng khốn lúc sau đó là ai?!”

Anh ấy không phải thằng khốn... Tôi muốn giải thích một cái, nhưng nhìn thấy ánh mắt đang nổi giận của anh lại áy náy không nói nên lời. Thật ra tôi cũng không muốn như vậy.

Nếu có thể lại lựa chọn, có lẽ tôi sẽ lùi lại vài năm... Tôi cũng không muốn phải sống lại trong cái thời đại máy tính chỉ có bộ nhớ 56M, lúc nóng cũng không thể bật điều hòa, không muốn lại phải đối mặt với việc cha mẹ ly hôn...

Không muốn nhất chính là phải bắt buộc đối mặt như vậy với mối tình đầu.

Lúc trước khi tôi nói những lời này anh ta cũng không phản ứng như vậy... Anh rõ ràng chỉ thở dài một cái, ai oán nhìn tôi rồi bỏ đi... Anh cùng lắm là khi tiễn tôi về thì cố đi thật chậm, sao lại...

Sao đột nhiên lại biến thành như vậy?

Nhìn khuôn mặt có vẻ trẻ con, tôi thấy mình hơi tàn nhẫn. Nhưng mà chúng tôi đã được định trước là sẽ chỉ là những người khách qua đường vội vã trong cuộc đời nhau mà thôi.

“Đau quá.” Tôi chỉ nói được hai tiếng này.

Giờ anh mới tỉnh táo lại, phát hiện bản thân làm thái quá, bèn bỏ hai tay tôi ra, đột nhiên mở miệng, có vẻ như đang gắng gượng, “Quen nhau lâu rồi? Đến cơ hội cạnh tranh cũng không được sao?”

“Đúng, không được.” Đáp án này của tôi cực kỳ quyết đoán.

Việc này tôi không muốn bị liên lụy, cũng không muốn làm ông xã bị liên lụy.

Trên thực tế, nếu lần này ông xã không cùng đến đây với tôi thì tôi sẽ chờ đến ngày gặp gỡ đó, tuyệt đối không xuyên tạc lịch sử.

Hàn Lượng anh ấy đáng để chờ đợi như vậy.

Sở Diệc Nhiên đã hoàn toàn im lặng, chỉ nhìn thẳng vào mắt tôi, đôi mắt cố che dấu cảm xúc đau đớn.

Tôi chưa bao giờ biết một khúc nhạc đậm như vậy lại có thể làm cảm xúc của anh kích động đến như vậy.

Tôi thở dài, nói lời xin lỗi với anh từ dưới tận đáy lòng.

Chỉ tiếc, tình yêu đã hết, cũng chẳng có cái gọi là ai sai ai đúng.

Sau đó tôi chăm chú nhìn anh, “Hôm nay anh nhìn thấy cái gì thì nó chính là cái gì.”

“...” Anh hung hăng nhìn tôi, “Đi đi.”

Tôi không nói gì nữa, chỉ làm theo. Đột nhiên Dã Miêu nhảy ra, nhìn như muốn cho tôi một cái tát, nhưng tay cô đã bị Sở Diệc Nhiên tóm lại.

Không hiểu sao tôi thấy chua xót trong lòng.

Dã Miêu hung dữ nhìn tôi, hét, “Mày thích thằng kia vì nó đẹp trai hay là học giỏi? Tiền tài? Gia thế? Mạc Lệ Hoa, bà đây mù mới quen biết đồ chó má như mày! Ban đầu là mày nhờ tao đi tìm Sở Diệc Nhiên, tao không chịu mày còn giận dỗi, giờ thì xem mày thành cái dạng gì?!”

Cô ấy nói xong, “xì” với tôi một tiếng, hét lên một tiếng đầy chắc chắn, “Mạc Lệ Hoa, chúng ta tuyệt giao!”

Tiếp theo cô ấy không chờ tôi phản ứng, mạnh mẽ kéo tay Sở Diệc Nhiên, nói to, “Chúng ta không cần đứng đây tự làm xấu mặt mình nữa, người ta vốn cũng không thèm!” Rồi kéo Sở Diệc Nhiên đi thẳng.

Giờ này tôi mới nhận ra, thời gian trôi qua, tình yêu đã không còn chỉ là chuyện của hai người.

Tôi là một kẻ tham lam, muốn tình yêu, muốn cả tình bạn. Cảm xúc tụt xuống, mắt ẩm ướt. Sở Diệc Nhiên với Dã Miêu đi một đoạn xa cũng không quay đầu, tôi thấy tiếc nuối. Tôi đã tự tay cắt đứt một tình bạn mà tôi đã từng dựa vào để sống tiếp.

“Mặt Lị.”

Giọng nói kia vang lên trong màn đêm tĩnh mịch, khiến tôi giật mình. Quay lại nhìn, nước mắt đã chảy ra, cảm thấy cực kỳ tủi thân.

Anh nhanh nhẹn bước lên, ôm tôi vào lòng, không nói gì, dường như anh hiểu hết khổ tâm của tôi.

Hàn Lượng, Hàn Lượng.

“Sao anh lại đến đây?” Tôi lén lau nước mắt vào áo anh, chuyển chủ đề.

“Buổi tối tự học, anh lén ra ngoài.” Anh nhẹ nhàng ôm tôi, “Đi cho quen, dù sao sau này cũng thường phải đi đường này.”

“...” Tôi hơi cảm động, đột nhiên trong đầu nảy ra một ý, càng chua xót hơn, “Nếu đột nhiên chúng ta trở về thì ‘em’ kia phải làm gì bây giờ?”

“Ban nãy anh đã viết cho mình một bức thư.” Anh cũng không trả lời thẳng, bất ngờ nói, “Phía trên có ảnh em, tên em. Tên em, Mạc Lệ Hoa, Mặt Lị Hoa.”

Sau đó anh nhìn kỹ tôi, “Trên đó có địa chủ của em, số điện thoại hiện tại của em, địa chỉ của em sau khi em mới tốt nghiệp, điện thoại nhà trọ của em, địa chỉ lúc anh mới quen, còn có địa chỉ và số điện thoại sau khi chúng ta kết hôn, cả địa chỉ với số điện thoại sau khi chúng ta nhỏ đi. Anh ghi ở trên, ‘Lúc nào đọc được bức thư này xin hãy đi tìm cô ấy’.”

“...” Nước mắt tôi càng rơi nhiều hơn, “Hàn Lượng.”, tôi hơi nghẹn ngào, “Dã Miêu còn có thể coi em là bạn sao?”

“Sẽ.”

“...” Tôi dừng một chút, “Anh sao có thể khẳng định như vậy?”

“Chỉ cần Sở Diệc Nhiên sống tốt.”

“A?” Tôi khó hiểu.

“Anh sẽ đi tâm sự với cậu ta.”

“Tâm sự với anh ta?”

“Ừ, cũng chẳng phải lần đầu.”

“...” Lần đầu tiên là lần đó? Tôi vừa hỏi, lại nghe thấy tiếng mẹ gọi tôi...

“Mẹ gọi em kìa.” Ông xã đột nhiên vỗ tôi, “Sau khi anh học xong sẽ gọi cho em.”

Tôi gật đầu, lại nhớ ra, “Sao anh ra được?” Nghe nói trường anh bảo vệ rất nghiêm cơ mà...

Anh đập nhẹ vào trán tôi, “Về đi.”

“Trèo tường à?”

Tôi sụt sịt, nhớ ngày xưa Trình Hạo Đông từng nói với tôi trường bọn họ có một cái lỗ, mấy người bọn họ đều từng chui qua, mỗi anh là không...

“...”

Nhìn vẻ mặt ông xã, tôi biết tôi đoán đúng rồi ==

“Hôm nay trời rất đẹp.” Anh đột nhiên nói thẳng tuột.

Tôi ngẩng đầu nhìn mây đen che kín mặt trăng, đây là sao vậy? Sau đó lại nhìn anh, giờ mới nhớ ra chuyện lúc trưa đã nói.

A... “Nước rất ngon.”

Anh lại nói, “Bút bi.” Sau đó摸摸 tôi một cái, đưa cho tôi một tờ giấy, “Anh đi đây. Muốn đọc sách.”

?

Tôi nhìn anh đi mất, sau đó xách cái cặp rỗng kia lên, nhìn tờ giấy một cái, phát hiện bên trong có viết mấy chữ.

Mẹ lại gọi, “A Hoa, đi đâu rồi?”

Tôi dạ dạ một tiếng, sau đó nhìn vào đồng hồ trong tờ giấy qua ánh đèn mờ ảo của cầu thang

~Bút bi: hôn một cái.

Muốn đọc sách: nhớ phải nghĩ đến anh.

PS: Buổi tối dùng thử một cái.

...

Ông xã thật ra không lớn lên tý nào...

Thật sự không lớn lên ==!

.

.

Buổi tối cực kỳ khó ngủ.

Đến điện thoại để gửi một cái tin nhắn cũng không có, lại thêm trời nóng, cả người cứ nhóp nhép, rất khó chịu.

Quan trọng nhất là sau khi kết hôn tôi với anh rất ít khi xa nhau, nhưng từ hôm nay thì phần lớn thời gian chúng tôi không thể ở cạnh nhau.

Giường hôm nay có vẻ rất nhỏ. Có lẽ là vì bình thường đã quen có một người ngủ cùng nên giờ, khi phải ngủ một mình, tự nhiên lại thấy hơi cô đơn.

Chồng à, ngủ ngon anh nhé.

.

Sáng lúc bò dậy khỏi giường thì mẹ đang nấu mì.

Thật ra tôi vẫn thấy mẹ là một người phụ nữ hiền lành, chẳng qua là tính tình quá dững mẫn nên mới không để ý đến lòng tự trọng của cha. Dù có người ngoài ở đó thì bà cũng chẳng bao giờ nể mặt ông, mới khiến ông quuyền luyến những đóa hoa bên ngoài.

Tôi đột nhiên không muốn nói gì, chỉ đánh răng rửa mặt. Bây giờ trở lại, ngoài việc phải ngoan ngoãn thì còn có bi kịch học hành.

Lúc này cũng không khác gì lúc bé đi là mấy.

Lúc bé đi thì tai tôi còn chưa xỏ khuyên, tóc cũng vẫn nghiêm chỉnh, còn giờ là lúc tôi đã chơi chung với Sở Diệc Nhiên một thời gian. Nhìn vào sách giáo khoa, chính là lúc tôi sắp lên cấp 3.

Nếu có thể thì sẽ cố gắng để thay đổi cục diện.

Ông xã hơn tôi hai tôi, chắc đang học lớp 11 rồi.

Nhỏ quá... Yêu sớm à? Liệu có làm hư những em nhỏ thuần khiết không đây?

Đồng phục những năm 90 có áo sơ mi do trường phát, thường là vải ni lông, những trường tốt một chút sẽ chọn vải bông, kiểu dáng cũng chỉ có một, không phân biệt nam nữ.

Đồng phục của các trường thường sẽ khác nhau về màu sắc hoặc họa tiết. Tôi đã hoàn toàn quên một sự thật là áo trường tôi màu vàng với họa tiết là những đường vân màu xanh da trời.

Đây là cái gu của người nào vậy?

Tôi mặc đồ vào, sau đó kiểm vài quyển sách rồi bước ra khỏi cửa.

Ít nhất tôi vẫn nhớ được vị trí lớp học. Lúc đi vào, không biết có phải tôi đã nghỉ học quá nhiều ngày hay không mà rất nhiều người nhìn tôi bằng ánh mắt kinh ngạc.

Tuy cấp 2 không thể so với cấp 3 nhưng mà vẫn có thể cảm nhận được không khí học tập.

Chuông vừa vang lên, mọi người đã đều mặc kệ tôi, ngồi xuống chỗ của mình.

Tôi thấy rất nhiều khuôn mặt quen mắt, nhưng nhìn lần hai lại thấy không quen... Không biết là tướng mạo họ có vấn đề hay trí nhớ tôi có vấn đề nữa = =

“Cắt tóc à?” Một bạn tôi không nhớ tên đột nhiên mở miệng.

Tôi mỉm cười, gật đầu.

Sau đó ánh mắt tôi chuyển đến một người bạn tốt chơi từ thuở nhỏ, cũng là bạn cùng bàn hiện tại. Hơn nữa chính vào năm này cô ấy sẽ cắt đứt tình bạn với tôi, là Nghiêm Bội Bội.

Không hiểu sao lại thấy bất an.

Sau đó lại thấy buồn cười với cái tương lai mù mịt, thử dài, đi đến ngồi xuống cạnh cô ấy.

Lúc này, có lẽ cô ấy chỉ chưa gặp tôi trong một thời gian ngắn.

Nhưng tôi lại chưa gặp cô ấy trong rất nhiều năm. Cho nên cảm xúc kẹt tại yết hầu, không cách nào nói nên lời.

Sau này cô ấy thi đỗ Chí Tường mà cô ấy luôn ao ước, còn tôi vẫn thiếu cô ấy một câu chúc mừng.

Nhưng dù sao thì sau này cũng có cơ hội, cái gì cũng phải thử một phen!

“Được rồi, các em, giờ mọi người cùng bàn về vấn đề này.” Tự nhiên năm nay không còn phải đứng lên chào giáo viên nữa, giáo viên môn Văn đứng trên bục giảng, đi thẳng vào vấn đề, “Để chào mừng Quốc Khánh, cả 21 trường học sẽ phải cùng tổ chức cuộc thi diễn thuyết ‘Chào mừng Quốc Khánh, ca ngợi tổ quốc’ lần thứ nhất. Dù là cấp 2 nhưng trường cũng không phản đối chuyện các trò hào hứng tham gia, sẽ tổ chức một cuộc thi nhỏ trong trường, hai người được vào vòng chung kết sẽ đi dự thi... Ừ, được rồi, có bạn nào có hứng thú không?”

... Tôi im lặng một lát, đúng lúc giáo viên nói xong, tôi bèn giơ tay lên cao, hô lớn, “Em!”
Với kinh nghiệm nhiều năm mở cửa hàng cà phê và tài ăn nói của mình thì chuyện này tôi làm được!

36. Chương 36

Giáo viên ngừng một lúc, nhìn tôi xong lại nói, “Còn bạn nào khác không?”

Cả lớp yên lặng mấy giây.

Thầy ấy chờ chút rồi gật đầu, “Được rồi, giờ chúng ta vào bài hôm nay.”

Giác quan thứ sáu của phụ nữ nói với tôi rằng thầy giáo này có vẻ không thích tôi lắm, nhưng tạm thời cũng chưa nhớ ra tôi từng đắc tội ông ấy ở chỗ nào...

Đúng lúc này tôi lại có cảm giác Nghiêm Bội Bội hơi nghiêng đầu nhìn mình, hình như đang muốn nói gì nhưng lại không muốn chủ động lên tiếng. Tôi bèn cười với cô ấy, trong lòng đánh cược xem kiểu tóc mới này của tôi cứu vãn được bao nhiêu phần hình ảnh tôi trong lòng cô ấy.

Ngày xưa cô ấy luôn khuyên tôi “cải tà quy chính” nhưng tôi không nghe, mới khiến hai người dần xa cách. Lúc này cũng chưa tính là quá lâu, tôi đã sửa đổi, cô ấy đương nhiên cũng có mềm lòng. Từ từ nhìn tôi một cái, sau đó lại quay lên nhìn bảng đen, lơ đãng mở miệng, “Không phải cậu bảo chết cũng không tham gia những hoạt động nhằm chán kiểu này hay sao?”

A... Tôi sờ mũi, cũng nhìn những dòng chữ được viết trên bảng đen, “Cậu không thấy tớ đang cố gắng leo lên những bậc thang tri thức hay sao? A, Bội Bội.” Tôi dừng một chút rồi nói, “Tớ sai rồi.”

Cô ấy vẫn không nhìn tôi, chỉ đáp lời, “Lúc trước không phải cậu bảo không ai có thể động đến tóc mình hay sao? Còn bảo ai khuyên cậu cũng không nghe...” Sau khi thả lỏng thái độ, giọng nói cô ấy lộ ra vẻ tủi thân.

“... Thật sự xin lỗi.” Cả hai chúng tôi đều duy trì im lặng, thứ giao tiếp tốt nhất, rồi tôi lén kéo vạt áo cô ấy dưới học bàn.

Cô ấy cũng không đẩy tôi ra, chỉ im lặng một lúc rồi hừ nhẹ.

Tôi biết, cô học trò nhỏ này đã tha thứ cho tôi rồi. Lại nghĩ đến chuyện không liên lạc với nhau bao nhiêu năm, không khỏi tự mình xúc động, rồi vừa cười vừa nhìn vào sách vở cô ấy, “Học đến trang nào rồi?”

“Cậu tự xem đi!” Cô ấy cố ý giả vờ tức giận, một lúc sau mới nghe thấy cô nói nhỏ, “Sau này cậu đừng thế nữa...”

“Được.” Tôi cười, thấy lòng ấm áp.

.

Sau khi Bội Bội bình thường với tôi, cộng với thiếu kiểu tóc gây họa kia, tôi có vẻ rất có lực hấp dẫn. Tan học xong, không ít bạn vây lấy tôi, trong giọng nói không dấu được sự hiếu kỳ với tôi, có một cô bạn nhỏ nhún nhún còn bất ngờ nói, “A Hoa, lần trước lúc tan học tớ có gặp cậu.”

“A, thế à?” Tôi cố nhớ lại tên cô ấy.

Đó là do vấn đề trí nhớ của tôi, ông xã chắc sẽ không gặp vấn đề như vậy rồi... ==

~“Cái người con trai cao cao hung dữ bên cạnh cậu là ai đó?”

“A...” Tôi cười gượng, “Bạn ấy mà.” Nói xong bèn ỉu xiu, bạn ư? Chắc sau này đã không còn như vậy nữa rồi.

“Suốt thời gian qua cậu vẫn chơi với họ à?”

“... Ừ.”

“Cậu không sợ sao?” Một bạn nữ khác xen vào, “Bọn họ có vẻ rất... hung dữ.”

Thật ra ý cô ấy là bọn họ có vẻ xấu xa chút, tôi vuốt tóc, “Thật ra họ đều là người tốt, cũng rất quan tâm tớ.”

“A Hoa, suốt hai tuần này cậu cãi cọ với nhiều giáo viên quá.” Một bạn khác lại nói, “Ban này cậu xung phong, tớ còn tưởng cậu cố ý chọc giận thầy chứ.”

Đồ mờ hôi... Tôi , “Tớ chỉ muốn tỏ ra phong thái hạ mình thôi mà.”

“Cái gì?”

“Tỏ ra phong thái của mình.” Tôi nghiêm túc đáp lại.

Mọi người:...

Bội Bội đột nhiên lườm bọn họ, kéo tôi qua một bên, nghĩ nghĩ rồi hỏi, “A Hoa, có phải cha mẹ cậu bình thường rồi không?”

Tôi xoa đầu cô ấy, “Kệ họ đi thôi, tớ không để trong lòng nữa rồi.”

“Ừ...” Cô ấy lại quan sát tôi một lát, có lẽ cũng thấy tôi thay đổi. Đúng lúc tôi tưởng cô ấy sẽ hỏi gì đó, cô ấy lại bỏ qua, chỉ nói, “Mấy ngày nay cậu không đi học, lát nữa tớ cho cậu mượn vở.”

“Ừ.” Tôi cố ý tỏ ra trẻ con, “Bội Bội cậu là tốt nhất!”

Cô ấy nhìn tôi với vẻ hiểu rõ, “Thế lần này cậu định diễn thuyết về cái gì?”

“Cũng chưa biết nữa.” Để xem chồng tôi sẽ viết gì... = =

.

Người trẻ tuổi thật là tốt, chưa đến nửa ngày mà tôi đã lại thân với Bội Bội.

Lúc tan học, tôi nghĩ ông xã sẽ tới tìm mình. Vì giờ tan trường cũng không khác nhau lắm nên tôi cứ chần chờ mãi mới ra ngoài. Vừa mới ra khỏi cổng trường đã ăn ý bỏ đi, thoáng nhìn thấy bóng ông xã đứng dưới cây đại thụ đối diện, bộ dạng ngọc thụ lâm phong, không khỏi hé miệng cười trộm.

Anh cũng nhìn thấy tôi, ra hiệu với tôi một cái bằng ánh mắt.

Tôi đang định đi qua thì Bội Bội đột nhiên giữ tôi lại, “Đi đâu thế?”

“A...” Tôi nhất thời xúc động, xem thì quên mất cô ấy chưa biết về sự tồn tại của ông xã. Trước kia còn có thể giới thiệu làm quen, nhưng với vấn đề thân phận hôm nay thì còn phải nghĩ xem nên giải thích thế nào.

“Cậu không phải lại muốn đi tìm đám người kia chứ?”

“Đương nhiên không.” Tôi vội phủ nhận. Đám Dã Miêu chỉ sợ không tha thứ cho tôi nhanh đến vậy.

Sau đó chớp mắt, đang định tìm một lý do qua loa thì Bội Bội hình như thấy gì đó, kéo mạnh tôi qua một bên, trong giọng nói không giấu được sự hưng phấn, “Này này, cậu thấy không, Hàn Lượng kia!”

Ai?

Tôi không nghe nhầm chứ, cô ấy đang gọi... tên ông xã à?

Có lẽ là vì màu áo trắng xen trong một đám màu vàng rất nổi bật, mà tôi lại đang đi qua đó nên Bội Bội mới nhìn ra. Nhưng vấn đề lại xuất hiện, sao Bội Bội lại biết anh?

“Đẹp trai không? Đẹp trai không?”

Đẹp... = =

Nhưng nhìn cô ấy như thế, tôi lại thấy bất an nên không đáp lời. Đôi mắt cô bé này đều đang phát sáng, nếu tôi không nhầm thì loại ánh mắt này hẳn là...

Hâm mộ?

“A a a, sao lại có thể gặp anh ấy chứ? Sao bây giờ A Hoa, tớ kích động quá!”

“A...” Tôi đổ mồ hôi lạnh, nội dung cốt truyện đang thay đổi quá mạnh, , cô bé à cô đừng kích động nữa được không?

“Tớ đã nói với cậu rồi mà, tớ nhất định phải thi đỗ Chí Tường! Bằng bất cứ giá nào năm nay tớ cũng... Này!” Cô ấy đột nhiên bắt mẫn đẩy tôi, “Cậu phối hợp chút được không? Mau lên, mau hỏi tớ xem anh ấy là ai!”

“...”

Có thể không hỏi được không? Tớ còn biết anh ấy là ai hơn cậu ==

Tôi chưa kịp mở miệng thì Bội Bội đã kích động, “Cậu có biết không, anh ấy đạt điểm cao nhất trong kỳ thi giữa năm đó! Một người bạn của mẹ tớ biết mẹ anh ấy, lúc mẹ tớ về cứ khen anh ấy giỏi suốt, cậu biết mà, mẹ tớ ít khi khen ai lắm! Cậu có nhớ lần đầu tiên tớ đi thi toán không? Khi ấy giáo viên trưởng mình với giáo viên khác nói chuyện cũng nhắc đến anh ấy, khen vô số lần! Sau đó có lần tớ đến Chí Tường tìm chị họ tớ, chị họ tớ lại đưa tớ đi nhìn trộm anh ấy, a a a, anh ấy còn là kiện tướng thể thao đó, anh ấy cao kinh khủng! Sao bây giờ, tớ kích động quá! Cậu nói xem anh ấy đến trường mình làm gì thế, hình như đang đợi ai thì phải!”

Sau đó Bội Bội kích động cầm tay tôi lắc lắc, khiến tôi chóng mặt đến nơi.

“...”

Tôi không phản bác được.

Giờ mới nhớ ra, lúc trước cô ấy muốn thi vào Chí Tường là có mục đích, rồi lao đầu vào học cũng là vì một thằng nào đó, nhưng sao lại hoàn toàn chẳng có hai chữ “Hàn Lương” này trong kí ức... o()o

Nếu giờ tôi bảo với cô ấy người con trai này là của tôi, hẳn sẽ có tai nạn chết người...

Tôi còn từng khóa thân nằm với anh...

Nhưng mà giấy cũng không gói được lửa, nếu giờ tôi không nói thì sau này hẳn sẽ chết thảm hơn...

Tôi còn có thể sống sót mà lặn qua lặn lại với anh hay sao...

Hai bên đường, tuy học sinh qua lại thật nhiều nhưng mà học sinh cấp 3 cao to đứng thì vẫn như hạc giữa bầy gà, lại còn cả phong thái tuyệt vời của ông xã nữa chứ. Anh quay sang nháy mắt ra dấu với tôi, tôi vội chột dạ nhìn Bội Bội, may mà cô ấy không phát hiện.

“Này này!” Lúc này Bội Bội rõ ràng là chẳng coi ai ra gì rồi, cô ấy không nhìn tôi mà lên tiếng, lời kéo sự chú ý của tôi, “Cậu thấy không, anh ấy vừa nhìn qua đây đó!”

Thấy rồi...

Tôi hắng giọng, lén lườm ông xã, ra hiệu cho anh không được làm hành động gì thiếu suy nghĩ...

Dù sao ông xã cũng thông minh hơn tôi, thấy vẻ mặt tôi không ổn bèn đứng yên dưới gốc cây mà chờ.

Tôi vốn định bỏ đi nhưng mà Bội Bội cứ lắc lắc đầu, rõ ràng không muốn đi... Đầu tôi lập tức nghĩ ra N cái kết, nhà Bội Bội gần nhà tôi, trước kia quan hệ với tôi cũng tốt nên cha mẹ tôi cô ấy đều biết, chuyện trong nhà tôi cô ấy cũng biết, thậm chí nếu mẹ tôi gặp cô ấy còn có thể hỏi cô ấy chuyện của tôi.

Vì tôi tin cô ấy nên ban nãy còn nghĩ có nên nói cho cô ấy biết không, rồi cô ấy có thể làm người yểm trợ cho tôi với ông xã, ví dụ như giúp tôi nói dối là tôi đang đi tự học ở nhà cô ấy, vân vân.

Kết quả hiện tại... hoàn toàn thay đổi. Tôi không ngờ một cô bé bình thường đoan trang lại có thể kích động đến như vậy.

Hơn nữa... Bị bạn tốt bảo rằng có ý với chồng mình, dù bây giờ cô ấy chỉ là một cô bé thì tôi cũng thấy khó chịu.

Phải bóp chết ý tưởng từ trong trứng nước, bóp chết từ trong trứng nước...

Tôi ngẫm nghĩ, “Bội Bội, cậu... quen anh ấy à?”

Không được rồi không được rồi, tôi vốn định từ “cũng” vào, sau đó uyển chuyển chuyển sang phương thức thẳng thắn, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại cảm thấy không ổn. Cô ấy vốn sẽ thi đỗ Chí Trường, nếu vì chuyện này mà có biến cố gì thì tôi sẽ không đảm đương nổi.

Nhưng dấu diếm cũng không phải cách, dù sao cuộc sống học sinh cũng rất đơn giản, trường học và nhà của hợp lại thành một đường thẳng. Nếu cứ nói có việc đi trước hoặc lý do gì khác thì chẳng thể lừa được ai.

Nhất thời cảm thấy tiến thoái lưỡng nan.

“Không thể coi là quen.” Hôm nay hormone của Bội Bội tăng vọt, hoàn toàn không phát hiện ra tôi khác thường, lại nhìn trộm ông xã.

Tôi đột nhiên nhìn thấy anh nhìn xung quanh, ý muốn qua đường, tim đột nhiên đập mạnh. Vỗ vai Bội Bội một cái, cười gượng hai tiếng, sau đó ôm bụng, “A, đột nhiên đau quá, tớ về trước đây.”

Rồi cầm cặp sách lên, đang định bỏ chạy thì ông xã lại gọi tôi, “Mạc Lệ Hoa!”

“...”

Tôi thấy khuôn mặt vốn hưng phấn của Bội Bội chuyển thành sững sờ, lại sờ đầu cười gượng, ông xã đã sai bước đi ngang, “Em có phải Mạc Lệ Hoa không?”

Ai? Lần này tôi phản ứng cũng nhanh, “Dạ, là em!”

“Dì nói thời gian này anh phải dạy phụ đạo cho em, nên giờ tới thăm em một chút.”

“A...”

“Bỏ rất nhiều bài rồi đúng không?”

“Dạ.”

“Cầm sách theo, trưa nay anh sẽ nói qua cho em vài trọng điểm.”

“Được ạ...” Thời gian này thật quý dị, anh trả lại em vài trọng điểm.

Tôi nhìn qua Bội Bội đang trợn mắt vì kinh ngạc, anh đã nghiêm túc nhìn tôi, nói, “Đi theo anh.” Sau đó gạt nhẹ đầu với Bội Bội, đi trước.

“A!” Tôi không biết ông xã còn biết diễn kịch. = =

Bội Bội giữ chặt vai tôi, lên hỏi đây là chuyện gì, tôi vội ho một tiếng, “Tớ cũng không biết, chờ khi nào tớ tìm hiểu rồi nói với cậu.”

Sau đó rẽ vào một ngõ, rồi lại một cái, quay đầu thấy Bội Bội không đi theo, tôi bèn vội vàng, “Sao bây giờ, không thể tiếp tục thế được!” Rồi tôi trực tiếp mở miệng, “Người đó chắc anh không biết, đó là bạn tốt ngày xưa của em, nhưng sau này không chơi chung nữa, không liên lạc với nhau rất lâu rồi.”

“Anh biết.”

“A?”

“Vừa nhớ ra xong, tên Nghiêm Bội Bội.”

“...” Sao anh lại nhận ra, mà anh còn nhận ra khi tôi không biết gì... “A, sao hai người biết nhau?” Tôi khó che được vị ghen trong giọng.

Anh nhìn tôi, “Sau này cô ấy lên cấp, có bạn giới thiệu, rồi cứ đi theo anh gọi anh là sư huynh. Nhưng mà cấp ba bận rộn, anh cũng chỉ ứng phó thôi, nghe nói sau này học cùng đại học với anh.”

“Hai người...”

“Cô ấy từng bày tỏ với anh, nhưng lúc ấy lòng anh có người rồi nên không đồng ý. Sau thì xuất ngoại.”

Xuất ngoại à, nhưng mà... có người rồi? “Ai?”

Anh nhìn tôi bằng ánh mắt em đúng là đồ ngốc, bất ngờ nói, “Em nói xem là ai?”

“Em á?”

“Đúng thế, đại khái là nhất cự ly đó.”

“Cái gì?” Trực giác nói với tôi có chuyện anh giấu tôi, mà chuyện này nhất định có liên quan đến tôi.

Anh đã không thềm để ý đến tôi nữa, “Về nhà nài nỉ mẹ em, nói mẹ em mời người dạy kèm.”

“Dạ?”

“Nói là có một anh bị lạc đường đã đồng ý dạy em.”

“Anh nào?”

“Anh.”

“Mẹ em chịu không?”

Anh hừ một tiếng, “Em phải hỏi là mẹ anh có chịu hay không.”

“...” Tôi , “Bà nói sao?”

“Học tập thì không thành vấn đề, bà mặc kệ.”

“Chồng à, anh còn nhớ nội dung trong sách giáo khoa không?”

“Xem sách thì nhớ ra rồi.”

“... Ý anh là ám hiệu hay là...”

Anh mỉm cười, lại nghiêm mặt, “Nếu mẹ bảo em cứ từ chối anh thì em định xử lý ra sao?”

“Ai?” Tôi hỏi xong, cũng thở dài một cái, “Không biết nữa. Khi nào đến nơi thì tính sau.” Rồi tôi ôm cổ anh, “Chúng ta về đi chồng, chỗ này đáng sợ quá.”

Anh cốc đầu tôi, đột nhiên nói bình thản, “Hiện giờ những người xung quanh anh, chẳng ít thì nhiều cũng làm những chuyện này.”

“Gì ạ?”

Anh cười, “Nên anh mới bảo em phải xem nhiều sách vào.”

Tôi im lặng im lặng, ngẩng đầu nhìn anh, “... Ý anh là ám hiệu hay là...”

Dưới ánh mắt của anh tôi cũng hiểu ra vài phần, sau đó nắm nắm đấm lại, hừ một tiếng, “Em hiểu rồi, giết không tha!”

“Ừ. Giờ chuẩn bị một chút, đi gặp người với anh.”

37. Chương 37

Tôi nhớ lần đầu tiên gặp ba người anh em kia của ông xã là ở bữa tiệc sinh nhật Mỹ Ngọc, vợ Trình Hạo Đông.

Khi đó tôi thậm chí còn chưa phải bạn gái anh.

Nên lúc anh dẫn tôi đến, tôi thấy mặt ai cũng kinh ngạc.

Đó là lúc tôi nhận ra ông xã chắc chắn chưa bao giờ đem một người con gái khác đến bất kỳ buổi tụ hội nào, thế nên trong cái buổi tụ hội còn bình thường hơn cả bình thường ấy ánh mắt mọi người nhìn tôi đều trở nên kinh ngạc rồi bình tĩnh.

Tuy không ai hỏi gì nhưng tôi đã có loại cảm giác xấu hổ hết đường chối cãi.

Tôi biết, có lẽ tôi... vẫn là bí mật của anh.

Chỉ sau khi tôi ngầm đồng ý việc anh xen vào cuộc sống của tôi, anh mới quyết định công khai bí mật này. Dù tôi xấu hổ nhưng cũng không thấy ghét. Thế mới biết anh cũng không dám chắc vào kết cục của chúng tôi.

Giới thiệu qua loa xong, Mạnh Xuyên đột nhiên lôi ông xã qua một bên nói gì đó, thỉnh thoảng lại nhìn sang bằng ánh mắt nghi hoặc.

Diệp Giai Bác cũng tựa trên quầy bar, nhìn tôi từ trên xuống dưới.

Sau đó Trình Hạo Đông lặng lẽ sáp lại, hỏi tôi, bức tường thành vững chắc của ông xã chưa từng bị phá bỏ, cuối cùng tôi đã dùng cách gì.

Ngay khi tôi sờ đầu cười đến xấu hổ, Hàn Lượng lại tới gần, ôm vai tôi, anh nói: Là tớ theo đuổi cô ấy.

Rồi bổ sung một câu: Yêu từ lần đầu gặp mặt.

Sau đó anh bình thản nhìn mọi người, không để bất kỳ ai, kể cả tôi, có thời gian phản ứng. Cuối cùng anh nhìn Trình Hạo Đông bằng ánh mắt sắc bén, trong giọng nói có ý đe dọa: Sao, vợ cậu không ăn sinh nhật à?

... Là tớ theo đuổi cô ấy.

Lời này chẳng khác nào anh đã đồng ý câu “cô ấy là bạn gái tôi” rồi bổ sung thêm cho rõ.

Còn yêu từ lần đầu gặp mặt... Bề ngoài thì có vẻ như anh chỉ đang giải thích cho nguồn gốc của cái quan hệ “người yêu”, nhưng tôi hiểu, anh chỉ đang mượn cơ hội để tỏ tình với tôi.

Tôi đột nhiên cảm động. Có thể thấy anh rất căng thẳng với việc tỏ tình này, còn cố ý không cho tôi có thời gian để nghĩ cách từ chối.

Đồ ngốc...

Từ đêm đó, tuy cả hai không thảo luận sâu hơn về vấn đề ấy nhưng dù là tâm lý hay hành động thì cũng đều thừa nhận loại quan hệ này.

Tiện thể nói luôn, ông xã quả thật có biện pháp. Không lâu sau đó, tôi thâm nhập vào đám bạn của anh bằng một tốc độ nhanh đến kỳ quái.

Còn bây giờ, nghĩ đến việc sẽ gặp được đám bạn họ khi còn trẻ với những khuôn mặt trẻ trung hơn, tôi lại thấy hào hứng. Đáng tiếc không có máy ảnh trong tay, thật sự đáng tiếc.

.

Đó là trong một quán ăn nhỏ, mặt tiền đơn sơ, có vài ba cái bàn, tủ lạnh kiểu cũ, bên trong chỉ có mấy người. Có vẻ là vì xa trường, hơn nữa đã quá giờ tan học nên trông khá vắng vẻ.

Đứng từ xa đã thấy một người khá cao để tóc húi cua, đang đứng trước cửa ra vào nhìn quanh. Vừa trông thấy tôi, người đó đã xoay người chạy vào trong quán.

Vì quá nhanh nên tôi không kịp phân biệt ánh mắt anh ta nhìn tôi, có vẻ không giống với kinh ngạc cho lắm.

Tôi lại đi thêm hai bước, dần dần cảm thấy tướng mạo anh ta rất giống một tên rất huênh hoang nào đó, “Trình Hạo Đông?” Tôi hỏi, tên đó lẽ nào lại từng để đầu húi cua?

“Ừ.” Ông xã đáp nhẹ một tiếng, trông rất bình tĩnh.

Miệng tôi giật giật, rồi đột nhiên dừng bước, “Anh giải thích quá trình quen nhau của chúng ta thế nào?”

“Yêu từ lần đầu gặp mặt.”

Lòng tôi hạnh phúc, “Gặp ở đâu?”

“Tiệm cắt tóc.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì quen nhau.”

“Bao lâu?” Tôi nói xong lại , “Đừng lâu quá, em đang ở độ tuổi rất xấu hổ, nếu xa hơn nữa thì anh nhất định là một thằng bé biến thái thích trẻ con.”

“Không tốt à?” Anh hỏi lại.

“Không tốt.” Tôi nghĩ, “Một tuần lễ?” Dứt lời tôi lại tự nói, “Quá ngắn, như thế chúng tỏ em không biết xấu hổ, họ sẽ khinh em.”

“... Em tiếp đi.”

Tôi lại nghiêm túc suy nghĩ, “Ít nhất cũng phải hai tuần.”

“...” Không biết vì sao miệng anh lại ghé một cái, hình như đang nén cười, sau đó day đầu tôi, nói nghiêm túc, “Họ vẫn khinh bỉ em cho mà xem.”

Trình Hạo Đông đột nhiên lại thò đầu ra khỏi cánh cửa, chắc không biết vì sao chúng tôi lại tới chậm như vậy trong khi rõ ràng chỉ cách vài bước chân, còn cẩn thận ra dấu với ông xã, cho rằng tôi không thấy được.

Đợi sau khi Trình Hạo Đông chui vào, tôi vội nói với ông xã, “Thời gian là một tháng, a...” Tôi lại suy tư một phen, “Chúng ta nói là tình cờ gặp nhau rất nhiều lần trên đường, lần nào anh cũng chỉ liếc mắt đã nhận ra em, trong lòng nói rằng đây nhất định là duyên phận, đáng tiếc vẫn bỏ qua nhau. Đến tận một lần thấy em bị bắt nạt, anh chờ đúng thời cơ bèn rút dao ra cứu giúp. Em vẫn rất có tâm hồn thiếu nữ, bèn tự hứa từ nay về sau sẽ gần bó không rời. Ừ, một câu chuyện rất hoàn mỹ! Đúng không đúng không?” Tôi nhìn anh với ánh mắt chờ được khen ngợi, “Anh thấy sao?”

“...” Anh đột nhiên nhìn tôi bằng ánh mắt có thể.

“Ông xã?” Tôi buồn bực.

“Ừ...” Trong giọng anh có một loại dịu dàng tôi khó nhận ra. Tôi nhất thời chưa bỏ ánh mắt chờ mong kia, tùy anh nhẹ nhàng cốc đầu tôi một cái, sau đó hôn nhẹ lên trán tôi, đi về trước một bước, nói, “Câu chuyện rất hoàn mỹ...”

Tim tôi đập nhanh, nhất thời không nghĩ ra có chỗ nào là lạ, thấy anh đã vào quán, chỉ có thể chạy hai ba bước đuổi theo. Từ sau lưng anh, tôi thò đầu ra, nhìn mấy gương mặt quen thuộc nhưng phong thái thì vẫn chỉ là những đứa trẻ chưa trưởng thành, đột nhiên cảm thấy đầu nóng lên, rất hưng phấn.

Chưa đợi ông xã mở miệng, tôi đã chủ động cười với bọn họ, lại nghĩ đám nam sinh độ tuổi này đa phần là thích những cô bé đáng yêu đơn thuần, rạng rỡ như ánh mặt trời, ma xui quỷ khiến thế nào lại muốn trên chọc bọn họ, hô to, “Anh Trình Hạo Đông, anh Mạnh Xuyên, anh Diệp Giai Bắc, em chào các anh ~ “

“...”

“...”

“...”

Tôi nhìn bộ dạng đàn mặt ra của họ, rõ ràng trời nóng mà trong quán có một luồng khí lạnh, bèn cười híp mắt đến vui vẻ.

Sau đó chọc ông xã, hỏi nhỏ, “Anh có thấy họ không giống với lúc đã lớn lên không?”

Hình như hơi ngốc.

Phản ứng chậm đến mức này cơ mà.

Mạnh Xuyên mở miệng đầu tiên, “Em biết bọn anh à?”

“Không biết.” Tôi vẫn cười. Sau đó lôi ông xã, mở miệng theo thói quen, “Anh mang tiền không?”

Thấy anh gật đầu, tôi lại quay lại cười với đám kia, “Hôm nay ăn thoải mái đi, chúng tôi chủ tri.”

Cả ba: “...”

Thật ra dù họ lớn hay nhỏ, nhất định từ nãy đến giờ vẫn thầm đánh giá tôi, sau đó cố tìm hiểu chỗ hấp dẫn của tôi, tiếp theo dù ghét bỏ hay không cũng đều phải thỏa hiệp với sự kiên trì của Hàn Lượng.

Cho nên, nếu kết quả vẫn như nhau thì tôi cũng chẳng muốn giả vờ giả vịt làm gì, quyết làm một người con gái họ không nắm bắt được.

Cả ba nhìn tôi, có vẻ đã bị sự thái độ thân quen của tôi làm cho sợ hãi.

Im lặng một lúc, Mạnh Xuyên lại nhìn ông xã bằng ánh mắt nghi hoặc, cuối cùng mới nhìn tôi, “Xin chào, bọn anh là bạn tốt của Hàn Lượng.”

“Rất tốt.” Tôi cười, chỉ không hiểu vì sao lại trở lại quá khứ. Vì cục u còn chưa mất, tôi không nhận được mà sờ khối u, đi thẳng vào vấn đề, “Có việc gì thì cứ hỏi, em sẽ lựa chọn rồi tính trả lời.”

“...”

“Làm chủ tri thì đừng tính toán gì hết.” Trình Hạo Đông bỗng mở miệng, đột nhìn ba chén bánh bột lọc đơn giản trên bàn, “Ba chén này trả tiền rồi.” Sau đó cười cười, “Hàn Lượng, người này không tệ. Ồ? Tên đó đâu rồi?” Anh nhìn chỗ trống bên cạnh tôi.

Tôi nhún vai, “A, anh ấy đi kiểm đồ ăn cho em rồi.”

“Sao hai người biết nhau?” Diệp Giai Bác ngồi cạnh đột nhiên hỏi.

“A ~” Tôi dài giọng, rồi nhìn họ, “Muốn nghe bản nguyên gốc hay là đã chỉnh sửa qua?”

“Bản gốc!” Trình Hạo Đông lộ rõ vẻ hứng thú bưng bưng.

A a...

Tôi lại nhìn trộm anh một cái, thấy ông xã đang đưa tôi một que kem còn nguyên, tôi cũng quay đầu cắn một miếng. Chắc là bị dính kem vào miệng, anh bèn rất tự nhiên vươn tay ra lau hộ tôi.

Lúc quay đầu lại, tôi thấy ba thanh niên đang mắt chữ O mồm chữ A... Thế là tôi nở một nụ cười rất không có phúc hậu.

Ba người kia cũng không làm khó tôi, tôi đoán ông xã chắc đã chuẩn bị tâm lý trước cho họ.

Thật ra tôi từng nghe Mỹ Ngọc bảo, ông xã từng nói với họ: Các cậu tin tớ, sẽ tin sự lựa chọn của tớ.

Chỉ là cách đây quá lâu nên tôi cũng quên mất. Vì trưa còn phải về nhà ăn cơm nên cũng không còn nhiều thời gian, chỉ chào tạm biệt đơn giản rồi ông xã đưa tôi về nhà.

“Này.” Khi sắp đến nhà, anh gọi tôi lại, “Buổi tối tự học.”

“A... Nói chuyện yêu thương à?”

Anh nhìn tôi với ánh mắt thấu hiểu, “Ít nhất em cũng phải thi đỗ Chí Tường, nhớ chưa?”

“A...” Tôi cười gượng, trường cấp 3 đứng đầu thành phố á? Ông xã anh đề cao em quá, đến cấp 2 em còn không nổi... = =

Anh nhìn tôi, “Biết anh giỏi gì nhất không?”

A... Tôi nghĩ, “Máy tính? Viết phần mềm? Toán? Lý?...” Nói rất nhiều thứ mà vẫn không trúng, tôi nghĩ hết nổi.

Cuối cùng anh nhẹ nhàng nở nụ cười tự tin, “Trọng điểm của đề thi.”

“...” Được rồi, tôi quyết định sẽ tức giận phần đầu.

.

Giữa trưa mẹ đương nhiên không về, nên sau khi ông xã rời đi, tôi bèn đi đến cửa hàng nhỏ gần nhà mua cho mình một hộp cơm. Không thể không cảm ơn mẹ cho tiền tiêu vặt rất ít, chỉ đủ để mua một bữa cơm, không thừa tý gì.

Buổi chiều quay lại trường học, quả nhiên Bội Bội đã tới để hỏi về Hàn Lương.

Cô ấy hỏi gì tôi cũng bảo không rõ, dù sao chỉ là quan hệ phụ đạo sau giờ học đơn giản. Cuối cùng cô ấy mới ngại ngùng hỏi rằng liệu lúc anh dạy tôi, cô ấy có thể tới nghe cùng không.

Giờ tôi mới chần chừ.

Vốn chỉ muốn vô trách nhiệm mà trả lời qua loa “không rõ lắm, để tớ hỏi cho cậu”, sau đó bảo cô ấy rằng không được, nhưng nhìn ánh mắt chờ mong của cô ấy, tôi có thể thấy có bóng dối trá và trốn tránh những chuyện khó khăn của mình...

Thật ra tôi muốn nói với cô ấy, nếu đây thật sự là tôi ở thời điểm này, tôi nhất định sẽ buông tay vì cô ấy.

Nhưng hiện tại, đơn giản buông tay sẽ không giải quyết được vấn đề. Có một số việc rất khó giải thích, tôi kéo cô ấy qua một bên, nói, “Bội Bội, nếu tớ với cậu cùng thích một người, cậu có buông tay không?”

Nhìn thấy nụ cười cô ấy cứng lại, tôi hiểu, có lẽ tôi sẽ vĩnh viễn mất đi người bạn này.

Tôi nghe được lời chất vấn thiếu kiềm chế của cô ấy rằng tôi có ý gì, nghe được cô ấy oán hận, “Sao cậu có thể làm thế? Tớ thích anh ấy trước!”

Đúng thế, sự thật là như thế tôi mới hơi thương cảm. Nhưng mà lúc tớ gặp anh ấy thì đó đã là vị trí trống, mà đó cũng không phải thứ cậu có thể xen vào.

Cho nên, Bội Bội, tớ thật sự xin lỗi cậu.

Tôi chỉ có thể nhìn cô ấy mà nói, “Tớ cũng định thi Chí Tường.”

Nên Bội Bội, cậu đừng thua tớ.

Tiếp theo tôi nhìn ánh mắt bi thương của Bội Bội, không hiểu sao lại thấy khổ sở.

Đột nhiên muốn nói xin lỗi với “tôi” năm mười lăm tuổi. Hóa ra không phải ai trọng sinh cũng có thể thay đổi những chuyện quá khứ thành tốt đẹp. Với tâm lý của người trưởng thành, bị bó hẹp trong những khung hình nhất định, thiếu đi tâm tính khi trước, có lẽ người ta sẽ xử lý bất bết hơn nhiều.

Tôi thở dài, cố giữ vững tinh thần, ít nhất tôi vẫn có ông xã để bám lấy.

Ông xã giả chữ ký của mẹ tôi, xin cho tôi nghỉ tự học buổi tối. Còn tôi cũng to gan lừa gạt cả nhà, ngày nào cũng đúng giờ ra ngoài, đúng giờ về nhà. Nhưng cũng nên khen ngợi tôi, đi theo ông xã tình hình học tập đã khá hơn nhiều.

Chúng tôi ngồi trong một căn nhà trống ở gần mặt đường giữa hai nhà đọc sách. Ông xã nói với bác gái giữ chìa khóa rằng chúng tôi là anh em, hoàn cảnh trong nhà không được tốt, sau đó ôn tập rất có quy củ.

Ông xã tự tin không phải không có lý, anh rất biết nắm trọng điểm.

Bên cạnh việc đó, anh giảng bài rất sinh động, siêu hơn giáo viên trên lớp của tôi nhiều. Cộng với việc tôi với anh có tình riêng nên càng nhập tâm hơn.

Thỉnh thoảng có lúc thất thần, tôi sẽ ngạc nhiên vì sao anh lại nhớ được nhiều thứ mà tôi đã quên hết như vậy, ngạc nhiên anh học hành như thế nào.

Có lẽ là có thiên phú, những thứ chúng ta không có, đành thôi.

Những ngày này vừa buồn tẻ đơn điệu vừa đau khổ, trao nhau những ánh mắt đầy ẩn ý, lén nắm tay nhau dưới mặt bàn, lén đá anh, lén nhìn anh...

Sau đó ở một ngõ nhỏ dưới nhà chúng tôi, trong bóng tối không ai nhìn thấy, hôn môi tạm biệt.

Bình an vô sự.

Sự thật chứng minh, tôi cũng không phải ngu ngốc, chỉ qua một khoảng thời gian phụ đạo ngắn ngủi, thành tích của tôi đã tăng mạnh, nhưng nếu so với điểm để vượt qua được kỳ thi cấp 3 thì cũng chưa có gì đáng kiêu ngạo.

Quả nhiên Bội Bội đã chiến tranh lạnh với tôi.

Chẳng qua tôi là người phụ nữ từng ngồi trong quán cà phê im lặng cả ngày, sau khi thả lỏng tâm tình cũng không cố gắng cầu xin gì, chỉ thấy đáng tiếc.

Ông xã thỉnh thoảng cũng sẽ nói với tôi về vấn đề có thể trở lại hay không. Nhưng hiện trạng đã bị chúng tôi thay đổi, những người khác cũng đã thay đổi theo phản ứng dây chuyền.

Thậm chí tôi còn không biết phải giải thích mọi chuyện với tôi trước đây như thế nào.

Tối nóng quá nên tỉnh giấc mới nhận ra...

Cuộc sống, ngoài việc bình lặng ra thì còn có một loại nơm nớp lo sợ dè chừng.

.

Giấy không gói được lửa, gần đây tôi hiểu rõ cái này.

Nên lúc mẹ tôi kéo tôi ra khỏi lòng ông xã, tôi thấy mặt ông xã nhanh chóng nghiêm trọng lại.

“Về nhà!”

Trong ấn tượng của tôi thì mẹ chỉ có vẻ mặt ấy một lần duy nhất, chính là lúc bà phát hiện cha tôi ngoại tình.

Tôi tìm từ thích hợp nhất để hình dung: xấu hổ và giận dữ.

Chỉ là đối tượng lần này lại là tôi.

Ông xã cũng biết đây là vấn đề nghiêm trọng. Anh đứng trước mặt tôi, ý muốn giải thích.

Đáng tiếc, đây dù sao cũng là mẹ tôi, là mẹ vợ của anh. Anh không thể đối phó bằng nắm đấm giống với đám lưu manh ngày đó.

Tôi biết lúc mẹ tức lên thì chẳng sẽ cần để ý xung quanh mà vạch mặt. Như thế này đã là nhẫn nại lắm rồi.

Vừa bị mẹ lôi về nhà, tôi vừa quay đầu cảnh cáo ông xã, ra hiệu cho anh rằng tôi có thể tự giải quyết, anh đừng làm to chuyện.

Nếu không tôi chỉ sợ cả cha mẹ lẫn hiệu trưởng, giáo viên và bạn học của anh, cùng hiệu trưởng, giáo viên và bạn học của tôi, thậm chí cả hàng xóm, đều bị lôi vào chuyện này.

Cuối cùng anh bị khóa ở bên ngoài.

“Mày bao nhiêu tuổi rồi? Đã học người ta yêu sớm là thế nào?”

Đây là câu đầu tiên mẹ nói với tôi.

Vì bà đang xúc động nên âm lượng to hơn bình thường rất nhiều lần.

Là lỗi của tôi, trước kia tôi còn nhìn trái nhìn phải kiểm tra xem có địch ở quanh không, sau này lại buông lỏng cảnh giác, càng lúc càng ở bên ông xã lâu hơn.

A, không biết có phải do hoàn cảnh hay không, rõ ràng tôi là người trưởng thành lại có thể hoàn toàn hòa vào hoàn cảnh này. Đối mặt với mẹ đang chất vấn, cha vẫn chưa nói gì, chỉ ngồi một bên hút thuốc, tìm tôi đập bình bịch không ngừng.

Tôi bắt mình tỉnh táo lại, biết mẹ đã cho rằng “mất thấy là thật”, cũng không phân biệt rõ, cộng với sự hộ tống rõ ràng ban nãy của ông xã, bèn nói thẳng, “Bọn con nghiêm túc.”

“Nghiêm túc?” Mẹ tôi khịt mũi, vẻ coi thường, “Mày biết thế nào là nghiêm túc à? A? Tao còn nghĩ không biết sao thời gian này mày ngoan như thế, ra là để che dấu! Bội Bội gọi tới hỏi sao mày không đi tự học buổi tối, tao còn chưa tin! Mày biết thế nào nghiêm túc à? Biết thế nào là tình yêu à? A!!”

“... Dạ, con biết.”

“Mày biết cái gì mà biết! Mày biết câu nào của thằng kia là thật, câu nào là giả chắc? Nó bao nhiêu tuổi rồi? Tối nào cũng ở chung một chỗ với con gái, vừa nhìn đã biết không phải người tốt! Tuổi còn nhỏ mà không lo học!” Bà hít một hơi thật sâu, “Sao mày phụ lòng mẹ như vậy? Hả?”

Lòng tôi rất phức tạp, tuy nói có căng thẳng nhưng cũng chưa thành sợ hãi, chủ yếu là không biết phải giải thích thế nào, lại sợ cha mẹ tức giận quá.

Nhưng mà bà nói cũng rất khó nghe, vốn muốn phản bác hai câu, lại sợ làm to chuyện hơn, chỉ có thể hít sâu, không chế cảm xúc, đè nhỏ giọng lại, “Mẹ... mẹ bình tĩnh một chút, Hàn Lượng anh ấy rất tốt, cực kỳ tốt...”

“Tốt!?” Bà bỗng nhiên trở nên sai lầm, “Một thằng con trai tốt sẽ lôi tay mày lúc nửa đêm canh ba à? Sẽ ngày nào cũng lừa mày ra ngoài? Sẽ ôm mày dưới cửa nhà mày? Mày vẫn còn nhỏ, chẳng biết gì hết!”

“Anh ấy không lừa con ra ngoài...”

“Còn cái à?” Bà đập bàn thật mạnh, “Mày thấy thằng kia có chỗ nào tốt? Giờ nó nuôi được mày chưa? Nếu giờ nuôi được mày rồi thì liệu nó có nuôi mày cả đời không? Trông thì như thằng ăn bám, mày thấy nó đáng tin à?”

“Mẹ!” Giọng bà càng lúc càng lớn, tôi cũng không kìm được mà nâng cao âm lượng, nặng nề hô lên, “Anh ấy có chỗ nào giống thằng ăn bám?” Tôi hoàn toàn là một cái đầu hai cái lớn, căn bản không biết phải giải thích với bà thế nào, thậm chí còn có loại xúc động muốn nói hết tất cả. Nhưng mà tôi lại cố nén cảm xúc lại, không biết vì sao trong đầu tự nhiên hiện ra cảnh con gái tốt cãi nhau với tôi... Lại hít một hơi thật sâu, “Anh ấy sẽ lấy con, OK? Nên không cần nói tới thiệt thòi hay không thiệt thòi! Hơn nữa con không muốn cãi nhau với mẹ, mẹ bình tĩnh chút đi được không?”

“Bình tĩnh cái rắm!” Bà bật dậy, “Mày càng lúc càng khó bảo, quỳ xuống!”

Quỳ xuống? Tôi trông bà tức đến mức sắp sung huyết não, hơi chột dạ, lại không chịu thỏa hiệp... Tôi chọn lùi về phía sau một bước rồi khấn cầu với bà, “Mẹ ~” sau đó nghiêm túc nói, “Sau này chúng con sẽ chứng minh cho mẹ xem, chúng con có thể sống rất tốt, anh ấy cũng là người đàn ông đáng để con giao phó cả đời, xin mẹ tin tưởng con một lần.”

“Giờ thì mày có chỗ nào đáng tin?”

“Con học tập tiến bộ hơn hẳn được chưa?” Tôi không nhịn được mà nói to, vì bà giận đến mất hết lý trí rồi.

“Cái đó mà tiến bộ? Nếu mày cứ như thế, tao nói cho mày, trường cấp 3 mày cũng không thi nổi, trượt sạch!”

“Mẹ!” Tôi nhú mày, “Con thật sự, thật sự lớn rồi, mẹ đừng quản con nữa được không?”

“Bốp ~!!”

Mẹ bước nhanh lên phía trước, một bàn tay hung hăng quét qua, “Kệ mày? Giờ tao không quản được mày nữa rồi phải không? Mày còn chưa đầy 15 tuổi! Mày dám chắc thằng kia sau này sẽ không thay lòng đổi dạ không? Trước khi mẹ mày lấy bố mày, mày nghĩ ông ấy có đồ ngon đồ ngọt mẹ không? Mày sống với nó vài chục năm rồi mày có chắc nó không ra ngoài lêu lổng không? Con hồ ly tinh kia còn điều vô dương oai đây, mày tưởng đàn ông tin được à? Hả?”

“...” Tôi thành linh bị ăn tát nên có chút mơ màng, có vẻ là do lâu lắm rồi không động đến vũ lực...

Cha vốn đứng một bên buồn bực hút thuốc, thấy cũng bị lôi vào, vẻ mặt trở nên xấu hổ, sau đó lại chuyển thành căm phẫn, “Bà nói như thế trước mặt con gái là có ý gì?”

“Sao?” Mẹ tôi châm chọc, “Xấu hổ rồi à? Ông còn có mặt mũi? Tự ông biết mình đã làm những gì?”

“Tôi đã làm cái gì? Nếu không phải vài chục năm nay bà cứ liên tục kiểm chuyện cãi vã...”

“Tôi cãi vâ? Lúc mới gả cho ông, ông còn chưa thể cho tôi một bữa cơm no, nếu không phải ngày nào tôi cũng chịu khổ cùng ông, ông còn có được như ngày hôm nay chắc? Mạc Trí Dũng, ông là đồ vong ân bội nghĩa! Tôi mù mới đi theo ông, con gái cũng là học theo ông đấy!”

“Cái gì mà học theo tôi? Là do bà dạy không tốt!”

“Tôi dạy không tốt? Thế ông không có phần à? Có giỏi thì ông dạy nó cho tốt đi! Giờ cánh của nó vững chắc rồi, nó muốn chạy với một thằng nhà quê! Ông dạy thì tốt hơn đấy!”

“Tôi nghi lúc trước là bà cố ý cho nó đi nhuộm tóc với xỏ lỗ tai! Là bà cố ý đả kích tôi!”

“Tôi cố ý?”

“Bà có dám nói không phải bà cho nó tiền không?”

Tôi dùng một cánh tay che mặt, mặt tôi đã vừa nóng vừa rát sau cái tát kia. Lúc trước cũng thế này, sau khi tôi nhuộm tóc, họ chửi tôi rồi lại chuyển sang chửi nhau, tôi đứng theo dõi, mẹ tôi sẽ nhào tới đánh cha tôi, rồi biến thành một cuộc chiến kinh thiên động địa... Tôi cầm một chiếc ghế đập mạnh vào bàn, chờ yên tĩnh rồi mới bình tĩnh nhìn bọn họ, “Hai người vẫn nên ly hôn đi.”

Sau đó tôi nhìn mẹ tôi, cũng không biết là bắt đắc dĩ hay là tức giận, hít một hơi thật sâu, thái độ không chấp nhận từ bỏ, “Dù sao con cũng quyết tâm ở bên anh ấy.”

Rồi tôi nhìn họ và quay đi.

“Đồ mất nết!” Mẹ đột nhiên xông lên, đập mạnh vào đầu tôi, “Bà không quản được mày rồi phải không?”

Lần này trước mặt tôi thật sự tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

38. Chương 38

“A Hoa, tỉnh...”

Tôi loáng thoáng nghe được ai đó gọi mình, “Mau tỉnh lại, chúng ta sắp đến nơi rồi.”

Tôi cố nghĩ xem đây là giọng ai nhưng hoàn toàn chẳng có chút ấn tượng nào. Vội mở mắt ra, đập vào mắt là một khuôn mặt lạ lẫm.

“A Hoa, thật là... Có một đoạn đường thể mà cũng ngủ được, đúng là bá phúc!”

“...” Tôi kinh ngạc nhìn người đang thao thao bất tuyệt kia, trong đầu chỉ có một nghi ngờ vô cùng lớn...

A, tiểu thư, cô là ai thế?

Về mặt cô ta đột nhiên chuyển sang mờ ám, “Sao? Hôm qua ông xã dính quá à?”

“...” Ông xã? Tôi không biết làm sao, chỉ nhìn xung quanh một chút, lúc này tôi đang ở trong một chiếc xe con. Lại nhìn vào gương chiếu hậu, là khuôn mặt quen thuộc của tôi... Chỉ có điều ~ hô hấp của tôi *, khuôn mặt này không còn là khuôn mặt trẻ trung năm mười lăm tuổi nữa.

Hơn nữa còn có vẻ thành đạt không giống xưa.

“Tớ bảo cậu này.” Cô ấy kéo sự chú ý của tôi trở về, vừa nói vừa lúi trong túi xách một cái gương nhỏ, bắt đầu chỉnh chu lại dung nhan, tiếp tục nói, “Nếu tớ là cậu đã sớm từ chức rồi ngoan ngoãn ở nhà hưởng phúc rồi.” Nói xong lại nhìn ra ngoài cửa xe, giục tôi, “Mau lên, chúng ta sắp phải xuống xe rồi, cậu đã nhớ những tư liệu kia chưa vậy?”

“...” Tôi lại im lặng một lát, khó khăn nói một câu, “Tư liệu gì?”

“Tư liệu chuẩn bị để tý nữa ký hợp đồng chứ gì nữa! Này, lúc trước cậu còn vỗ ngực cam đoan với tớ rồi đấy!” Cô ấy cười cười, “Xin người, giám đốc tương lai của chúng ta đích thân ra tay thì làm sao có chuyện gì được?”

Xe vừa ngừng lại, cô ấy đã vỗ nhẹ tôi một cái, “Xuống xe đi nào, haiz, Tiểu Mã.” Cô ấy lại quay sang lái xe, “Tý nữa cậu cứ đợi ở quanh đây, chờ chúng tôi xong sẽ gọi cậu.”

Cái người bị gọi là Tiểu Mã kia gật đầu, cười cười, “Mọi chuyện đều thuận lợi.”

Giám đốc tương lai gì? Lúc này đầu tôi rất hỗn loạn, va vào nhau ầm ầm, không nghĩ được gì hết. Tôi chỉ có thể ôm trán, đột nhiên nắm được trọng điểm... “Chồng... chồng tớ là ai?”

Cô ấy đóng cửa xe lại, tức giận nhìn tôi, “Đã biết chồng cậu là đại công tử Hàn đứng đầu IT Tân Quý rồi, OK? Nhóc con, ngày nào không khoe khoang thì không thoải mái phải không?”

IT Tân Quý...

Đại công tử Hàn...

A, vẫn là Hàn Lượng. Nghĩ thế tôi mới thở phào nhẹ nhõm một cú, cúi đầu nhìn trang phục của mình. Là trang phục tiêu chuẩn của nhân viên văn phòng, âu phục màu đen cùng với quần tây dài. Đây vốn là quần áo cả đời này tôi không tính mặc, hơn nữa trong tay còn cầm cặp tài liệu mà tôi “phải học thuộc lòng”... Sắp tới một nơi quan trọng, phải bàn hợp đồng, cách ăn mặc của người phụ nữ mạnh mẽ...

Tôi, tôi có thể trâu bò như thế này à?

“Chị Hoa?” Cái Tiểu Mã kia gọi tôi, tôi nghe thấy cậu ta nói, “Chỗ này là chỗ không cho đỗ xe.”

“A...” Tôi lúng túng đóng cửa xe lại, trong đầu đầy nghi ngờ.

Giờ tôi đang ở đâu? Giờ tôi là ai? Giờ tôi phải làm gì? Rốt cục là tôi bị làm sao?

Có lẽ nào một cái đánh của mẹ lại làm tôi trở về... -_-

Nhưng mà... cuộc sống này hoàn toàn lạ lẫm mà!

“Này, đi đi thôi!” Người con gái kia tới gần tôi, vỗ tôi, cười, sau đó đi trước vào tòa nhà cao tầng.

Tôi ngẩn người, nhìn tòa nhà cao tầng rất hiện đại trước mặt, cái suy nghĩ đây là lỗi của cái bánh ngọt kia biến mất, lại đi một bước, độ cao của đôi giày cao gót đang đi làm tôi kinh hãi.

Tôi cũng bất chấp mà mở cặp tài liệu ra, lôi đồng tài liệu ấy ra, vãi, còn có bản tiếng Anh = =

Sau đó xem qua loa, đại khái là mấy vấn đề về mua bán.

Tôi lập tức trở nên , mới ngày hôm qua tôi còn mất bao công sức với bài tập cấp 2 mà...

Còn nữa còn nữa, tôi mới viết xong nháp bài phân tích “Cẩm Tú Sơn Hà” mà ông xã giao cho, tôi còn chưa phát huy mà a a a! Lẽ nào tý nữa muốn tôi đọc diễn cảm cho những kia sao?

Cô ấy thấy tôi không theo kịp bèn dừng bước, quay đầu nhìn tôi với vẻ nghi ngờ, “A Hoa?”

Tôi vội ho một tiếng, “Ha ha, tự nhiên nhớ ra còn có chút chuyện... Tớ đi trước...”

Cô gái kia lập tức chuyển mặt thành dạng “ ”, nhìn tôi, sau khi thấy tôi bối rối mới nhú mày lại, gấp gấp, “A Hoa, giờ không phải lúc để đùa đâu, OK?”

“Tớ...” Tôi lập tức thấy rất xấu hổ, “... Tớ cuống rồi.” Hơn nữa cô cứ đối xử với tôi như thế giờ tôi là trung tâm mọi chuyện, tôi không sợ làm sao được?

Còn nữa... Tôi chẳng biết gì về lần bàn chuyện này hết, đây nhất định là bi kịch.

“A Hoa.” Cô ấy nhìn kỹ tôi, sau mấy giây quan sát đột nhiên nghiêm mặt, “Còn gần 20 phút nữa...”

“...” Tôi đứng nguyên một chỗ, nghĩ không biết có nên giả vờ hôn mê hay không. Thậm chí tôi còn không tiện mở miệng ra hỏi xem tên cô ấy rốt cục là gì. Đột nhiên nghĩ ra, có lẽ ông xã sẽ biết. Nhưng mà giờ tôi cho rằng anh nhất định vẫn đang chờ ở dưới cổng nhà tôi ở năm 96...

Tôi hít sâu, ép mình tỉnh táo, đột nhiên nhớ điện thoại trong tay...

Vội cúi đầu tìm trong túi xách.

Cô ấy đột nhiên tiến lên vài bước, nắm chặt tay tôi, kéo tôi đi về phía trước. Tôi bị đôi giày cao gót dưới chân làm bước cũng không vững, mãi mới đứng được, chỉ có thể tựa vào lưng cô ấy, nhưng mà càng đi tới gần cửa lớn tôi càng căng thẳng, “Đợi, đợi đã, tớ muốn đi toilet.”

“Lên trước rồi nói sau.”

“Không được!” Tôi gào lên, cố đẩy cô ấy ra, sau đó đứng vững rồi thở sâu, nhú mồm nhìn cô ấy, “Hiện tại đầu óc tớ trống rỗng, tớ có dự cảm cực kỳ mãnh liệt là nhất định tý nữa sẽ làm hỏng chuyện!” Tôi cố ý để giọng nói trở nên kích động, “Giờ tớ chẳng có tý tư liệu nào trong đầu, tý nữa gặp khách hàng phải nói gì cũng không biết, cậu sờ tim tớ thử xem ~” Tôi cũng không để ý chuyện cô ấy là người lạ, cầm tay cô nàng đặt lên ngực mình, “Có thấy không, tớ không lừa cậu đúng không? Tóm lại là giờ hoặc tớ về nhà, hoặc là cậu lên, tớ đi theo giúp, OK?”

“...” Cô ấy nhìn tôi thật lâu, đột nhiên cắn răng, “Cậu sao vậy? Hai ngày trước còn bảo phải giành chức giám đốc với Nhan Phương cơ mà?”

“... Tôi không biết.” Vãi, ai là Nhan Phương? Nhưng cũng không dám nói ra kéo mất mạng, “Tóm lại hôm nay tớ rất...”

Tôi thấy tôi thật sự muốn đi xem bói, xem rốt cục ông trời muốn chơi tôi đến khi nào!

Sau đó tôi nghiêm túc nhìn cô ấy, “Thế có lên không?” Rồi nở nụ cười nịnh nọt, “Tớ biết cậu thương tớ mà.” Nếu không cũng sẽ không tỏ ra hận không rèn được sắt thành thép như thế kia.

Cô ấy nghiêng răng nghiêng lợi, “Coi như cậu lợi hại.”

.

Ngồi trên xe của Tiểu Mã, tôi vẫn thấy hoảng hốt như trước.

Ban nãy bàn việc rất thuận lợi. Lúc Lưu Yến tự giới thiệu bản thân tôi đã nhớ kỹ tên cô ấy. Cô gái này xem chừng là giỏi hơn tôi cả trăm lần, nếu nói kỹ ra thì vừa tự tin vừa sắc bén.

Tôi chỉ giả vờ hiểu biết, cố gắng miễn mấy nụ cười, sau đó chăm chú thất thần... = =

Chắc không phải việc tôi với ông xã trở về quá khứ đã làm thay đổi quá khứ chứ, hay nên nói là chính thức thay đổi là vì tôi lại trở về hiện tại?

A a, suy nghĩ hỗn loạn quá. Tôi cố hết sức muốn làm rõ mọi chuyện, lại lấy hết sức để dò số trong di động, phát hiện không có những cái tên người quen. Rõ ràng là “thói quen tốt” không sử dụng những tên thân mật vẫn còn tới bây giờ... o()o

~Cuối cùng ánh mắt bị kịch của tôi dừng tại thứ ngày tháng đang hiển thị trên điện thoại...

Ngày 8 tháng 8 năm 2005, nếu như xưa thì là 3 tháng sau ngày kết hôn của tôi với ông xã.

“Được rồi, giờ cậu giải thích hành vi hôm nay của mình được chưa?”

Tôi vòng vo mãi mới cười gượng, sau đó giả ngu, “Hôm nay tớ có gì khác trước đâu...” Tiếp theo tôi chỉ thấy muốn đi gặp ông xã, cắn răng, mặt dày bảo, “Tiểu Mã, cậu đưa tôi tới chỗ chồng tôi đi. Biết đường không?”

Tiếp theo là âm thầm cầu nguyện. Nếu cậu không biết đường thì tôi cũng coi như xong đời.

“Dạ...” Tiểu Mã lên tiếng, bắt đầu tìm đường.

“Cậu đây!” Lưu Yến mắng tôi, “Từ sau khi kết hôn là cứ như người trên mây.”

Tôi cười gượng, “Sắc, cậu nhớ tớ kết hôn bao lâu không?”

“Sao đây?” Cô ấy đột nhiên nghiêm mặt, “Tớ cứ thấy hôm nay cậu không ổn. Cãi nhau với Hàn Lượng à? Nhưng mà Hàn Lượng nhà cậu cũng chưa nói gì, thỉnh thoảng đổi sang cậu nhân nhượng một cái cũng không tệ.”

“Cậu có số anh ấy không?” Tôi dứt khoát đâm lao thì theo lao, “Tớ muốn gửi tin nhắn cho anh ấy bằng số cậu.”

“Giờ cậu còn dùng chiêu này nữa à?” Cô ấy nhếch miệng một cái, lời điện thoại ra, “Có đây.”

Tôi cầm lên, “Dùng thế nào vậy?” Sau đó dùng hết tế bào não của mình để nhớ kỹ số điện thoại này, rồi nhanh chóng ấn vào điện thoại mình, thở dài, “Được rồi, để tớ tự gọi.”

.

Đây vẫn là vị trí công ty anh ngày xưa, trên biển hiệu vẫn là cái tên như cũ, thậm chí tôi nhắm mắt cũng có thể đi từ đây đến văn phòng anh.

Nhưng mà Lưu Yến xa lạ, công việc xa lạ, trang phục xa lạ, rõ ràng đây không phải tôi!

Tôi nói với anh: Em ở dưới lầu chờ anh.

Sau đó nhìn Tiểu Mã chở Lưu Yến đi, lòng tôi bất an đứng dưới công ty mà lẽ ra tôi phải quen thuộc, đợi một... người đàn ông tôi không biết đã không gặp mặt bao lâu rồi.

Tôi mang máng nhớ những lời Lưu Yến nói với tôi lúc tạm biệt. Cô ấy bảo, cậu đừng nghĩ nhiều, bọn tớ thấy ánh mắt Hàn Lượng nhìn cậu không phải giả dối; không biết vì sao cậu cứ thấy anh ấy không yêu cậu.

Tôi không biết, nhưng khi nghe những câu này tôi lại thấy chua xót. Tôi không biết rằng chúng tôi ở thời điểm này lại có thể nói câu “Hàn Lượng không yêu mình”.

Dù là trước năm 2005 thì tôi cũng đảm bảo yêu anh nên mới dám gả cho anh.

Lúc anh xuống, trong một tích tắc tôi không thể đoán được tuổi của anh qua bộ trang phục kia, có lẽ là tại tôi không hiểu anh như tôi nghĩ...

Năm ấy, trong ấn tượng của tôi, anh là một thanh niên hăng hái, đi tìm chỗ để làm cửa hàng cho tôi, sau đó đi chọn đồ nội thất với tôi, sau đó thuê thẳng nhóc láo toét John kia về, sau đó mỗi lần thấy tôi xuất hiện dưới công ty sẽ cực kỳ vui vẻ. Không phải như bây giờ, không phải như bây giờ... trong mắt anh chỉ có kinh ngạc...

Tôi thấy lòng mình thất lại. Tôi không biết những năm gần đây có chuyện gì xảy ra, không biết tôi đã đi những bước như thế nào để chuyện giữa chúng tôi thành như thế này.

Anh nhìn tôi, cũng không tỏ ra mong chờ để tôi kéo tay anh, chỉ tỏ ra hơi xa cách mà hỏi, “Sao thế?”

Tôi thấy lòng mình đau đớn, nước mắt cũng chảy xuống.

Tôi ngồi xồm xuống, vừa ngồi vừa khóc. Tôi hiểu rồi, tôi hiểu cả rồi, người này...

Năm mười lăm tuổi tôi biến mất, sau đó anh vẫn một mình chờ tôi thật nhiều năm... So với tôi thì chỉ là một cái chớp mắt, còn với anh lại là vạn vạn năm.

Tôi năm đó là một đứa thích lang thang ngoài đường với Sở Diệc Nhiên...

Tôi năm đó là một đứa bỏ chạy sau cuộc ly hôn của cha mẹ.

Tôi năm đó trong mắt anh vẫn là một người xa lạ.

Tôi năm đó làm sao hiểu được thâm tình trong mắt anh?

...

Tôi đột nhiên đau lòng cho Hàn Lượng bị tôi bỏ rơi ở năm 96, anh nhất định là đã rất khó khăn để đi từng bước, từng bước một. Rốt cục...

Rốt cục anh yêu tôi như thế nào?

Tôi không biết anh lấy dũng khí đâu ra mà chờ tôi suốt chín năm, không biết anh đã làm thế nào để nghĩ được cách cưới tôi, càng không biết vì sao anh cưới tôi rồi mà vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt xa lạ.

Hàn Lượng, Hàn Lượng...

Tôi có thể thấy tay chân Hàn Lượng đột nhiên cứng nhắc. Anh kinh ngạc nhìn tôi rất lâu, rất lâu, sau đó mới cố gắng nói ra hai chữ, "... Mạt Lị?"

Tôi cảm thấy hình như anh đã đợi giây phút để nói hai chữ này quá lâu, quá lâu rồi... Từng tiếng anh nói ra đều làm lòng tôi thất lại.

Nước mắt làm mờ tầm mắt của tôi, tôi khóc không thành tiếng.

Cuối cùng thì cả đời tôi phải làm sao mới có thể báo đáp hết người đàn ông này?

...

...

"Mạt Lị... Em tỉnh rồi."

Tôi giật mình một cái, mồ hôi đầm đìa, hết như vừa thức dậy khỏi cơn ác mộng nhất đời người.

Đập vào mắt tôi là khuôn mặt trẻ trung cùng đôi mắt đắm lệ của ông xã.

Khuôn mặt ấy còn rất lo lắng.

Tôi thở hắt ra, liều lĩnh nhào vào lòng anh, nép trong đó, khóc không thành tiếng.

"Sao thế? Khó chịu ở đâu?"

Tôi lắc đầu thật mạnh. Trong mũi chỉ có mùi nước sát trùng đặc trưng ở bệnh viện, thoáng nhìn thì thấy vẫn đang là buổi tối, tôi khóc đến mức không ngừng nổi, chỉ ôm anh thật chặt...

Cái giấc mơ kia rất chân thực, chân thực đến mức đáng sợ. Tôi sợ cái cuộc sống không đoán trước được này, nhất là không biết đến khi nào chúng tôi sẽ biến mất...

"Mơ thấy cái gì thế hả?" Giọng nói của anh cực kỳ dịu dàng, hại tôi càng không tìm được nước mắt.

"Em yêu anh..." Tôi nói. Sau đó tôi khóc thút thít rời khỏi lòng anh, gấp gáp nhìn thẳng vào mắt anh, "Em yêu anh, hu hu... Em yêu anh, Hàn Lượng!"

Anh ngoài cảm động còn có chút lo âu, quan sát tôi, cũng vuốt những giọt mồ hôi trên trán tôi, "Thật sự mơ thấy cái gì rồi hả?"

Tôi liên tục gật đầu, sau đó lại liên tục lắc đầu, nghẹn ngào nói, "Sau này, sau này ai dám đánh vào đầu em..." Những giọt nước mắt uất ức của tôi tuôn chảy, "Đập vào đầu em... Em sẽ liều mạng..."

Anh nhẹ nhàng cốc đầu tôi, "Đó là mẹ chúng ta." Rồi chạm vào bên mặt vừa bị ăn tát của tôi, "Đau lắm không?"

Tôi lắc đầu, nhắc tay anh lên ấn vào ngực mình, làm nũng, "Em đau tim."

"..." Động tác này vào lúc này thật sự là kinh hãi thế tục, anh đương nhiên sợ làm to chuyện hơn, bèn dịu dàng giải thích, "Anh nhân cơ hội mẹ em đi lấy nước lên vào đó." Sau đó anh nhúu mày, nghiêm túc nhìn tôi, "Chúng ta quả thật là đã coi nhẹ vấn đề yêu sớm."

Tôi vịn vẹo đầu, lại nhào vào lòng anh, "Mẹ em có về em cũng không buông anh ra."

Anh lau những giọt nước mắt trên mặt tôi, cố ý trách móc, "Bao nhiêu tuổi rồi mà còn khóc như cô bé mười lăm thế hả?" Rồi lại lau những giọt mồ hôi trên cổ tôi, liếc ra ngoài cửa rồi nhìn tôi, "Sao vừa tỉnh đã dính người như thế rồi?" Tiếp theo im lặng, trêu chọc tôi, "Trên ngực cũng chả có mấy lượng thịt."

"..." Đồ đều. Tôi mới nín khóc, quyết định hôm nay làm người từ bi, không thêm so đo với anh, nhưng vẫn ôm anh thật chặt, "Hàn Lượng, anh hứa với em, dù có thế nào đi chăng nữa cũng không được rời xa em."

"Ừ."

Tôi kiểm được lời hứa này mới buông anh ra, xua xua tay, “Vây anh đi đi, mẹ em sắp về rồi.”

Anh hôn tôi một cái nhanh như chớp, nói thầm vào tai tôi, “Anh cũng yêu em.”

Tôi không kiềm được nước mắt, gật gật đầu, “Em biết mà.”

Em biết.

Ông xã lúc này cũng vội nhưng cũng không nỡ buông tôi ra, bấm đốt ngón tay tính thời gian, lại quay đầu nhìn tôi một cái mới đi ra ngoài. Tôi thấy đứa bé nằm giường bên cạnh cứ nhìn tôi chăm chăm.

Sau đó mẹ tôi nghi ngờ nhìn hướng Hàn Lượng vừa đi, cầm ấm nước bước vào.

Tôi vừa thấy bèn “oa oa” khóc, to đến kinh thiên động địa, cực kỳ khổ sở hô lên, “Mẹ..! Mẹ đánh làm con đau muốn chết rồi!!”

39. Chương 39

Về mặt mẹ tôi trở nên xấu hổ, cũng xuất hiện áy náy và đau lòng, những thứ rất hiếm có, sau đó bà nhìn tôi, bảo, “Bác sĩ nói tại đầu con bị thương liên tiếp nên mới gây ra hôn mê tạm thời, con bị thương lúc nào thế hả?”

Tôi chớp chớp mắt. Dựa theo nét mặt hiện giờ của mẹ tôi thì bà hẳn vẫn rất thương tôi...

Lại nghĩ, muốn yêu ông xã thì cần hăng hái chiến đấu trường kỳ... Tôi bèn chu mỏ một cái, cười nịnh nọt, lắc lắc đầu rồi giả vờ tủi thân để làm nũng, “Mẹ, mẹ đừng tức, con sai rồi.”

“Hừ.” Bà lườm tôi, “Đừng tưởng mẹ không biết ai vừa đi ra khỏi đây.” Nhưng mà nét mặt hiện tại của bà đã hòa hoãn hơn lúc trước rất nhiều, bà xùy một tiếng, “Con nít còn chưa mọc lông đã đòi học người lớn yêu thương, không sớm thì muộn cũng ngã dập mặt, đừng hòng mẹ đồng ý. Bác sĩ bảo con phải ở lại viện để quan sát, giờ nghỉ ngơi cho tốt đi, đêm nay mẹ ở lại trông con.”

“Dạ...” Tôi gật nhẹ, vẫn quyết định nghe theo lời ông xã, sau này sẽ bàn bạc kỹ hơn.

.

Đầu đã đau nay lại bị đập vào nên thỉnh thoảng tôi vẫn thấy nhức nhức, nhưng tôi chịu được. Chẳng qua cha mẹ lo lắng nên cứ bắt tôi nằm lại viện hai ngày.

Nằm trên giường bệnh cũng chẳng có gì không tốt, trừ mùi thuốc sát trùng của bệnh viện và nằm đó thì chẳng làm được gì.

Nhưng mà quan hệ cha mẹ tôi trở nên kỳ quái, nhất định sẽ không cùng xuất hiện trước mặt tôi. Tôi nghĩ bọn họ đã ngầm ký kết rằng sẽ không quan tâm đến nhau, cố tránh việc cãi cọ.

Haiz, tôi thật sự cảm thấy họ nên tách nhau ra cho xong chuyện, dù sao tôi cũng quen với cuộc sống sau khi họ ly hôn rồi.

Phần lớn thiết bị y học của thời kỳ này vẫn còn chưa tiến bộ, vị trí giường bệnh của tôi cũng không chiếm được ánh sáng tốt, lúc xế chiều cứ cảm thấy mịt mù. Cha mẹ đều phải đi làm nên họ nhờ phụ huynh của đứa trẻ giường bên chăm sóc tôi. Ông xã toàn lợi dụng cơ hội này để đến thăm tôi, tỏ ra nho nhã lễ độ, thỉnh thoảng còn dạy đứa bé kia mấy câu tiếng Anh.

Ngày phải xuất viện, mẹ tới, đột nhiên đưa cho tôi một phong thư, hỏi tôi, “Đọc chưa?”

Tôi nhận ra, đó là chữ của ông xã.

Kiểu chữ rồng bay phượng múa mạnh mẽ, từng nét rõ ràng chứng tỏ anh rất tập trung. Tôi càng đọc càng cảm động, tự nhiên nhớ lại những cảnh tượng cực kỳ chân thực trong giấc mơ, không kiềm được nước mắt.

Mẹ tôi nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp, sau đó ngồi xuống chiếc ghế đầu giường, hoàn toàn không còn tức giận như hai ngày trước nữa. Ngược lại, trông bà có vẻ rất bình tĩnh. Bà nói, “Nó tới tìm mẹ, nói chuyện với mẹ rồi, giờ mẹ muốn hỏi ý con.”

...

Đầu tiên là ông xã tự giới thiệu. Chàng rể đó còn nói hết từng chi tiết trong cuộc đời anh từ lúc sinh ra đến giờ, tiếp theo là hàng loạt giải thưởng và kinh nghiệm. Sau đó anh nói rõ mục tiêu đại học của mình cũng như kế hoạch của anh trong đại học. Tiếp đó anh nói hết những điều kiện để thiết lập công ty, cuối cùng, anh thể hiện rõ ý nguyện muốn được chăm sóc tôi cả đời.

... Dì, cháu biết ở cái tuổi này thì những gì cháu vừa nói chỉ là dở hơi. Nhưng mà thời gian sẽ chứng minh quyết tâm cũng như sự chân thành của cháu.

...

Tôi thấy tay mình khẽ run rẩy. Tôi không ngờ một người đàn ông quanh năm gõ máy tính như anh cũng có thể viết ra những dòng chữ cảm động đến như vậy.

Mẹ tôi vẫn không làm gì, chỉ nhìn tôi. Một lúc sau bà mới rút lá thư của Hàn Lượng trong tay tôi lại, nói, “Xem ra con cũng kinh ngạc, chắc trước đó cũng không biết.” Rồi bà gấp lá thư lại, xong xuôi bèn hít một hơi thật sâu, nhìn tôi, “Mẹ cũng ngạc nhiên.”

Tôi liếm liếm môi, vẫn chưa nói nên lời.

Mẹ tôi bảo, “Nó nói cam đoan năm sau con sẽ thi đỗ trường cấp ba Chí Tường, con có tin thế không?”

“...” Tôi ngừng một chút, đầu cũng nóng lên, “Có!”

“Con cam đoan cả hai sẽ tuân thủ nghiêm ngặt những lễ nghi chứ?”

“...” Tôi lại dừng một chút, cũng không ngờ mẹ sẽ nói thẳng như vậy, rồi gật gật đầu, “Sẽ!” Nhưng mà tôi cũng nghĩ tới một chuyện, chúng tôi đã làm những chuyện không hợp với lễ nghi lâu rồi... Đương nhiên mẹ không cần biết những chuyện này. = =

Bà nghĩ một lát, lại cường điệu, “Con phải hứa sẽ coi việc học làm chính.”

“...” Tôi có thể thấy rằng mọi chuyện đang được dẫn tới một con đường rộng thênh thang, không nói hai lời đã gật đầu, “Vâng!”

“Phải hứa sẽ giữ mình trong sạch.”

“Vâng.”

Bà hừ một tiếng, “Vào đi.”

Sau đó tôi mới thấy ông xã đi từ cửa vào, nhẹ nhẹ nhàng nhàng. Khi anh đã tới gần mới cung kính cúi chào mẹ tôi, nói, “Cháu chào dì.”

Rồi nhẹ nhàng nhìn tôi, sau đó đi tới, cầm túi hành lý tôi đã sắp xếp xong đang đặt trên tủ đầu giường.

Mẹ tôi ừ một tiếng, “Tôi còn phải đi làm, cậu đưa nó về.”

“Dạ.”

Tôi đột nhiên thấy nội dung câu chuyện chuyển biến quá nhanh, nhanh đến mức đầu óc tôi không theo kịp.

Tôi đi theo sau ông xã, cảm thấy trong cái phòng bệnh âm u này, bóng lưng anh đột nhiên trở nên to lớn và sáng lạn, làm tôi không tài nào nhìn thẳng cho nổi. Tôi hít một hơi thật sâu, vẫn cảm thấy khó tin. Mẹ tôi giao tôi cho anh ngay lập tức, thậm chí không hề do dự. Tôi thấy mức độ sùng bái của tôi với ông xã đã lên tới cực điểm, nhưng trong lòng vẫn nghi ngờ, “Sao mà...”

“Anh khai hết phương thức liên lạc của hiệu trưởng, giáo viên chủ nhiệm với giáo viên bộ môn trường tiểu học, cấp hai, cấp ba của mình cho mẹ, nói là mẹ có thể tùy ý đi chứng nhận tin tức của anh.”

“A...”

“Anh chọn bữa vài tờ giấy khen cho mẹ xem, trên đó còn có mấy bức ảnh chụp anh lính giải thành phố, cộng với lá thư này. Thế là mẹ xiêu lòng.”

“...” Tám phần là mẹ tôi lên cười thắm thì có... Đúng rồi, ban nãy trước mặt Hàn Lượng bà có vẻ mất tự nhiên, không chừng là vì cố nén kích động nên run rẩy.

“Chắc bà nội của Tiểu Vũ cũng nói giúp anh.”

“...” Tôi nhìn ông xã thần nhiên kể lại mọi chuyện, lòng nghĩ... Tôi cưới được một người như anh thật sự là may mắn dã man!! “Chồng ơi...” Tôi gọi anh.

“Hả?” Chàng thanh niên khôi ngô tuấn tú ấy không thềm quay lại nhìn tôi, chỉ nói nhỏ, “Yêu anh hơn rồi đúng không?”

“...” Tôi ôm lấy anh từ phía sau, dụi dụi vào gáy anh, “Yêu anh chết mất.” Chỉ có điều...

Tôi còn chưa qua được cửa mẹ chồng trong tương lai đâu...

Chữ tôi không được đẹp như thế, cũng chẳng có đồng giấy khen dọa người ấy cho bà xem a a a!

Phát điên mất ~>

40. Chương 40

“Nhờ một chút.” Trên chiếc xe lửa màu xanh lá kiểu cũ có rất nhiều loại người, nhìn đâu cũng thấy những túi hành lý lớn nhỏ.

Thời điểm này còn chưa thịnh hành chuyện đi du lịch, tiền kiếm còn chưa đủ nữa là dư thừa ra, vì làm ăn vất vả nên mặt ai cũng mệt mỏi. Tôi đứng giữa đường, ông xã đẩy nhẹ tôi ngồi xuống một vị trí chưa có ai ngồi. Anh không đem theo nhiều hành lý, lúc đặt túi xuống còn cúi đầu nhìn tôi.

Dì kia ngồi xuống đối diện chúng tôi, vẫn nở nụ cười như trước.

Tôi cứng nhắc nhìn hộp bánh gọt tinh xảo kia, trong tích tắc lại cảm thấy sợ hãi.

Sở dĩ nói như vậy là vì cái hộp kia giống với cái hộp đựng cái bánh ngọt đã làm chúng tôi biến đổi.

Ông xã nắm chặt tay tôi, tôi thở sâu nhìn anh, khẽ tựa vào người anh, sau đó ra hiệu cho anh mở cửa kính ra.

Ánh mắt anh rất phức tạp nhưng vẫn chỉ im lặng nhìn cái hộp bánh ngọt kia. Anh mím môi rồi lại nhìn cái dì đang ngồi đối diện chúng tôi, lúc này đang nhìn đồng hồ nhìn tây gì đó.

A... Ý tưởng của anh hẳn là giống tôi, chờ tý nữa sẽ hỏi thăm một chút chuyện chúng tôi cần biết.

“Này, bà nói!”

Một giọng nói đột nhiên vang lên, dì kia hưng phấn quay đầu, đáp lời, “Tôi rồi à?”

“Sao lại đi trước thế?” Chú kia đeo một cái balo khổng lồ trên lưng, còn có... Tôi nhìn đi nhìn lại mới dám chắc chắn, chú ta còn ôm một đứa trẻ tầm ba bốn tuổi nữa.

Ack... Với độ tuổi hai người này thì không thể là bố mẹ đứa bé kia được, nhất thời suy nghĩ, chắc không phải chúng tôi đang thấy hai kẻ buôn người chứ, cái bánh ngọt này không có độc chứ... ==

“A, ban nãy không thấy ông nên tôi lên trước. Đây, nhờ hai đứa trẻ này đây, là chúng giúp đem hành lý lên đây.”

Chú ấy cười rạng rỡ với chúng tôi, lộ ra một hàm răng trắng sáng, “A, cảm ơn nhé ~”

Ông xã cũng cẩn thận ngồi xuống.

Tôi không to gan như anh, không dám nhìn thẳng vào chú dì kia, chỉ dám nhìn đứa trẻ họ đang ôm. Ai da, tự nhiên tôi lại nhớ John...

Không biết anh ta sao rồi, còn có...

Tim tôi đột nhiên loạn nhịp, tôi với ông xã còn trẻ ở thời đại kia sau này sẽ bị làm sao, sao tự nhiên lại nói xuyên là xuyên được chứ?

Kỳ quái nhất là lúc tôi bình tĩnh lại thì đứa bé kia rõ ràng nhìn tôi, đôi mắt to ngập nước tự nhiên lại làm tôi thấy sợ hãi.

... Không đúng, sao đứa bé này nhìn quen quá vậy?!

“Chị ơi, ôm ~ “

Vãi, thằng nhóc này chủ động dã man! Tôi sửng sốt một giây mới nhận ra đứa bé kia đang gọi mình, hơn nữa còn giơ tay ra theo tư thế chữ V, kiểu muốn được tôi ôm vào lòng.

Mắt liếc qua chú kia, thấy ánh mắt đồng ý của chú ấy, tôi đành giơ tay ra.

Lại nhìn đứa bé này, mắt ngọc mây ngài đầy nhé, tuổi nhỏ mà trông đã rất phong cách, trong đám người ồn ào này mà nó không hề tỏ ra sợ sệt. Có điều tôi không nghĩ ra có thể đã gặp nó ở đâu.

Nhưng mà dù sao đi nữa thì khi một đứa bé chủ động muốn được ôm, tôi cũng không từ chối nổi, chỉ có thể lặp đi lặp lại câu, “Bé đáng yêu quá đi nhé”, rồi vươn tay ra ôm vào lòng.

Đứa bé đó nắm chặt tà áo tôi, nhe răng ra cười ha ha.

Dì kia vẫn ngồi đó đột nhiên mở miệng, “Xem ra A Hạo rất thích cháu.”

A Hạo?

Tên này, hình như... tôi từng nghe thấy ở đâu rồi thì phải. Vội quay qua nhìn ông xã, anh lại lắc đầu ra hiệu cho tôi đừng vội, tiếp theo nhìn hộp bánh ngọt đặt trên kệ, nhìn đứa bé trong lòng tôi với vẻ suy tư, hỏi, “Dì ơi, bánh ngọt này mua ở đâu thế?”

Dì cười, “Mua trong một cửa hàng bán bánh gần nhà dì, có đói không? Đói thì ăn đi.”

Chú kia xếp đồ xong xuôi cũng ngồi xuống đối diện chúng tôi, quan sát một lát, “Anh em à?”

Vợ chồng.

Nhưng mà tôi thật sự không dám nói thế với họ, gật nhẹ, “Dạ, là anh em.”

“Để anh bế cho.”

Mắt thấy đứa bé kia cứ dụi dụi vào ngực tôi, ông xã đột nhiên lên tiếng, cũng giơ tay ra luôn.

Không ngờ A Hạo đột nhiên nổi giận, bàn tay bé nhỏ đập vào tay ông xã rồi lại nhanh chóng chui vào lòng tôi.

Cực nặng... = =

Nói thật ra thì tôi với đứa trẻ này cứ như có duyên với nhau. Chuyện này làm tôi vừa mừng vừa lo, đương nhiên cũng thấy kỳ quái.

Ông xã thăm nghiêng rằng, vẫn cười rất bình tĩnh, “Tên anh chàng này là gì thế ạ?”

“Giản Hạo.” Dì nói với vẻ vô tư.

“Giản Hạo?” Tôi hét lên, hoàn toàn chẳng để ý gì tới hình tượng, xem thì ném luôn đứa bé kia ra ngoài. đề chặt hai móng vuốt đứa bé này lại, quay đầu nhìn sắc mặt tái xanh của ông xã.

Khó trách sao tôi cứ thấy quen quen...

Lại nhìn thấy vẻ mặt hoang mang của chú dì kia vì tiếng hét của tôi, mạnh miệng nói tiếp, “... Đúng là một cái tên đáng yêu. A ha ha...”

Sau đó tôi giả vờ mỗi tay, muốn trao trả đứa trẻ này về.

Rõ ràng bình thường đôi phương nên tỏ ra gì đó, ví như đưa tay ra nhận đứa bé lại, ví dụ như kiên quyết lôi đứa bé về.

Kết quả chú kia nhìn tôi bằng vẻ mặt vô tôi, không cử động gì hết = =

Vãi. Tôi phát điên, là con cháu hai người hay con cháu tôi thế hả?

Vứt đi, vứt đi!

Tôi chỉ có thể độ sức với đứa bé này. Sau một giây ông xã bèn chủ động ra tay, hai tay kẹp dưới nách thằng bé kia, sau đó tung ra thần lực để ôm cả cơ thể nó vào lòng.

Tôi thở phào một cái.

Không ngờ Giản Hạo lại gào lên mà khóc, tay chân quơ loạn xì ngầu cứ như đang ở chỗ nào đáng sợ lắm, đẩy đẩy anh ra.

Tôi cảm thấy ông xã thật sự bức mình. Nhìn nụ cười của anh mà xem, muốn nói là cứng ngắc bao nhiêu thì cứng ngắc bấy nhiêu.

Dì vẫn tỏ ra bình tĩnh, ngược lại chú thì phản ứng, đưa tay ôm về. Ông xã buông tay không chút lưu luyến, sau đó khôi phục nụ cười bình thường, có chút áy náy nhưng cũng có chút thâm ý mà nói, “Xem ra nó không thích cháu rồi.”

Mất lại nhìn Giản Hạo vẫn khóc lóc trong ngực chú kia, vừa khóc vừa gào chị ơi chị ơi. Tôi liên tục lắc đầu, nhớ đến John nhà chúng tôi. John nhà chúng tôi biết nhiều chuyện hơn hẳn, có khi tôi dẫm phải chân anh ta, anh ta cũng chỉ tự vỗ chân rồi đứng lên mà không than một tiếng.

Rõ ràng là đáng yêu hơn nhiều.

Nhưng biểu hiện này của Giản Hạo mới là biểu hiện của một đứa trẻ. Dù sao tôi cũng không ngờ một thanh niên lạnh lẽo như vậy cũng sẽ khóc đến chảy cả nước mũi nước dãi, cực kỳ hủy hoại hình tượng. Vì vậy khi vừa nghĩ tới đây chỉ là một đứa bé, lòng tôi lại mềm ra.

“Mặt Lị.” Ông xã mở cửa sổ, anh đang ngồi trong nên gọi tôi, “Không phải em muốn ngồi cạnh cửa sổ à?” Sau đó liền nhồm dấy, tôi vội đổi chỗ với anh.

Tiếp đó ông xã nhìn Giản Hạo bằng một ánh mắt tôi không hiểu nổi. Vừa nhìn là hẳn ngừng khóc, không những ngừng khóc còn trừng mắt với ông xã, quay đầu đi chỗ khác, hừ một tiếng rất con nít, không thèm để ý ông xã nữa.

Đột nhiên tôi hiểu ra lý do vì sao ông xã không thích.. trẻ con.

“Không sao đâu, trẻ con đều thích làm ồn.” Tuy tôi đã tỏ thái độ bài xích với con cháu họ một cách rõ ràng mà dì này vẫn tỏ ra nhiệt tình, đột nhiên hỏi một câu, “Hai đứa có đói không?”

Trên sân ga đột nhiên vang lên tiếng quảng cáo: Các vị hành khách lần đầu đi tàu XX XX...

Dì kia vẫn tỏ ra bình tĩnh, đột nhiên lấy trong túi ra một con dao gọt trái cây, sau đó mở hộp bánh ngọt ra. Vãi, cái bánh kia giống hệt cái bánh chúng tôi ăn lúc trước...

Tôi hoảng sợ, nhìn cái bánh kia bị cắt thành mấy miếng.

Dì kia cười tủm tỉm mời chúng tôi, “Được rồi! Ăn miếng bánh đi.”

Xe lửa đột nhiên rung lên mấy cái, tiếng ma sát “kít” vang lên, sau đó có tiếng “Ầm ~”, xe từ từ khởi hành.

Ack... Tôi cười gượng, “Cháu đang giảm béo.”

Ông xã cũng khoát tay một cái, cảm ơn, “Cháu không thích đồ ngọt.”

Dì kia cũng không nài ép. Tôi rất sợ những người mà người ta đã nói không ăn rồi nhưng vẫn cố nài nỉ.

“Hai đứa đi đâu?”

Tôi vốn muốn nói địa điểm, ông xã lại cướp lời, “Đi tới nhà bác chơi vài ngày. Dì thì đi đâu?”

“A, đi đưa đứa bé này đến chỗ cha thằng bé. Do công việc nên cha mẹ nó sống riêng cũng lâu rồi.”

Tôi thuận mắt nhìn Giản Hạo, tên này vẫn đang gọi chị ơi.

Không biết hẳn lấy hảo cảm với tôi ở đâu ra nữa. May mà có cái bàn ở giữa, nếu không chắc tôi chẳng có cách nào để không phải ôm hẳn rồi đúng không? Sau đó liền làm một cái mặt quỷ với hẳn, mắt liếc qua thấy dì kia đã cầm thêm một miếng bánh cho vào miệng.

Vãi! Ăn rồi ăn rồi, sắp ăn rồi! Tôi thấy lòng mình căng thẳng.

“Dì hay ăn loại bánh này ạ?” Ông xã đột nhiên hỏi. Chắc nếu dì ấy trả lời là ăn lần đầu thì anh sẽ ngăn dì ấy lại... ==

“Ăn nhiều rồi.” Miếng bánh đưa lại càng gần.

“Dì ơi, cháu nghe nói ăn bánh ngọt nhiều không tốt cho cơ thể.” Tôi thấy mình cứ như đứa ngốc, “Không tốt cho răng miệng đâu. A, đừng ~ “

Dì kia căn bản không hiểu được nỗi khổ tâm của chúng tôi, cười cười, cắn một miếng.

Chuyện này xảy ra quá đột ngột, tôi ngồi cạnh thấy .

Có lẽ... đây không phải loại chúng tôi đã ăn. ==

Chú kia chê chúng tôi chưa đủ , cũng vươn tay cầm một miếng cho vào miệng như vua chúa, nhai rất hạnh phúc, sau đó lại đưa một cái đến trước mặt Giản Hạo.

Hắn cũng cắn một miếng. O()o

Tất cả những chuyện này đều xảy ra ngay trước mắt. Tôi nắm chặt tay ông xã, trời đang rất lạnh mà tay tôi vẫn nhớp nháp mồ hôi.

“Bọn dì sắp phải xuống rồi.” Dì ấy vui vẻ ăn, “Đường đến chỗ cha thằng bé này không dễ đi, ngồi xe rất xóc.”

“A...” Tôi dạ bừa, không biết vì sao mà mềm hết cả người.

Ông xã vẫn không nói gì, chỉ nhìn vào những miếng còn lại trên bàn. Thật ra cái vỏ hộp không giống với cái kia, vì không có những cái lý do thoái thác như “phép thuật”, “vị ngon hơn” vân vân, cũng như những chỗ ** kia...

Dù không có hai chữ “mã hóa” nhưng mất kia nhưng mà vẫn làm người ta sợ hãi.

Tôi tưởng tượng về tác dụng của cái bánh ngọt này.

Nếu cũng làm người ta nhỏ đi... Giản Hạo, ăn một miếng thế là quá đủ rồi ==

Nhưng lại thầm nghĩ dù sao họ cũng không phải ăn lần đầu, hơn nữa trên đời sao có lắm chuyện quái dị thế được? Dì này cũng làm người ta cảm thấy quái dị sẵn rồi. Không chỉ dì ấy mà cả chú kia lẫn Giản Hạo cũng làm người ta cực kỳ điên loạn. Chúng tôi cũng chỉ ồm ờ, coi như là đồng ý cho chuyện này xảy ra.

Nhưng mà tôi lại nghĩ, nhờ nó giúp chúng tôi về với thời đại của mình thì sao?

Tôi nghiêng đầu nhìn ông xã, hình như anh cũng đang tự hỏi vấn đề này, nếu được trở về thời đại lúc trước.

Tôi với anh sẽ biến thành bộ dạng gì nữa?

Ngày nào tôi cũng hứa sẽ thi đỗ Chí Tường, tôi đã rời khỏi một số chuyện với một số người lúc trước, tôi còn chưa kiếm được sự đồng ý của mẹ chồng, cha mẹ tôi còn chưa ly hôn, lời tuyên thệ của ông xã vẫn nằm trong tay mẹ tôi...

Đầu tôi nghĩ về toàn bộ những thay đổi đã xảy ra, đột nhiên lại nghĩ nếu cứ tiếp tục thế này cũng không có gì không được.

... Cái bánh ngọt này không thể ăn!

Dù hiệu quả thế nào đi chăng nữa thì chết cũng không được ăn!

Tôi gần như là nghiêng răng nghiêng lợi mà quyết định.

Nhắm mắt làm ngơ, tôi hít một hơi thật sâu, tựa vào vai ông xã, nhắm mắt lại. Nhưng mà...

Ack, khó trách người ta không mở cửa sổ ra, gió thổi lạnh chết đi được = =

Tôi lại tự mình đóng cửa sổ lại.

Sau đó nín thở, không để ý đến ánh mắt người khác mà co lại thành một khối, nửa nằm nửa ngồi, gối lên đùi ông xã. Bên tai vẫn có tiếng nói chuyện của ông xã với dì kia, loáng thoáng còn nghe được tiếng đứa bé kia gọi chị.

Một lúc sau lại thấy ông xã làm gì đó, rồi trên người tôi xuất hiện thêm một chiếc áo.

Tôi cũng không để ý, trong đầu chỉ có những chiếc bánh ngọt bay bay.

Đột nhiên chuyển sang rất nhiều màn chúng tôi bị ông trời trêu đùa...

“Mặt Lị, Mặt Lị...”

Tôi sợ hãi, đột nhiên tỉnh giấc, nhìn ông xã mà chưa tỉnh hẳn.

Anh đau lòng nhìn tôi, lau những giọt mồ hôi trên trán tôi.

Sau đó nói thầm vào tai tôi, “Mặt Lị, họ xuống xe rồi, chúng ta cũng đi xem sao. Đi nào.”

“...”

Tôi ngẫm nghĩ. Quả thật, nếu mọi chuyện không được giải quyết thì tôi sẽ cứ lo lắng những chuyện ngoài ý muốn có thể xảy ra, có lẽ mãi sau này cũng không ngủ yên nổi, chỉ suốt đêm vò đầu bứt tóc mà suy nghĩ.

Tầm mắt đột nhiên chuyển đến cái vỏ hộp bánh đã bị xé tung, nằm lẫn lóc dưới góc bàn. Tôi nghĩ chắc là kiệt tác của Giản Hạo, nhưng vấn đề là...

[*****]

Mấy cái dấu sao này cứ như ký hiệu trúng thưởng, bị cạo ra một góc nhỏ mới lộ ra.

Ban này chắc ông xã không chú ý.

Lúc này anh vẫn đang tìm bóng dáng dì kia, vừa gọi “Mặt Lị” vừa xách hành lý đi.

Tý nữa xem sau! Tôi cầm cái hộp đã bị xé kia lên.

Sau đó nắm tay ông xã, vội vàng xuống xe.

41. Chương 41

Xuống xe rồi mới biết đây chỉ là một trạm dừng nhỏ, trên sân ga chỉ có một nhân viên cầm cờ, nhìn mặt người đó chẳng có tí cảm xúc gì hết.

Không khí đột nhiên trở nên rất kỳ lạ.

Cái dì kia với cái chú đang ôm Giản Hạo đã sắp biến mất khỏi tầm mắt của chúng tôi, tôi với ông xã cũng không dám do dự quá lâu, lập tức chạy theo.

Chỉ tiếc là bọn họ tự nhiên xoay người một cái rồi rẽ vào một cái ngõ.

Tôi đột nhiên cảm thấy sốt ruột, ngay lúc đó ông xã đã lên tiếng, giọng nói bình tĩnh, “Đừng sợ.”

Không thể nghi ngờ, chỉ cần như vậy đã cho tôi rất nhiều dũng khí rồi.

Nhưng nói thật thì tôi sống ở thành phố này lâu như thế mà cũng không biết cạnh nó có một nơi như thế này. Cái sân ga thì đơn sơ, thậm chí còn không có cả người soát vé.

nhất là cái biển tên của sân ga này. Không biết là lâu quá chưa tu sửa hay thế nào mà những chữ được khắc trên đó mờ hết cả, không nhìn ra là chữ gì.

Không khí nơi này quá hiu quạnh khiến ai cũng thấy sờ sợ. Đuổi theo hai bước nữa lại càng thấy có chỗ không ổn. Trạm dừng này trừ ba người nhà dì kia với chúng tôi thì không còn ai xuống, mà cũng chẳng có ai lên.

Nhân viên phục vụ đã nhanh chân nhanh tay đóng cửa lại.

Nhìn động tác của người nhân viên đó, tim tôi rơi đánh bộp một cái, vội kéo ông xã lại, hỏi, “Anh, chúng ta có nên quay lại hay không?”

Ông xã dừng bước, trên khuôn mặt trẻ tuổi cũng lộ rõ sự lo âu, hình như cũng đang tự hỏi. Lúc này quay lại xe chắc còn kịp...

Nhưng mà khi anh vừa nhìn vào cái vỏ hộp trong tay tôi thì lại cắn môi, “Em lên xe, chờ anh ở thành phố X, cứ vào khách sạn chúng mình đã đặt phòng ấy, anh điều tra rõ ràng xong sẽ đi tìm em ngay.”

“Không được!” Tôi không đồng ý theo bản năng, sau đó mới nhú mào, “Chờ đợi là việc làm người ta khổ sở nhất.” Rồi ngẩng đầu lên, kiên định nhìn anh để anh thấy rõ ý chí của tôi.

Anh nhìn tôi rồi lại quay qua nhìn cái góc cua kia, cuối cùng lại quay đầu nhìn thẳng vào mắt tôi. Đột nhiên anh cười, bảo, “Thật ra chúng ta đã hơn ba mươi cả rồi.”

Tôi giật mình, cũng bật cười, sau đó lại hừ một tiếng, “Ai bảo, em là hai chín tuổi rưỡi ~ “

Rồi anh nắm tay tôi chặt hơn, cả hai cùng cười, cực kỳ ăn ý, rồi cùng nhau sải bước đi theo những người kia.

Chiếc xe lửa màu xanh cũ kỹ sau lưng chúng tôi kêu “ầm” một tiếng, xình xịch xình xịch... Chúng tôi thì chậm rãi đi ra xa dưới nhịp bước chân của anh.

Nhưng khi chúng tôi đi tới chỗ góc cua kia thì đã không thấy chú dì kia đâu cả.

Đây có vẻ như là một thị trấn nhỏ, đường cái nhìn rất cũ kỹ, có những ngôi nhà, những loại gạch, những con đường thuộc cái thời đại mà chỉ tồn tại trong trí nhớ.

Nhưng mà nhà cũng không cao, nhìn cũng có thể coi là rộng rãi. Có điều đi qua mấy con phố như thế với những nơi xung quanh mà vẫn không thấy bọn họ ở đâu.

Làm cho người ta sợ nhất là trên đường chẳng còn ai khác.

...

Lập tức thấy sờ sợ, cũng thấy lạ. Với tốc độ đi của họ thì nhất định chẳng thể biến mất nhanh như vậy.

Đương nhiên, ông xã cũng thấy khó tin, cảm thấy sự tình đang bị chuyển sang một hướng mù mịt.

Tôi thấy anh nhú mào, đột nhiên nhận ra một chuyện, tôi cũng là mái chèo của anh. Thế nên tôi hít một hơi thật sâu, nói đầy kiên quyết, “Ông xã, chỉ cần anh ở bên em thì dù chuyện gì xảy ra em cũng không sợ.”

Rõ ràng anh giật mình một cái, ánh mắt cũng trở nên vô cùng dịu dàng.

Tôi mới phát hiện rằng nói hết những điều trong lòng ra cũng không khó như tưởng tượng, hiệu quả nhiều khi còn tốt hơn. Tôi bỗng nghĩ ra một chuyện, nhướn mào, “Chờ đã.”

Dù sao giờ cứ tìm kiếm một cách mù quáng cũng không có ích gì, không bằng lôi cái vỏ hộp kia ra nhìn xem rốt cục là có chuyện gì. “Anh xem đi đã!”

Ông xã cũng không phản đối.

Tôi cẩn thận cạo lớp màu bạc kia đi, cái gọi là mã hóa kia là bốn chữ được viết tinh xảo.

Chân tướng sự việc.

Chân tướng?

Chân tướng gì?

Tôi nghiêng đầu nhìn ông xã, chỉ thấy anh trầm tư một lát rồi mới từ từ nói, “Xem ra có người muốn nói cho chúng ta chuyện gì đó.” Rồi lại nhìn tôi, “Em có thấy có nhiều chuyện cứ như một kế hoạch hay không...”

“Ông xã ông xã...” Không đợi anh nói xong, tôi đã đập mạnh anh một cái để lôi kéo sự chú ý, “Bọn họ ở chỗ kia!”

Không biết vì sao mà cái đi vừa biến mất kia đã xuất hiện, mỗi người nắm một tay của thằng bé Giản Hạo. Nhìn từ đằng sau thì đúng là một gia đình vui vẻ.

“Bọn họ hẳn là nhân tố then chốt.” Ông xã kéo tay tôi một cái khá mạnh, “Mau đuổi theo.”

Theo dõi người thật ra cũng là một loại nghệ thuật. Dù chúng tôi không hiểu gì về môn nghệ thuật này nhưng mà những người kia cũng không hề nhận ra, cũng có thể coi là gián tiếp thành công trong môn nghệ thuật này.

Chúng tôi quẹo trái quẹo phải theo bọn họ, vẫn duy trì một không cách không gần không xa. Cả tôi và ông xã đều có cùng một nghi vấn, không biết đi như vậy cuối cùng sẽ tìm ra cái gì...

Đột nhiên chúng tôi bị dẫn đến một cái ngõ cực kỳ hẹp, là loại ngõ chỉ có thể từng người đi một. Ông xã có cái balo khá to nên muốn vào cũng khó khăn.

Hai bức tường của cái ngõ này rất cao, không nhìn được gì xung quanh, chỉ có thể đi tiếp lên phía trước. Khi quay lại nhìn sau lưng thì đã đi được một đoạn đường khá dài.

Ba người kia nối đuôi nhau mà đi. Tôi thật sự không hiểu chú đi kia muốn gì mà lại dẫn một đứa bé ba bốn tuổi đi như thế này. Dù sao thì cũng phải đi hết cái ngõ này thôi. Mà kỳ lạ là bọn họ hình như hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của chúng tôi. Họ vẫn vui vẻ hòa thuận đi lên phía trước, tuyệt đối không quay đầu lại lấy một cái.

Có điều... Chuyện đã đến nước này, tôi với ông xã cùng quyết định không nghĩ nhiều nữa, cùng nhau đi thôi!

Dù tất cả giống như lọt vào một đám sương mù thì tôi tin rằng cuối cùng nút thắt sẽ được gỡ bỏ.

Đến cuối cùng nhất định sẽ tìm được lời giải cho tất cả mọi chuyện.

Cái ngõ này khá dài, đi được một nửa thì không thấy ba người kia đâu nữa, chúng tôi chỉ còn cách đi nhanh hơn, nhưng mà... Chuyện kỳ lạ đã xảy ra. Vừa bước ra khỏi cái ngõ đó thì tất cả những khung cảnh như trong phim cổ trang kia đột nhiên biến mất, không còn bóng dáng gì nữa! Trước mắt là xe cộ như nước, những tòa cao ốc đứng vững vàng... Trung tâm thành phố!

Đây là trung tâm thành phố trước khi chúng tôi trở về quá khứ!

Đây là sao? Cả tôi lẫn ông xã đều bị sự biến hóa bất ngờ này làm cho sợ không nói nên lời.

Cái tiệm cà phê ông xã mở cho tôi sau khi kết hôn cũng ở ngay trong khu trung tâm này. Giờ chúng tôi đứng đây, chỉ cần liếc mắt cũng thấy nó, nhưng vì sao tôi lại nghe được giọng nói này?

Quay lại nhìn ông xã, trong mắt anh cũng lộ rõ sự kinh ngạc, hẳn là cũng nghe được. Sau đó đột nhiên anh hỏi tôi, “Em vừa nói à?”

Ack... Tôi trợn mắt, lắc đầu như điên, “Không phải em!”

Anh có vẻ suy tư một chút, “Đi, chúng ta qua đó xem.”

Lúc chúng tôi đi tới cửa ra vào của tiệm, giọng nói kia lại vang lên, có vẻ rất mệt mỏi, “Cuối cùng cậu muốn gì?”

Đó chính xác là giọng của tôi, tôi xác nhận ông xã cũng nghe được giọng nói này nên hẳn là không phải nhầm. Nhìn thử qua lớp thủy tinh... Tôi cảm thấy mình như vừa bị sét đánh...

Là tôi! Đó là tôi à?

Một “tôi” rõ ràng đã trưởng thành đang ngồi trên quầy cà phê, vẻ mặt mệt mỏi nhìn một người phụ nữ cả người mặc hàng hiệu, phong cách ăn mặc vừa trang nhã vừa lộ ra sự tài giỏi.

Hình ảnh này trong mắt tôi quả là kỳ lạ, cứ như tôi đang xem một đoạn phim ngắn do mình thủ vai chính ấy.

Nhưng mà nếu cô ấy là “tôi” thì tôi đây là ai?

Tại sao chúng tôi đứng xa như vậy mà vẫn nghe được tiếng của “tôi” rất rõ ràng như thế này?

Trong mắt ông xã cũng hiện rõ sự nghi ngờ tương tự, nhưng vẫn im lặng chế ngự tôi, ra hiệu cho tôi dừng vội.

“Rời xa Hàn Lượng.” Người phụ nữ kia quay lưng về phía chúng tôi nên không nhìn được mặt cô ta, nhưng giọng nói vẫn rất rõ ràng. Có điều giọng nói ấy lạnh như băng, cũng rất kiên định và tự tin.

Tôi thật sự đã nghe được hai chữ “Hàn Lượng” ấy. Tiếp đến tôi nhìn được ông xã đang nhú mày qua cái bóng của anh trong cánh cửa... Cũng đúng, lời này dù không phải tôi nói thì cũng đủ làm anh tức giận.

Mợ nó, tôi sốt ruột kêu thầm trong lòng, mau lên! Mau khinh bỉ cô ta! Chửi cô ta! Cầm chổi đuổi cô ta! Dám ngấp nghé chồng người ta thì rõ ràng là không muốn sống nữa rồi!

Không ngờ cái “tôi” kia lại chỉ nhú mày, mặt hơi tái đi, nhưng lại chẳng nói lại tiếng nào. Giống hệt một cô con dâu.

Tiếp theo, cái người đàn bà kiêu ngạo kia còn không biết xấu hổ, lại đi tiếp một bước, “Cậu cũng biết, cậu vốn không xứng với anh ấy! Cậu không có bằng cấp, không có tương mạo, không có gia thế, không có nghề nghiệp. Ngoài việc uốn éo ở đây bán mấy loại cà phê thấp kém thì cậu còn biết làm gì khác không?”

Sắc mặt của “tôi” càng tái hơn, nhưng không biết là vì muốn duy trì phong độ hay là sao mà chỉ hít một hơi thật sâu, “Mời cậu đi cho.”

Vãi! Tôi lập tức nổi trận lôi đình, cái con bé láo toét kia! Sau đó lại thấy hận sắt không rèn được thành thép, còn khách khí như thế để làm gì chứ?

Ai ngờ cái người đàn bà kiêu ngạo kia còn bức thêm, “Mạc Lệ Hoa! Cậu đừng có mặt dày như vậy được không? Nói trắng ra thì cậu là người phụ nữ cái gì cũng tồi tệ, lúc trước còn từng đi chung với cái đám không ra gì, Hàn Lượng anh ấy có biết không? Còn nữa, nếu tôi đoán không nhầm thì Sở Diệc Nhiên cũng tới tìm cậu rồi còn gì, quay về với người ta chẳng phải tốt hơn à?”

Bà nó. Tôi thề tôi cực kỳ không ưa cái người đàn bà hùng hổ dọa người kia, cũng càng thêm ghét cái “tôi” đứng sau quầy thu ngân đang tỏ vẻ tự ti với hối tiếc kia.

Nhưng mà sau một giây tôi lại đột nhiên nghĩ ra một chuyện, lòng bỗng cả kinh... Lúc trước khi xác định được tâm ý của Hàn Lượng, khi mà chúng tôi chưa bảo giờ tỏ ra tò mò về đối phương, hình như tôi... thật sự không có chút tự tin nào.

Nhưng mà đây là chuyện xảy ra bao giờ? Sao tôi không có chút ấn tượng nào vậy?

Đầu óc tôi hơi loạn lên.

“Tôi” ở trong tiệm có vẻ bắt đầu nóng lên, mãi mới rít lên một chữ, “... Cút.”

Người đàn bà kiêu ngạo kia ưỡn ngực lên, hừ một tiếng, “Vì sao, chẳng phải cứ đi qua cửa thì là khách hàng à?”

Giọng của “tôi” cuối cùng đã cao hơn, “Tiệm này không đón chào cô, cút ra ngoài!”

Rốt cục John cũng xuất hiện. Anh ta đeo tạp dề đi từ phía sau lên, cả người cao to đứng trước mặt cô ta, quát bằng một thứ tiếng Trung Quốc là lạ, “Cút ra ngoài, nếu không tôi ném cô ra!”

... Đây là thứ quốc ngữ rách rưới gì vậy...

Chỉ thấy người đàn bà kiêu ngạo kia có vẻ sợ sệt, lui về phía sau một bước. Nhưng cô ta vẫn kiên nhẫn, vừa lùi vừa nói tiếp, “Mạc Lệ Hoa, cậu biết tôi biết anh ấy lâu hơn. Tôi thích anh ấy từ năm 14 tuổi, khi đó cậu đang làm gì? Cậu không có chuyện gì đáng hoàng để làm, cậu đi pha trò khắp nơi, cậu còn làm cha mẹ cậu tức đến mức ly hôn! Tự cậu nói xem, đến giờ cậu đã giúp được gì cho anh ấy chưa? Đến game đơn giản nhất cậu cũng không biết chơi! Thậm chí đến giờ cậu vẫn chưa thể cho anh ấy một đứa con nữa!”

“GET OUT!!” John bỗng trở nên độc ác hơn, nhìn cô ta như muốn giết người.

Người đàn bà kiêu ngạo kia lão đảo một cái, sau đó đứng vững thân thể, hừ mạnh một tiếng, “Một lũ người man rợ.” Tiếp đó lại nhìn “tôi” đang tái mắt, “Tự cậu nghĩ kỹ một chút đi.” Sau đó hất tóc, rút cục cũng quay đầu lại.

Đồ đàn bà vô liêm sỉ! Tôi đứng đây vô cùng tức giận, vừa tiện nhân cơ hội để nhìn rõ mặt cô ta...

Nghiêm Bội Bội?!

Mẹ kiếp! Lại là cô ta à? Đây là sao chứ?

Lại thấy mặt ông xã đã đen như than, trừng trừng nhìn tôi bị sỉ nhục, lòng anh dĩ nhiên cũng không vui vẻ. Anh trầm mặt hỏi tôi, “Chuyện này xảy ra lúc nào?”

Tôi vội lắc đầu với xua tay, “Tuyệt đối, tuyệt đối chưa từng xảy ra!”

Nghiêm Bội Bội đã lột cộc giày cao gót tới gần chỗ chúng tôi. Tôi sợ cô ta thấy tôi với ông xã sẽ làm to chuyện nên hơi né sang bên cạnh, rồi tôi đuổi chân ra...

Bà đây muốn ngáng chân cô ta!

Phải báo thù! Phải xả hận!

Nhưng mà một chuyện còn kỳ dị hơn đã xảy ra...

Cả hai chúng tôi đều như không khí, hoàn toàn bị bỏ qua một bên.

...

Tôi thấy cô ta thật sự đã bị vướng phải chân tôi nên lại lão đảo thêm một lần nữa. Cô ta cũng quay lại nhìn mà vẫn không thấy chúng tôi, hùng hùng hổ hổ lăm bằm gì đó rồi tiếp tục đi với tư thế thẳng lợi vô cùng kiêu ngạo.

Lòng tôi kinh sợ đến không nói được gì hết, cảm thấy không ổn. Thực tế thì chúng tôi đứng đây lâu thế mà vẫn chưa có ai nhìn với ánh mắt khác thường...

Kéo tay ông xã đi vào tiệm, nhưng mà... Thật đáng sợ!!

Khi chúng tôi đẩy cửa bước vào thì hai vị khách ngồi một mình cũng chỉ hoang mang nhìn chúng tôi một cái rồi quay đi, cứ như...

Chúng tôi là người vô hình.

Người vô hình?

Vãi, đây rốt cục là sao vậy!?

Không ngờ ông xã bỏ chuyện này qua một bên, cau mày với tôi, “Nếu sau này cô ta dám nói với em như thế thì em phải dùng chổi đuổi cô ta đi.”

“...” Tôi sửng sốt, nhận ra ông xã vẫn tức chuyện ban nãy bèn vỗ ngực, gật gật đầu, “Còn phải lấy mười tệ kiếm được từ cà phê thấp kém ném vào mặt cô ta!”

“Hừ.” Ông xã im lặng một lát, đột nhiên mở miệng với vẻ ngượng ngập, “... Anh thích toàn bộ em hiện tại.” Sau đó lại nhướn mày, “Không biết gì về mấy tính như em đúng là lạ đời đấy.”

Được rồi được rồi, tôi vỗ tay anh, trấn an, “Em không chú ý mà.” Tâm trạng lại thay đổi, vừa thấy ngọt ngào vừa thấy uất ức, cũng khề hừ một cái, “Sau này em sẽ trả cho anh một đám Tiểu Lượng Lượng Tiểu Mạt Lị. Nhưng mà...”

Giọng tôi trở nên sốt ruột, “Đây là chuyện gì vậy?”

Anh ừ một cái, vẻ mặt có vẻ đã mất thì mất hết luôn, đôi lông mi tuấn tú khẽ nhếch lên, “Ông trời muốn chơi em, em còn khổ sở theo kế hoạch của người ta à?” Sau đó anh híp mắt lại, cười trấn an tôi, “Phải thích ứng với mọi hoàn cảnh, cứ bình tĩnh.” Rồi anh nhú mày, “Sở Diệc Nhiên đã tới tìm em rồi?”

“À?” Chuyển chủ đề nhanh vậy? Tôi mím miệng một cái, lắc đầu, “Em không biết gì cả!”

Những chuyện này vốn chưa từng xảy ra, nhưng mà... có vẻ rất chân thực...

Hơi đáng sợ. = =

“Mặt Lị Hoa...”

Giọng nói cẩn thận từng li từng tý của John xuất hiện trong tai tôi. Quay lại nhìn, mặt “tôi” kia vẫn tái nhợt như thế, ngơ ngác ngồi sau quầy thu ngân, hồn vía chẳng biết đã bay đến đâu rồi.

Sau đó cô ấy nhào vào lòng John với vẻ mặt như sắp khóc đến nơi, tuy thế đôi mắt vẫn không có tí nước mắt nào. Ngược lại chính John mới là người cuống cả lên.

Ông xã lại im lặng, đứng cạnh đó, đột nhiên mím môi rất lạnh lùng, “Nếu tay John mà sờ soạng lưng em thì coi như tên đó hết đời rồi.”

Tôi vội ho một tiếng, kéo kéo anh, “Ông xã, anh có thấy chúng ta giống người vô hình ko?” Đến lời nói cũng như không có ai nghe được.

Ông xã gạt nhẹ, giờ mới nghiêm túc, “Có nhớ bốn chữ kia không?”

Nhớ rõ...

Chân tướng sự việc.

Lòng tôi bỗng trầm xuống, bỗng thấy việc này rất nghiêm trọng.

.

Tôi với ông xã ngồi xuống một góc của quán cà phê, hoàn toàn không thấy đối chút nào.

Trong quán cà phê đặt một chiếc TV nhỏ, thời gian trên tin tức giải trí là ngày 3 tháng 6 năm 2011.

Theo thời gian thì đã qua lúc tôi với ông xã nhỏ đi hay là trở về quá khứ rồi...

Thì ra đây là... tương lai của chúng tôi.

Lúc này tôi thấy rất mệt mỏi. Nhưng mà biểu hiện của ông xã trấn định hơn tôi nhiều, không có vẻ gì rõ rệt, tôi đoán là vì thói quen.

Nhìn cái “tôi” đang thất hồn lạc phách kia, tâm trạng cũng trở nên nghiêm trọng, càng tiếc sắt không rèn thành thép hơn... Tôi không nhìn được trên người cô ấy có cái gì hấp dẫn người khác. Không tự tin, không cười, không có biểu cảm, rõ ràng là một đứa tự thương tự cảm.

Đột nhiên nhớ tới câu cô ấy nói lúc ở trong lòng John...

“Làm sao bây giờ?”

Tôi bỗng thấy thật đáng sợ, tôi có thể rất rõ tâm trạng “tôi” lúc này. Dù là cái gì đi chăng nữa cũng sẽ buông xuôi, giờ phút này cô ấy sẽ không níu kéo gì nữa...

Cô ấy đang dao động, đang muốn buông xuôi, muốn từ bỏ cuộc hôn nhân này...

Tôi không dám nói những suy nghĩ hiện tại của cô ấy cho ông xã biết, nhạy cảm như anh hẳn cũng cảm nhận được cái tiêu cực này. Anh vẫn nhìn tôi như chỉ rõ cho tôi sự kiên định của anh.

Đến quá khứ còn có thể thay đổi thì tương lai có là gì. Tôi thề, tôi quyết không để chuyện như vậy xảy ra.

Trên thực tế, sau khi Hàn Lượng viết cho mẹ tôi bức thư kia, tôi đã hoàn toàn tin tưởng anh. Đồng thời tôi cũng kiên định tin rằng chúng tôi là một đôi trời định.

Trước kia lúc nào tôi cũng đóng cửa lúc sáu giờ đúng.

Thói quen này xem ra vẫn tiếp tục... Thời gian vừa đến, cái “tôi” kia đã thần thờ đứng lên, thu dọn đồ đạc rồi đi ra khỏi tiệm cà phê như chết lặng, hoàn toàn không để ý John đang gọi to sau lưng, mặt vẫn vô cảm mà đi.

John rất sốt ruột, mặt mũi cực kỳ lo lắng, vội vàng đóng cửa lại.

Rồi tôi phát hiện ra... Ông xã ngày nào cũng đưa tôi đi rồi đón tôi về hôm nay lại không xuất hiện ở cửa ra vào.

Tiếp theo “tôi” kia lại ngây ngốc đứng một lúc ở chỗ anh hay đỗ xe, sau đó cố nén nước mắt, tiếp tục đi thẳng.

Tôi thấy chua xót mà không rõ nguyên do...

Ngồi ở tiệm cà phê cả ngày với ông xã mà điện thoại của “tôi” không vang lên dù chỉ một tiếng, rõ ràng là “anh” không hề gọi điện để giải thích.

Nhưng mà không biết nguyên nhân với kết quả nên tôi không dám đoán thêm.

Ông xã cũng phát hiện chuyện này, chỉ yên lặng nắm tay tôi, đi cùng tôi đến sau lưng “tôi”...

Đi từ tiệm đến nhà tôi, nếu đi xe thì mất nửa tiếng, còn đi bộ là hơn một tiếng. Cuối cùng John cũng đuổi kịp, nhưng dù nói gì thì “tôi” cũng không nghe không đáp, cũng không chịu gọi xe.

John bắt đầu căng thẳng, huyền thuyên gì đó, nhưng “tôi” vẫn không để ý. Anh ta thở dài, cũng không tức giận mà chỉ tiếp tục khuyên bảo.

Tôi không thể không cảm động. Lúc trước tốn tiền thuê người này về quả là đáng giá. Thằng nhóc ngoại quốc này bình thường hay đối đầu với tôi, nhưng ở những thời điểm quan trọng thì rất đáng tin cậy.

John cứ đi cùng cô ấy, còn tôi với ông xã thì theo sau đến tận cửa nhà chúng tôi.

“Có cần... tôi đi lên cùng không?” Tiếng Trung Quốc của John thật sự chẳng ra gì nhưng mà cũng coi như là phát âm rõ ràng. Chỉ thấy “tôi” kia lắc đầu, cố cười một cái, nói cảm ơn rồi đi lên người.

Nhìn thật cô đơn.

Haiz, đâu chỉ là cô đơn? Phải nói là bi thương mới đúng. Tôi cũng không đành lòng nhìn cô ấy, thê thảm quá, khó coi quá đi. Tôi hơi chột dạ kéo áo ông xã, hỏi, “Giờ chúng ta đi đâu?”

Có đi theo không?

“Đi tìm anh ta.” Ông xã trông có vẻ tức giận.

Tôi vừa nghe là hiểu ngay. Ý ông xã là đi tìm “Hàn Lượng” ở thời điểm này. Có vẻ anh đang tức vì sao “anh” hiện giờ không ở bên “tôi”.

Nhưng mà nói thật thì đối mặt với bản thân như thế, tôi cũng không nỡ trách “anh”...

Tôi tỏ vẻ không phản đối. Đi tìm đi thôi.

Những đồ mang tới từ quá khứ sẽ không có ai để ý. Ông xã đặt ba lô xuống dưới nhà rồi đem tôi đi... Chân hơi đau rồi, may mà buổi chiều có nghỉ ngơi một chút.

Thật ra chọn đóng cửa lúc sáu giờ là vì ông xã xong việc lúc năm rưỡi, đi tới tiệm cà phê mất nửa tiếng, rất chuẩn.

Ông xã có vẻ không hiểu “anh” lúc này, dù sao anh cũng không phải người không gửi lời nhắn gì như vậy. Chúng tôi lên xe bus một cách dễ dàng rồi tới công ty anh.

Cũng như những nơi khác, giờ này mọi người đều lục tục đi về, nhưng phòng ông xã vẫn sáng đèn.

Lúc chúng tôi đi lên thì “Hàn Lượng” kia quả nhiên là đang bận bịu.

Không biết vì sao mà tim tôi đập lên đập xuống. Nhìn anh vừa trưởng thành vừa hấp dẫn, lại nhớ đến bản thân bạn này, nếu là người ngoài nhìn vào thì quả thật...

Tôi cũng hiểu... không xứng nhau.

Trước kia tôi cũng từng tới đây, nhưng mỗi lần tôi đi lên thì anh cũng không làm việc, cơ bản là vội vàng đi theo tôi.

Bội Bội nói đúng. Tôi hoàn toàn không biết gì về công việc của anh, không giúp được gì cho anh. Thậm chí khi anh về nhà cũng là anh nấu cơm cho tôi ăn. Có vẻ tôi độc đoán đến mức toàn dân phải phẫn nộ.

Trên bàn làm việc của ông xã có ba chiếc máy tính, trong đó có một cái notebook.

Nhưng nếu nhìn kỹ thì “Hàn Lượng” này thật ra đang ngăn người...

Tôi thấy trong mắt anh hiện rõ sự mệt mỏi mà tôi không hiểu này. Trong mắt tôi, anh lúc trưởng thành là đầu đội trời chân đạp đất, giúp tôi che gió che mưa, không gì không làm được hết.

Ông xã đột nhiên không nói gì. Anh đến bên bàn làm việc, cầm tài liệu lên nhìn một cái.

Những hành động này hoàn toàn không khiến “ông xã” đang ngồi trước máy tính chú ý, thật sự là thất thần đến giới...

Tôi ngồi trên cái ghế đối diện nhìn anh, thật nhớ cái hình ảnh này của anh, thật là cả người tỏa ra sức hút, dù có chút ưu thương cũng khiến người ta mê muội không thôi...

Tôi thở dài, sao trước kia tôi lại không biết mình hạnh phúc tới vậy cơ chứ?

Bỗng nghe thấy ông xã nói, “Em chỉ cần nhìn anh là đủ rồi.”

Khụ... Tôi cười gượng, nhìn anh ấy với nhìn anh giống nhau còn gì!

Chiếc điện thoại “anh” để trên bàn kêu nhiều lần, “anh” chỉ nhìn một cái rồi thờ ơ, thậm chí xoay lưng lại, nhìn những khung cảnh xa hoa ngoài cửa sổ. Tận dụng thời cơ, tôi vội nhìn thử. Toàn bộ đều là tin nhắn từ một số lạ, một cái, hai cái, còn rất nhiều tin chưa đọc...

Lòng tôi ngứa ngáy, cầm di động lên xem nội dung tin nhắn. Ông xã rõ ràng cũng không phản đối, tới tìm hiểu xem thế nào.

“Đàn anh, gần đây anh sao rồi? Tâm trạng có tốt không? Có muốn đi uống một ly không?”

“Em có được đi lên tìm anh không?”

...

Tin trước nữa...

“Phải vững tin, cậu tốt hơn anh ta. Tuy mối tình đầu thường khó khăn nhưng cậu là chồng cô ấy cơ mà!”

“Đàn anh, đừng nhớ đến những chuyện không vui kia nữa. Em mời anh uống rượu! Một ly rượu giải được vạn nỗi buồn!”

...

Vãi, đây là gì vậy? Tôi càng đọc càng khó hiểu, đây hẳn là Nghiêm Bội Bội rồi. Sau đó mở phần “tin nhắn đã gửi”, mới nhẹ nhàng thở ra. “Ông xã” quả không hổ là người Mạc Lệ Hoa này nhìn trúng! Trừ một tin “Ai đây?”, tất cả những tin sau đều không trả lời.

Hơn nữa còn dãy tin nhắn tới một số khác...

“Ăn cơm chưa?”

“Lạnh rồi, nhớ mặc thêm đồ vào.”

“Đừng uống trộm nhiều cà phê quá.”

...

Số điện thoại đó tôi thuộc lòng... Vì đó là số của tôi.

Mắt hơi ướt. Ông xã lại cầm điện thoại đặt xuống bàn, rồi anh nâng cằm tôi lên, vội nói, “Sau này anh sẽ viết thêm mấy dòng ‘nhớ em’ với... ‘anh yêu em’.”

Tôi vươn tay lên, lap vào lòng anh. Đồ xấu xa, giờ là lúc nào rồi mà còn thừa cơ tán tỉnh...

Mắt nhìn kim giây đang liên tục di chuyển, đã tối thế rồi mà “anh” vẫn còn ngồi đó. Đến khi bảo vệ lên tìm, anh mới lả đầu, cố giữ tinh thần rồi đứng dậy.

Tôi thấy anh sờ bụng, chắc là chưa ăn cơm, lại thấy đau lòng. Khụ... Loại cảm giác này rất phức tạp, rất khó giải thích.

Rồi cùng đi xuống, còn lên xe anh.

Tôi đi sau anh vào nhà.

“Tôi” kia đang ngồi ngơ ngác trên ghế salon, TV bật rất to, nhưng ánh mắt cô ấy rõ ràng không nhìn TV. Dù nghe được tiếng mở cửa thì cô ấy cũng không có động tĩnh gì.

Trên tay “Hàn Lượng” cầm một chiếc cặp công tác, nói nhẹ một câu, “Anh về rồi.”

Chỉ một câu đơn giản mà tôi lại thấy đau lòng.

Tôi biết nhất định đã có chuyện gì đó xảy ra giữa bọn họ. Chuyện này đã khiến quan hệ của “tôi” với “anh” đi đến bước đường cùng.

Mà tôi có thể hiểu hết tâm trạng của “tôi” kia.

Không khí tiếp tục căng thẳng một lúc.

“Ăn cơm chưa?” Cô ấy dờ dẫm nhìn TV, đột nhiên nói.

“Rồi.” Anh gật nhẹ, “... Còn em?”

Cô cười nhẹ, nụ cười có chút tự giễu, “Anh sẽ quan tâm sao?”

Anh ngẩn người, không nói gì, chỉ yên lặng quay đầu đi về phòng ngủ.

Cô lại nói, “Nên... Anh còn không muốn nói chuyện với em à?”

Tôi cứng người, không nói được gì. Trong một tích tắc tôi rất muốn chạy lên nhìn xem đầu cô ấy chứa cái gì, sao lại cứ phải nói những lời làm tổn thương nhau như vậy.

“... Mạt Lị.” Cuối cùng anh không nhịn được, quay người lại, mặt vô cảm, nói, “Anh mệt lắm rồi.”

Cô ngồi trên ghế salon, không quay lại. Nhưng có thể thấy rất rõ là ngay khi anh nói thế, vẻ mặt cô đã trở nên bi thương và tuyệt vọng.

Mắt tôi ướt dần, nghe thấy cô ấy lặp lại, “Đúng thế, anh mệt lắm rồi... Là em làm anh mệt như vậy phải không?”

“...” Anh im lặng.

Tôi nghe thấy giọng cô càng lạnh lẽo hơn, “Nghiêm Bội Bội sẽ không như thế phải không?”

“Đừng mà...” Tôi thì thào. Nhớ đến thời gian ân ái ái ái của chúng tôi, tôi lại thấy không tin nổi. Quay lại giấu mặt vào vai ông xã, mắt càng ướt hơn.

Ông xã nhẹ nhàng vuốt ve tôi, nói rất chắc chắn, “Anh sẽ không bao giờ để chuyện này xảy ra.”

“Nếu em cứ nhất định phải kéo chuyện này đến phía cô ta...” Giọng anh vẫn bình thản, nhưng tôi thấy hai tay anh đã trở nên trắng bệch, “Tùy em thôi...”

“Tùy em ư?” Cô ngồi trên salon, trong tiếng cười có sự run rẩy, “Hàn Lượng, đừng để em phải hối hận vì đã cưới anh...”

“Có lẽ em vốn chỉ chịu đựng chuyện cưới anh.”

Cô đứng bật dậy, “Có lẽ anh chỉ muốn tìm một cô vợ!”

Anh hít một hơi, trông tức giận hơn, “Nếu anh chỉ muốn tìm một người vợ thì sẽ không chọn em.” Lời vừa ra khỏi miệng, anh đã ý thức mình lỡ lời, “Anh không có ý này...”

“Anh nói gì?” Cô đã bị đả kích, “Đúng thế, nếu anh sớm nhận ra thì sẽ không lấy em!” Nước mắt cô nhanh chóng rơi lã chã, “Đỡ phải để ghét em như bây giờ! Sao, thấy rõ chưa? Vẫn đang so sánh à? Mạc Lệ Hoa này không có bằng cấp không có tương mạo không có năng lực!”

Anh hít một hơi, “Anh không có ý này.”

“Ý của anh là như vậy!”

“Anh không muốn cãi nhau với em...”

“Anh đang cãi nhau với em!” Cô lau mạnh nước mắt đi, “Anh...” Rồi nức nở, “Đến thời gian để nói chuyện với em cũng không có đúng không?”

Tôi thấy anh đang xoa bụng, trên mặt lộ rõ sự mệt mỏi, “Anh không như vậy...”

Đột nhiên cô cười phá lên, rồi... hai người cùng im lặng, im lặng mãi... Mãi rồi cô mới lên tiếng.

“Chúng ta ly hôn thôi.”

“...” Tôi thấy sắc mặt “ông xã” luôn hăng hái cũng tái đi. Rõ ràng nhìn anh rất khó khăn mới nói được từng chữ, nhưng khi nghe vào tai thì vẫn bình thản, “Ừ... Thế thôi.”

Không phải như vậy.

Vì sao không giữ lại? Tôi thở dốc vì kinh ngạc, nước mắt lại rơi lã chã. Ông xã đột nhiên chạm vào gáy tôi, để tôi cúi xuống chỗ xương quai của anh, không cho tôi nhìn những cảnh này.

Tôi khóc bù lu bù loa lên. Những cảnh này chỉ là tưởng tượng thôi, nhưng mà khiến người ta không cách nào thở nổi.

Tôi nghe thấy ông xã nói nhỏ với mình, “Anh xin lỗi.”

Tôi lắc lắc đầu, hỏi anh, “Giờ mình có thể làm gì không?”

Tôi không dám nghĩ nữa. Nếu lúc đó chúng tôi không ăn miếng bánh kia thì có phải một năm sau cũng sẽ hiểu lầm nhau, rồi dẫn đến tình trạng này không?

Ông xã ôm tôi, suy tư một lát, “Có, em lấy điện thoại của ‘em’ qua đây.”

Tôi hiểu rồi, bọn họ là thiếu trò chuyện với nhau thôi!

“Thế anh đi lấy điện thoại của ‘anh’ đi!” Tôi lau nước mắt. Tôi muốn viết vào điện thoại của “tôi” cả vạn câu “em yêu anh!”.

Đúng lúc chạy đi lấy điện thoại thì chân như bị ai kéo đi, cả người ngã xuống đất. Ông xã cũng phản ứng nhanh, vội kéo tôi lại. Nhưng vì tôi ngã quá nhanh nên anh cũng bị tôi kéo đến ngã bổ nhào...

Tôi kinh ngạc nhìn cái nhà ga quen thuộc trước mắt, một bác gái đang cầm những túi hành lý lớn lớn nhỏ nhỏ.

“Mặt Lị!” Tôi vội ngẩng lên, thở phào một cái, là ông xã... Sau đó tôi nhìn vào mắt anh, anh hấn cũng chưa hoàn hồn sau vụ việc kia.

“Cháu này, cháu giúp một tay được không?”

Ông xã nhìn người đó. Cảnh này sao quen quen... Nhưng mà bộ dạng của bác này hơi khác người vừa gặp.

Tôi ngẩn người, ông xã cũng hơi giật mình, cứng nhắc gật đầu.

Bác gái kia vui vẻ nói lời cảm ơn, đột nhiên có tiếng người gọi. Quay đầu lại nhìn thì là một ông chú bế một đứa bé chạy tới.

Da nó rất trắng, nhìn ngoan ngoãn hiền lành, nhưng gương mặt cũng không giống Giản Hạo.

Tôi thấy trí nhớ của mình loạn hết rồi.

Chúng tôi vẫn lên xe lửa, bác gái vẫn lấy ra hai cái bánh ngọt, nhưng mà đây là loại bánh bình thường không gói gì hết.

Cả tôi với ông xã đều không ăn.

Ngồi một lúc, tôi đứng dậy, nhìn ông xã, bảo, “Em muốn đi toilet, anh đi không?”

Ông xã gật đầu, cũng đứng lên.

Thế là tôi thấy mặt cả bác gái ấy với ông chú kia cùng ngạc nhiên.

Lúc đến chỗ giao giữa hai toa xe, tôi không tìm được mà hỏi anh, “Chuyện ban nãy là ảo giác à?”

Anh lắc đầu nhè nhẹ.

“Chúng ta sẽ ly hôn à?”

“Anh không biết.”

“Anh sẽ nói tùy em à?”

“Anh không biết.”

“Dù câu ly hôn chỉ là do em nhất thời xúc động?”

“Cả đời này anh sẽ không bao giờ để em phải nói những lời đó.” Anh ôm tôi vào lòng, “Không bao giờ.”

“Thật ra... có lẽ đó những chuyện tương lai.” Ông xã nói thêm, “Em có thấy đó giống như trước khi xảy ra những chuyện này không?”

“Dạ?”

“Hai người đó giống anh với em lúc trước, giấu hết mọi chuyện ở trong lòng, đều tưởng mình hiểu đối phương nhưng thật ra vẫn đang tìm hiểu...” Anh nhẹ nhàng vuốt ve tôi, “Sau này sẽ không như vậy. Dù có chuyện gì cũng nói hết ra đây.”

Tôi cũng nhẹ nhàng gật đầu, “Em cảm thấy có người đã cứu giúp chúng ta, em hết ghét ông trời rồi.”

“Thế giờ em nên nói gì đó chứ.”

“A.” Tôi ôm anh, nhẹ nhàng hỏi, “Ví dụ như?”

“Ví dụ như ‘em yêu anh’.”

Tôi cười nhẹ, “Thế sau này liệu có chuyện gì xảy ra không?”

“Có lẽ có, có lẽ không. Nhưng mà anh có thể xác định một chuyện, đó là dù gì đi chăng nữa thì anh với em sẽ cùng đối mặt.”

“Nếu sau này Bội Bội vẫn quần lấy anh thì sao?”

Anh khẽ hừ một tiếng, “Bội Bội cái gì, vừa nghe đã ghét rồi.”

Tôi cười khẽ một tiếng, nói, “Anh yêu em.”

“Đúng, trời hôm nay rất đẹp, nước cũng rất ngon.” Anh lại nói, “Thế Sở Diệc nhiên thì sao?”

“Sở Diệc Nhiên gì chứ...” Tôi lẩm bẩm, cũng không ghét anh ta quá. Lại nói một câu, “Thế John thì sao?”

“John thì sao cái gì?”

“Có trời mới biết...”

“A, Mạt Lị, em thích con trai hay con gái?”

“Anh hỏi làm gì?”

“Anh muốn quan tâm xem bao giờ thì chúng ta có thể đột phá.”

...

“Lần đầu gì chứ, vừa nghe đã ghét rồi.”

Sẽ đau lắm đấy, đồ đểu!

.

.

Chân tướng sự việc

Hôm đó mặt trời cực kỳ cực kỳ chói chang...

Tôi đứng ven đường, chán muốn chết mà vẫn phải bán bánh ngọt. Thật ra đây là một món bảo bối có thể hoàn thành ước nguyện của mỗi người.

Chỉ là việc làm ăn rất không tốt. Những người có duyên quá ít, hơn nữa lúc nào cũng phải canh bảo vệ để còn chạy trước.

Cả ngày hôm đó chỉ có hai người làm tôi chú ý, cả hai đều nhìn rất khổ sở.

Khổ sở muốn chết.

Tôi bảo họ nói nguyện vọng của mình ra.

Người con trai nói: Tôi hi vọng cô ấy có thể hiểu tôi hơn, hiểu rằng tôi không phải người có thể đánh đâu thắng đó.

Người con gái bảo: Tôi hi vọng tất cả có thể quay lại, tôi sẽ trở nên tài giỏi kiên cường hơn một chút, ít nhất cũng sẽ dũng cảm đơn để có thể đứng cạnh anh.

Thật ra cả hai người bọn họ đều rất tham lam.

Cuối cùng anh ta bảo: Tôi mong cô ấy yêu tôi.

Cô ấy cũng nói: Tôi mong anh ấy yêu tôi.

Haiz... Về chuyện yêu hay không yêu thì tôi cũng không làm chủ được. Nhưng mà năm trước tôi gặp được cái thằng bé ngốc nghếch bên cạnh bọn họ, lúc ấy anh ta còn huyền thuyên với tôi bằng tiếng Phần Lan cả buổi, còn cố gắng bắt chuyện với tôi bằng thứ quốc ngữ sứt sẹo của mình...

Đáng tiếc tôi không hiểu, dù chỉ nửa câu cũng không hiểu.

Chỉ có chuyện này đáng giận, đó là anh ta dựa vào ưu thế chiều cao của mình, dám xách tôi lên như xách một con gà con.

Sao lúc ấy tôi không cho anh ta một cái bánh ngọt chứ?

Tôi nhìn trời... Ủa, mùa hè năm ngoái hình như cũng không nóng như thế...

Tôi cười cười, chuẩn bị lại đi gặp tên nhóc kia.

Tên gì ấy nhỉ? Tom? Hay là Jack...

.

.

Cuối cùng cũng xong rồi. Tự hào quá.

Giải thích cái chân tướng: Đại loại là có một người có những cái bánh thần kỳ giúp thực hiện ước mơ của con người. Người này tình cờ gặp được đám Hàn Lượng, Mạt Lị với John ở sân ga. Vì Mạt Lị luôn cho rằng Hàn Lượng là một chàng trai hoàn hảo, còn cô thì chỉ là một người thất bại nên lúc nào cô cũng sợ sẽ làm anh ghét mình. Thế nên Hàn Lượng muốn cô hiểu rằng anh không phải hoàn hảo, rằng anh cũng như cô, rằng anh cũng có chỗ thiếu sót. Còn Mạt Lị lại mong được làm lại một lần, để cô có đủ tư cách đứng bên

anh. Hai người đều mong người kia yêu mình mà không hiểu rằng họ vốn đã yêu nhau rồi. Chẳng qua là họ chưa nhận ra đối phương cũng yêu mình mà thôi. Sau cùng thì cái bánh giúp họ nhận ra tình yêu của nhau và hoàn thiện lẫn nhau, tứ nghĩ thế đó.

Đọc cái chân tướng xong, nhận ra rằng John thật sự không vô tội.

Một góc nhà, ngày đầy nắng.

42. Chương 42: Ngoại Truyện

Bạn bè hỏi tôi vì sao còn chưa yêu đương, tôi cũng không nói được nguyên nhân, nhưng nếu nhất định phải truy đến tận cùng thì đơn giản như người ta vẫn nói, không có cảm giác.

Lại thỉnh thoảng đột nhiên nhớ tới cô ấy, lại cảm thấy hai chữ duyên phận này thật ra quá đơn giản ~ từ năm mười sáu tuổi đã bắt đầu vô số lần gặp thoáng qua một nữ sinh xa lạ.

Chỉ là quá trình cùng kết cục không có gì khác nhau, cô ấy cũng không ngoái đầu nhìn lại, tôi cũng chưa từng bắt chuyện.

Tôi không biết cô ấy, cô ấy cũng chẳng biết tôi.

Trình Hạo Đông tốt nghiệp đại học xong liền kết hôn. Lúc cùng tên đó đi chọn nhẫn, tôi bị ma xui quỷ khiến hay sao mà cũng mua, nhưng lại không biết muốn tặng ai.

Khóa trong ngăn kéo, tiếp tục chờ.

Cứ thế, vài năm trôi qua.

Thật ra chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, lại không tự giác đưa mắt tìm kiếm lúc có nhiều người xung quanh, tìm bóng dáng xa lạ quen thuộc nhất. Nhưng chung quy suốt hai năm, vẫn chưa từng gặp được. Lần lượt thất bại lại khiến tôi không tin tưởng nữa, cái gọi là duyên phận có lẽ cũng đã hết. Thời gian vẫn tiếp tục chảy, chỉ là tôi có chút tiếc nuối.

Đêm sinh nhật hai mươi sáu tuổi đó, mẹ lại giục tôi kết hôn qua điện thoại, tôi cùng bạn bè chơi đến khuya ở bar, cũng có phụ nữ lại gần, người bên cạnh không ngừng ồn ào, tôi không đếm xỉa đến, chỉ hứa với bản thân, nếu như lại gặp được cô ấy...

Cái lời hứa này có kết cục quá đẹp, cho nên tôi mới có thể gặp được cô ấy ngay ở cửa quán bar, trong tâm lý không chuẩn bị trước ngay lúc đó, nhịp tim như có ý thức, mạnh mẽ đập, thậm chí nắm tay cũng run run.

Nếu như lại gặp được cô ấy...

Tôi sẽ đi đến trước mặt, dùng tư thế tự nhiên nhất, nói một tiếng chào em.

Nếu như lại gặp được cô ấy, tôi muốn ít nhất cũng không còn là người xa lạ nữa.

Cô ấy nhìn giống như đang cần được giúp đỡ, tóc ngắn ngang tai, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn. Cô ấy nhìn ánh mắt cô gái bên cạnh, tràn ngập đau lòng, cuối cùng thở dài bất đắc dĩ.

Tôi đột nhiên quên hết lần đầu đụng phải cô ấy, hình dạng của cô ấy, chỉ biết tất cả trí nhớ lại pha trộn với nhau, hay vẫn là chấp vạ lại thành cô ấy.

Có người nói, nếu một ngày gặp được người nào đó thì là ngẫu nhiên, hai lần là ngoài ý muốn, ba lần thì đã là duyên phận.

Trước khi gặp được cô ấy, tôi cũng không tin những lời này.

Lúc mẹ đi cửa tiệm cắt tóc, còn chỉ vào kiểu tóc trên tạp chí nhiều năm trước, là kiểu tóc xõa cắt ngang trán giống như khổng tước xòe đuôi, nói phải giống như dục.

Gu của mẹ tôi không thêm bình luận, chỉ biết với tính bà chắc chắn không cho tôi bỏ chạy, chỉ có thể nhàm chán ngồi cạnh đọc báo chờ bà làm đầu xong, khi đó tiệm cắt tóc còn có lô cuốn làm bằng nhựa đủ màu, cho dầu vào trong vật giống như mũ bảo hiểm xe máy, ngồi chờ nhiều giờ.

Ngày đó cửa hàng cắt tóc rất quanh quẽ, thợ cắt tóc còn rảnh rỗi cùng mẹ tán gẫu, thời gian trôi qua thật chậm, chậm đến mức tôi đã thuộc lòng toàn bộ số điện thoại quảng cáo trên tạp chí.

Cô ấy là đúng lúc đó tiến vào tầm mắt của tôi, xinh xắn nhỏ nhắn, mái tóc dài đến ngang eo, lúc đi qua trước mặt tôi còn có mùi thơm nhàn nhạt, mùi mà đến giờ tôi vẫn cố chấp cho rằng đó là mùi hoa nhài.

Giọng nói cô ấy mềm mại non nớt, cô ấy hô lên, bác ơi, cháu muốn cắt tóc.

Thợ cắt tóc dừng hào khí bùng bùng của mẹ lại, lên tiếng gọi, cô bé này có gọi đầu luôn không?

Cô ấy ngại ngùng cười, nói không cần, ở nhà gội sạch, tiết kiệm chút tiền, bác chỉ cắt thôi a. Sau đó cầm lấy tờ báo cũ mẹ đặt trên bàn kia, mở ra, sau đó chỉ vào một kiểu tóc xấu không tưởng, nói phải giống như đức.

Tôi đến giờ vẫn nhớ rõ biểu hiện kinh ngạc của bác thợ, nhớ rõ cô ấy khư khư chọn kiểu tóc kinh khủng kia, đối với tấm gương bày ra đủ loại biểu lộ, hung ác đấy, phóng túng đấy, lưu manh đấy, còn có sự quật cường cô ấy không che dấu được, bị thương cùng bất đắc dĩ.

Lúc này tóc mẹ tôi đột nhiên bốc khói, mẹ hoảng sợ thét lên, người thợ kia vội vàng tiến lên cứu vãn tàn cuộc.

Cô ấy liền mở to mắt ở bên cạnh thêm phiền phức, hỏi bác thợ ơi, đầu này của cháu bao nhiêu tiền?

Người thợ rõ ràng chẳng quan tâm phải trái, miệng ngược lại còn nói ra con số chính xác, cô ấy nhìn mái tóc của mẹ, mắt viết rõ hai chữ may mắn, sau đó hỏi, bác à, có thể bớt không?

Tôi thấy mẹ tôi vì người thợ phân tâm mà hai mắt suýt thì phun ra lửa, cô ấy sáng suốt lùi tiền ra, sau đó nhin không được lén lút hỏi, dì à, sao dì lại xui xẻo thế chứ?

Tôi nhận thấy được lúc cô ấy hỏi thật ra vô cùng nghiêm túc, không hề có chút ác ý nào, nhưng thật không may lại chọc giận mẹ tôi, bà xuyên qua cửa kính trừng mắt nhìn cô ấy rồi đi mấy phút liền, nói cái con bé hết thuốc chữa ấy chui đâu ra vậy? Hàn Lượng, mẹ cảnh cáo con, về sau đừng lấy đứa con gái nào như vậy về nhà!

Cho nên tôi đến cuối cùng vẫn nhất quyết giấu bà: mẹ à, con đã cưới cô bé hết thuốc chữa ấy về nhà rồi. Nhưng sao mẹ vẫn thương cô ấy, còn thương muốn chết thế?

Kiểu tóc của mẹ cuối cùng vẫn hồng, biến thành cái đuôi chiến bại của gà trống, đành phải lôi em họ đi mua kẹp tóc.

Tôi thật sự không hứng thú nổi, đứng quanh quẩn ở cửa ra vào, không khéo lại gặp cô ấy ở bên ngoài, mặt đáng thương cầm chặt cánh tay người phụ nữ sắp sửa xỏ lỗ tai cho cô ấy, nói xỏ lỗ tai thật sự không đau à? Thật không? Không đau thật chứ?

Người phụ nữ kia nói em gái à em đừng cầm tay chị, chị sẽ căng thẳng.

Cô ấy mới nặng nề thở hắt ra, buông cánh tay như sắp hy sinh, chị à chị kệ đi! Dù em đau chết cũng không gây phiền phức cho chị đâu.

Người phụ nữ kia cười ha ha, em gái em thật sự muốn xỏ mười bốn lỗ à? Chị đây miễn phí cho em một cái.

Cô ấy khổ sở cười ha ha phụ họa, nói chị thật khách khí, sau đó nghi hoặc, chị ơi chị nói xem, xỏ nhiều lỗ như vậy liệu có bị gió lùa không?

Tôi cảm thấy cô ấy vẫn nên sống không buồn không phiền như thế, lại đột nhiên muốn chạy đến hỏi xem cô ấy cuối cùng là bị làm sao vậy, mẹ trong tiệm bên cạnh khoa tay múa chân lấy một đồng kẹp tóc rực rỡ, gọi tôi đến hỏi nhìn cái nào đẹp, nhưng điều duy nhất tôi quan tâm lúc đấy là cô ấy trước khi xỏ lỗ tai bị dọa sợ đến không ngừng hét lên.

Cô nhóc nhất gan.

Tin tưởng duyên phận là buổi chiều cùng em họ đi chờ xe bus, cô ấy như một con chim họa mi xinh xắn, đá bình nước khoáng trên đường Vinh Hoa. Sau khi nhìn lướt qua, tôi ngồi trên xe bus vẫn nhớ đến cô ấy, sau đó không hiểu sao lại mỉm cười.

Rồi đến lần thứ tư lần thứ năm... Tầm năm tháng sau, mới phát hiện thế giới này nhỏ đến đáng thương, hoặc có thể là vì khi bạn đã nhớ kỹ khuôn mặt ai đó, quanh đi quẩn lại, sẽ trở thành một mối duyên phận? Cho đến khi cô ấy khôi phục bộ dáng bình thường, cuối cùng cũng có một ngày, được gặp lại dưới tư thái một người phụ nữ.

Tôi mới nhớ lại thôi mà tim đã đập thành thịch.

Lúc này đây, tôi cuối cùng đi về phía cô ấy.

Có cần giúp đỡ không?

Tôi ngừng thở chờ cô ấy trả lời, cho đến khi cô ấy gật nhẹ đầu, bộ dạng hoàn toàn tin tưởng tôi, đôi mắt híp lại cười lễ phép, sau khi cô ấy tiễn bạn mình đi rồi, lại đột nhiên hỏi tôi đã kết hôn chưa.

Tôi không cách nào ngăn mình nghĩ rằng cô ấy với tôi có ý này, Trình Hạo Đông luôn nghịch ngợm không muốn kết hôn, nhưng sau khi kết hôn cũng sống hạnh phúc đến tận bây giờ, trên thực tế tôi biết rõ tướng mạo mình với gu thẩm mỹ của người khác coi như không tệ, tôi mặc quần áo lái xe đều coi như hợp thời. Còn có từ ngày khởi nghiệp, tôi dốc sức liều mạng nỗ lực, kết quả cũng không khiến người ta thất vọng...

Nhìn khuôn mặt được đèn neon chiếu sáng nhưng vẫn sạch sẽ thuần khiết, ý tưởng kia giống như kẹo ngọt mềm nhũn, len lỏi và lấp đầy trái tim, khiến từng dây thần kinh rung động.

Tôi là Hàn Lượng. Tôi nói.

Tôi trong mắt cô ấy, cuối cùng cũng không còn là người xa lạ nữa.

Cho dù về sau phát hiện chuyện này là tôi tự mình đa tình, trước khi ngủ tôi vẫn tưởng tượng hình ảnh cô ấy vì tôi mà mặc thêm lớp áo cưới.

Cho dù cô ấy cẩn thận duy trì khoảng cách với tình yêu của tôi, thái độ ôn hòa, nụ cười không mặn không nhạt, thậm chí còn không chủ động gọi cho tôi.

Nhưng vẫn có một ngày, tôi đột nhiên để chiếc nhẫn vào túi quần, tôi muốn cho cô ấy nhìn bức ảnh đặt trong ví mình, muốn đưa đón cô ấy đi làm, muốn xâm nhập vào cuộc sống của cô ấy.

Muốn cô ấy ý vào tôi, không thể rời xa tôi.

Lúc kết hôn, cô ấy đặc ý khoe với chị em của mình là được kết hôn với một cái bánh lớn từ trên trời rơi xuống, đáng vẻ hạnh phúc, lông mày cong cong, đó là chuyện tôi đặc ý nhất.

Mạt Lị, Mạt Lị. Em cuối cùng cũng không còn là người xa lạ quen thuộc nhất của anh nữa.

PS. Mạt Lị một mực nói rằng trường cấp 2 cô ấy học chỉ có mình cô ấy để đầu PUNK, nhưng theo phán đoán của tôi, 8 năm trước gọi là tổ chim tước, 8 năm sau cùng lắm thì được gọi là đầu tổ chim.

Lại PS. Không nên đá chẵn nữa, Mạt Lị. Nếu như em là vì tiếc rẻ cái ôm của anh nhưng lại nóng không chịu được, được rồi Mạt Lị, anh có thể cả đời vì em kéo chân.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truyen-thuyet-phu-the-vo-dich>